ĸa-Devaraja Binnapam

Being A Discourse On

THE ESSENCE OF VISISHTADVAITA

BY

MAHARAJA CHIKADEVARAJA WADAYAR.

[In three Parts—Kannada original, free Tamil translation, and free English translation with notes.]

WITH A FOREWORD BY

SRI G. R. JOSYER, M.A., F.R.E.S.

PUBLISHED BY

R. TIRUNARANA IYENGAR, B.A.,
Rtd. Asst. Commissioner,
Vanivilas Mohalla, Mysore.

MYSORE:
Printed at the Coronation Press.
1949

Rs. 5-0-0.

FOREWORD.

Chikadevaraja Wodayar, Maharaja of Mysore, has left a name embalmed in peoples' memory, like that of Louis XIV of France, Queen Elizabeth of England, Augustus of Rome, Akbar of Delhi, and Krishnadevaraya of Vijayanagar.

He ascended the throne in 1673 and reigned for 31 years. He was a contemporary of Aurangzeb and Shivaji, and had to fight and repulse the armies of both.

He was a Ruler, gifted alike with military talents, administrative talents, and literary talents. His military achievements were equal to those of Maharaja Kantheerava Narasaraja Wodayar. He was the first Ruler to appoint a Council of Ministers to conduct the administration. He inaugurated the Postal system, established what are called "Regulated Markets," and provided facilities for industries and commerce by fixing weights and measures, and by other means. He imposed checks on the acquisition of unlimited wealth, and three centuries ago anticipated the modern socialist trend.

And like good king Bhoja he was a patron of poets, and a poet himself. Three of his Minis-

ters, Tirumalarya, Chikkupadhyaya and Shadakshariah were distinguished poets. Singararya, the dramatist of Kannada, Sanchia Honnamma, the moral poetess, and Lakshmeesa, the most beloved of Kannada poets, are of his time.

He himself was the author of two devotional works, "Chika-devaraja Binnapam," and "Geeta Gopalam," and of several songs in tripadi and shatpadi metres.

Having repulsed invaders, and curbed neighbours bent on aggression, he had ensured security to his peoples' life and property. Timely rains, by the grace of God, had given them peace and plenty in this world. He did not however rest content with that. He wanted to secure their welfare also in the other world, and therefore sought to place before them the truths of life and salvation, simply, succinctly, understandably.

"ಎಲ್ಲರುಮಱಿವಂತೆ ಕನ್ನಡವಾತಿನೊಳಂ ಮೆಲ್ನುಡಿಗಳಿಂದೆ ಅಖಿಲತತ್ತ್ವಾರ್ಥಂಗಳಂ ಸಂಗತಿಗೊಳಿಸಿ, ತಾನ್ತನ್ನ ಕುಲದೇವತೆಯುಪ್ಪ ಯಾದವಗಿರಿ ನಾರಾಯಣನಡಿದಾವರೆಗಳ್ಗೆ ಬಿನ್ನಪಂಗೆಯ್ವ ನೆವದೊಳ್ ಮೂವತ್ತುಂ ಬಿನ್ನಪಂಗಳಂ ಪವಣ್ಗೆಯ್ದಂ," he says in the preamble to "Chikadevaraja Binnapam." The aim, the purpose, the execution, of the works, all deserve praise.

To have analysed the theories, doctrines, and inculcations of Sree-Vaishnavism into 30 groups, and expounded them in 30 one-page paragraphs of mellifluous prose, bespeaks a mental attainment which would be praise-worthy in a scholar, and is especially so in a king.

Chikadevaraja Wadiyar wrote the work for the benefit of his vernacular subjects. Three centuries after its birth, the work is now found to be trebly useful; because Tamil-knowing Sree-Vyshnavas and English-knowing Sree-Vyshnavas are as ignorant of their faith as the Kannada subjects of the Royal author.

Mr. R. Tirunarana Iyengar, who has brought out the Tamil and English translations of the work besides the original work itself, deserves the grateful thanks of all three classes of readers for his altruistic endeavours. Also, in the words of H. E. The Governor General, the "very interesting publication serves the double purpose of expressing his devotion to Sri Ramanuja and loyalty to the Mysore Royal Family."

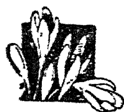
What distinguishes man from animals is not his political organisation, or his social organisation, because the animals, and even insects, have

got them, such as the elephants, the bees, the ants; but his religious enlightenment. If he has not got that, he is an animal and not a man.

Maharaja Chikadevaraja Wadayar's effort to provide that illumination, and Mr. R. Tirunarana Iyengar's effort to spread that illumination to an ever-expanding circle, are well-nigh beyond praise. I trust that the book will find a place in every Sree-Vyshnava household.

MYSORE,
7th April, 1949.

G. R. JOSYER,
M.A., F.R.E.S.

PUBLISHER'S SUBMISSION.

This work is one of the holy works (Divya-Prabandhas) of the royal author, Sri Chikadeva Maharaja, Ruler of Karnataka, whose capital was Srirangapattana and whose reign was from 1672 A.D. to 1704 A.D. The work should have been written during this period.

This work was first printed from Palm-leaf manuscripts more than fifty years ago in the journal "Aryamatha Sanjeevini," which was then being conducted by the late M. A. Ramanuja Iyengar. Some 3 or 4 years afterwards, the work appeared in the Kavya Kalanidhi Series, a journal which was being jointly edited by the late erudite scholars, S. G. Narasimhachariar and the said M. A. Ramanuja Aiyengar.

To this work attaches the unique distinction of collecting together and presenting in a concise and easily digestible form all the essential doctrines of the Visishtadvaita School of the Vedanta Philosophy. Such a work is hardly to be found in any other language. From a study

of the work it will be found that what the author says in his introduction about his own work is fully justified. The majority of the modern generation of the *Srivaishnavas*, though otherwise educated, I feel, are not adequately conversant with the basic principles of their own *Siddhanta*. This is just the work which will give them the necessary grounding. It justly deserves to be in the hands of every Vaishnava who calls himself a follower of Sri Ramanuja and an adherent of the Visishtadvaita Siddhanta. It is a work which has to be read, re-read and pondered over, and to which one should go again and again for light and guidance. Each study will throw fresh light on the truths of the *Siddhanta*. A clear knowledge of this work will enable the reader to understand better the significances conveyed in the *Prasthana-traya*—*i.e.*, the *Upanishads*, the *Vedanta Sutras* and the *Bhagavadgita* —the *Divya Prabandhas* of the Alwars and the lucid commentaries thereon, the *Rahasyas*, and other works of the Acharyas.

The present publication is divided into three parts. The First Part contains the Kannada original; the Second Part is a free Tamil translation with a few notes here and there, and the

Third Part is an English translation with some notes. This arrangement is adopted to suit the convenience of both the Karnataka and Tamil-Nad Vaishnavites. The significances and the religious devotional pleasure which dawn in the minds of the readers, by the Sanskrit-Kannada and Sanskrit-Tamil terms cannot be had by a mere study of the English translation.

I am grateful to my young cousin, Sri M. R. Sampatkumaran M.A., the learned scholar and son of the celebrated Professor M. Ranga-charyar, who went through the manuscripts in English and Tamil, and made corrections and helpful suggestions. I am also indebted to Sri G. R. Josyer, M.A., the Editor of the *Rationalist*, a weekly journal of Mysore, for kind permission to put in book-form the English translation and notes which were first published in his journal in 1947 and 1948. I am thankful to the Coronation Press for getting printed the first and the third parts.

Arakere House,
Mysore.

R. TIRUNARAYANA AIYENGAR.

|| ಶ್ರೀಃ ||

ಪ್ರಥಮ ಭಾಗ

ಕರ್ಣಾಟಕಮಂಡಲಾಧೀಶ್ವರ

ಶ್ರೀ ಚಿಕದೇವರಾಯವಿರಚಿತಮಪ್ಪ

“ಚಿಕದೇವರಾಯ ಬಿನ್ನಪಂ.”

॥ ಶ್ರೀರಸ್ತು ॥

ಚಿಕದೇವರಾಜ ಬಿನ್ನಪಂ

॥ ಪೀಠಿಕೆ ॥

ಶ್ರೀರಮಣನಖಿಲಸದ್ಗುಣ ।
ವಾರಿಧಿಯಾನಂದಮಯವಿಮಾನೋದರವಿ ॥
ಸ್ಫಾರಿತರೂಪಂ ಯದುಗಿರಿ ।
ನಾರಾಯಣನಾಳ್ದನಕ್ಕೆ ನರಪತಿಗನಿಶಂ ॥ ॥ ೧ ॥

ಆನಂದೈಕರಸಂ ಸಮಸ್ತಜಗದಾನಂದಂಗೆ ಚಕ್ರಾಯುಧಂ ।
ಸೇನಾಚಕ್ರವಿಮರ್ದಿತಾಹಿತಮಹೀಚಕ್ರಂಗೆ ವೈಕುಂಠ ನ ॥
ನ್ಯೂನೋಪಾಯವಿಕುಂಠಿತಾರಿಧರಣೀಭೃದ್ದುರ್ಗವರ್ಗಂಗೆ ಲ ।
ಕ್ಷ್ಮೀನಾರಾಯಣನೀವನಕ್ಕೆ ಚಿಕದೇವೇನ್ದ್ರಂಗೆ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಮಂ ॥ ೨ ॥

ಶ್ರೀಮದ್ಯಾದವಶೈಲವಲ್ಲಭಪದಾಂಭೋಜಾತಭೃಂಗಂ ಗುಣಾ ।
ರಾಮಂ ಪಶ್ಚಿಮರಂಗಧಾಮನಗರೀಸಿಂಹಾಸನಾಧೀಶನು ॥
ದ್ದಾಮಶ್ರೀಯದುವಂಶಕಲ್ಪಕತರುಪ್ರೌಢಪ್ರವಾಳಂ ಜಗ ।
ತ್ತ್ರೀಮಂಬೆತ್ತು ನೆಗೞ್ಗೆ ಬಾೞ್ಗೆ ಚಿಕದೇವೇಂದ್ರಂ ಮಹೀಚಂದ್ರಮಂ ॥

ಮಯನೋ ಶಂಬರನೋ ದಶಾಸ್ಯಸುತನೋ ಮಾರೀಚನೋ ಎಂಬಿನಂ ।
ಭಯದಿಂದಾಗರೆ ಢಿಳ್ಳಿ, ಭಾಗನಗರ ಪ್ರಾಂತಂಗಳೊಳ್ ನಾಡುಗರ್ ॥
ಜಯಜೀಯೆಂದಿದಿರಿಟ್ಟು ಕಪ್ಪದೊದವಿಂ ಪೆಂಪೇಱು ಬಂದಾಶಿವಾ ।
ಜಿಯ ಸೊರ್ಕಂ ಮುರಿದಿಕ್ಕಿಯಪ್ರತಿಮವೀರಾಭಿಖ್ಯೆಯಂ ತಾಳ್ದಿದಂ ॥ ೪ ॥

ಢಿಳ್ಳಿಯ ಬಾಗಿಲೊಳ್ ಪರಿದು ಕೊಳ್ಳೆಯ ಕೊಂಡುಱೆ ಗೋಲಕೊಂಡೆಯಂ
ಜಳ್ಳಿಸಿಯೊಕ್ಕಲಿಕ್ಕಿ ವಿಜಯಾಪುರಮಂ ಬೞಿಗೆಯ್ದು ಸೊರ್ಕಿನಿಂ ‖
ದಳ್ಳೞಿವಾಶಿವಾಜಿಸುತಶಂಭುಜಿಯೋಱ್ಗಿಯನುರ್ಬ್ಬಿ ಕೊರ್ಬ್ಬುಮಂ ।
ತೆಳ್ಳನೆಗೆಯ್ದನದ್ಭುತಪರಾಕ್ರಮದಿಂ ಚಿಕದೇವಭೂವರಂ ‖ ೫ ‖

ಮೂಗಂ ಕೊಯ್ದಸವಂತರಾವುವನವಂಗಿತ್ತಸ್ತ್ರಸನ್ಯಾಸಮಂ ।
ಲೋಗರ್ ಭಾಪೆನೆ ಪೊಯ್ದು ಚಿತ್ರವಧೆಗೆಯ್ದಾ ಜೈತಜೀಘಾಟೆಯಂ ‖
ಬೇಗಂ ದಾದಜಿಕಾಕಡಾಂಕನಣಲಂ ಕೊಯ್ದಲ್ಲಿ ದೇಶಕ್ಕಮು ।
ದ್ವೇಗಂ ಪ್ರೋಸಿನವಾಳ್ದನಪ್ರತಿಮವೀರಂ ಮೇದಿನೀಚಕ್ರಮಂ ‖ ೬ ‖

ನೆರೆದು ಸುರಾಸುರರ್ ಶರಧಿಯಂ ಕಡೆಯುತ್ತಿರೆಯೆಂಟುದಿಕ್ಕಿನೊಳ್ ।
ತೆರೆ ಕವಿವೆಯ್ದೆ ನುಗ್ಗುನುಸಿಗೆಯ್ದು ಪೞಂಚುವ ಮಂದರಾದ್ರಿವೋಲ್ ‖
ಪಿರಿಕಿಱಿವೆಸ್ನವೆಣ್ದೆಸೆಯ ಮನ್ನೆಯರೋಱ್ಗನೊಳೊನ್ದು ವೇಳೆಯೊಳ್ ।
ಪಱಿತಱಿ ಪೊಯ್ದುಪೊಯ್ದು ಭರದಿಂ ಬೞಿಗೆಯ್ದನಭೇದ್ಯವಿಕ್ರಮಂ ‖ ೭ ‖

ಬಳಸಿಯುಮೊನ್ದುಗೂಡಿ ಪರಿತಂದ ರಿಪುಕ್ಷಿತಿಪಾಲವರ್ಗಮಂ ।
ಘಳಿಲನೆ ಪೊಯ್ದನೆಂದೊಡದು ಪೆರ್ಮೆಯೆಯಪ್ರತಿಮಂಗಿದಿರ್ಚ್ಚಿದಾ ‖
ಬಳಯುತರಪ್ಪ ಬಲ್ಕುತುಪಶಾಹನನೇದುಲಶಾಹನಂ ಕರಂ ।
ಮುಱುಗಿಸಿ ವೈಮೆವೆತ್ತನೆನಲೊಪ್ಪುಗುಮೀ ಚಿಕದೇವಭೂವರಂ ‖ ೮ ‖

ತಳ್ವದೆ ಢಿಳ್ಳಿಯಾಳ್ವ ದೊರೆಯುಂ ಕರೆತಂದವನತ್ತಣಿಂದಮೋ ।
ತೋಳ್ವಳೆವೆತ್ತ ಭಾಗನಗರಾಧಿಪನಂ ವಿಜಯಾಪುರೇಶನಂ ‖
ಬಾಳ್ವೆಣನೆಂಬಿನಂ ಪಿಡಿದು ಕೈಸೆಱೆಗೊಂಡುಱೆ ಪಾಡುಮಂಶದಿಂ ।
ಬಾಳ್ವನಭೇದ್ಯವಿಕ್ರಮನೆನಲ್ ಚಿಕದೇವನರೇಂದ್ರಚಂದ್ರಮಂ ‖ ೯ ‖

‖ ಲಯಗ್ರಾಹಿವೃತ್ತ ‖

ಅಂದಿವನಿನಳ್ಕಿ ಭಯದಿಂದೆ ಮಣಿದಿರ್ದ ನೃಪ
ಬೃಂದಮನಿತುಂ ಭರದೊಳೊಂದುವರೆದೊಳ್ಪಿಂ ।
ಸಂದಿಸಿ ಶಿವಾಜಿಗನುವಿಂದೊರೆಯೆ ಮರ್ಮಮನ
ಮಂದಿರೊಡಗೂಡಿಯವನಂದು ಕವಡಿಂದಂ ‖

ಸಂದಣಿಯ ಕಾಳೆಗದೊಳೊಂದಿನಿಸು ಮುಂಬರಿಯೆ
ಬಂದೆಱಗಿ ಪಾವುಗಳ ಗೊಂದಣದೆ ವಿಷ್ಣು |
ಸ್ಯಂದನದ ಮಾೞ್ಕೆಯೊಳೆ ಕೊಂದು ಕೊಲೆಯಾಡಿದಳ
ವೆಂದೆ ಚಿಕದೇವನೃಪನಿಂದು ಸೊಗವಾೞ್ಗುಂ || || ೧೦ ||

ಒಂದು ದೆಸೆಯೊಳ್ ತರುಕರೊನ್ದು ಕಡೆಯೊಳ್ ಮೊಱಸ
ರೊಂದೆಸೆಯೊಳಾರೆಯರ ಬಿಂದಮುಳವಿಂ ಬೇ |
ರೊಂದು ಬೞಿಯೊಳ್ ತಿಗುಳರೊಂದಿರವಿನೊಳ್ ಕೊಡಗ
ರೊಂದು ಕೆಲದೊಳ್ ಮಲೆವರೊಂದುವೆರೆದೆಲ್ಲರ್ ||
ಸಂದಣಿಸಿ ಕಾಳೆಗಕೆ ಮುಂದುವರಿವನ್ನಮದ
ಟೆಂದವರ ತಟ್ಟುಗಳ ಪಂದಲೆಗಳಂ ದಿ |
ಗ್ಬಳಂದಬಲಿಯಿತ್ತು ನಲವಿನ್ದೆ ಚಿಕದೇವನೃಪ
ನಂದಮಿಗೆ ಪೆರ್ಜಸಮನೊಂದಿ ಸೊಗವಾೞ್ಗುಂ || || ೧೧ ||

ಶ್ರೀಪತಿಯ ಸೇವೆಯೆಂದೇ |
ಈಪರಿಯೊಳ್ ಕ್ಷಾತ್ರಧರ್ಮಮೆಸಗುತೆ ಶಾಸ್ತ್ರ ||
ಲಾಪಂಗಳ ತತ್ತ್ವಾರ್ಥನಿ |
ರೂಪಣದಿಂ ಪೊೞ್ತುಗಳೆವನಪ್ರತಿಮಾಂಕಂ || || ೧೨ ||

ಓದಿ ತಿಳಿದೊಳ್ಪಿನಿಂದಂ |
ವೇದಾಂತದ ತತ್ತ್ವಗತಿಯನೆಲ್ಲರುಮಱಿವಂ ||
ತಾದರದಿಂದಪ್ರತಿಮಂ |
ಯಾದವಗಿರಿಯೊಡೆಯನಡಿಗೆ ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ || || ೧೩ ||

ಮೂವತ್ತುಂ ಬಿನ್ನಪದಿಂ |
ದಾವೇದಾನ್ತಾರ್ಥ ತತ್ತ್ವಮನಿತುಂ ಸೊಗದೊಳ್ ||
ಭಾವನೆಗೆ ಬರ್ಪಿನಂ ಚಿಕ |
ದೇವಂ ಯದುಶೈಲನಾಥನಡಿಗುಸಿರ್ದನಿದಂ || || ೧೪ ||

ಕ್ಷಿಪ್ರದೊಳೆಲ್ಲರುಮುಱುವಂ ।
ತಪ್ರತಿಪತ್ತ್ಯಾದಿ ದೋಷಮಂ ಕಳೆದೊಪ್ಪಿಂ ॥
ದಪ್ರತಿಮವೀರನರಪತಿ ।
ಯಪ್ರಾಕೃತನಡಿಗೆ ಮಣಿದು ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ॥ ೧೫ ॥

ಅದೆಂತೆನೆ :—

ಸ್ವಸ್ತಿ ಶ್ರೀಮನ್ಮಹಾರಾಜಾಧಿರಾಜಂ ರಾಜಪರಮೇಶ್ವರಂ ಪ್ರೌಢಪ್ರತಾಪಪ್ರತಿಮವೀರನರಪತಿ ಶ್ರೀ ಚಿಕದೇವಮಹಾರಾಯಂ ಶ್ರೀರಂಗಪಟ್ಟಣದೊಳ್ ಸಿಂಹಾಸನಾರೂಢನಾಗಿ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದೀಕ್ಷೆಯಂ ತಳೆದು ದೇವಬ್ರಾಹ್ಮಣಪರಿಪಾಲನಮಂ ಪ್ರಧಾನಂಗೆಯ್ದು ಸಕಲ ಪ್ರಜೆಗಳಂ ಪಾಲಿಸುತ್ತಿರ್ದಿನಂ; ಉತ್ತರದೇಶದೊಳುದ್ವೃತ್ತಚರಿತ್ರನೆನಿಸಿ ಆಱುವತ್ತುಂಸಾಸಿರಂ ವಾರುವಂಗಳುಂ ಲಕ್ಕದೆಣಿಕೆಯುಂಕಾಲ್ಗಳುಂ ಬೆರಸು ನಡೆದು ಢಿಳ್ಳಿಯ ನಾಥನಸಿತುಮಂ ಕೊಕ್ಕಿಯೊಳಂ ಕಳ್ಳಗಾಳೆಗದೊಳಂ ಜಳ್ಳುಗೆಯ್ದು, ವಿಜಯಾಪುರದರಸಂ ಜಯಿಸಿ, ಅವರ ನಾಡುಬೀಡುಗಳಂ ಕೊಂಡು, ಗೋಲಕೊಂಡೆಯನವನಂ ಬಂಡುಗೆಯ್ದು, ಅವನಿತ್ತ ಕಪ್ಪಮನೊಪ್ಪುಗೊಂಡು, ಆ ಸೊರ್ಕಿನಿಂ ಗಕ್ಕನೆ ಕನ್ನಡನಾಡಂ ಪೊಕ್ಕ ಶಿವಾಜಿಯುಂ ಆಜಿರಂಗದೊಳೋಜೆಗೆಡಿಸಿ, ಅವನ ಸೇನಾನಿಗಳೊಳ್ ಜೈತಜಿಕಾಟಕರನಂ ಘೋಟಕಖುರಪುಟಂಗಳಿಂ ತೊತ್ತುಳದುಱಿಸಿ, ಮೂಗುಕಿವಿಕೊರಲ್ಕೆಯ್ಕಾಲ್ಗಳಂ ಖಂಡಿಸಿ, ಅತುಂಡುಗಳಂ ಪೇತುಪಿಂಡುಗಳಂ ತಣಿಯಿಸಿ, ಮತ್ತಮಾದಾದಜಿಕಾಕಡೆಯೆನಿಸಿಪನ ಅಣಲಂ ಕೊಯ್ದು, ಅವನ್ನಲಿಪಂ ಮಸ್ನಿಯೊಳ್ ಮೆಟ್ಟಿಯಿಸಿ, ಆ ರಭಸದಿಂ ಶಂಭೋಜಿಯಂ ಭಯಾರ್ಣವದೊಳ್ ಮುಳುಂಗಿಸಿ, ಅವಂಗೆ ನೆರವಾಗಿ ಬಂದ ಎಕ್ಕೋಜಿಯ ಜನ್ಮಮಂ ಸಾಕುಮಾಡಿ, ಅವನ ಮಹಾಪ್ರಧಾನನೆನಿಸುವ ಎಸವಂತರಾವುನ ನಾಸಾಚ್ಛೇದನಂಗೆಯ್ದು, ಮತ್ತಮಾ ಶಂಭೋಜಿಗೆ ಕಪ್ಪವಿತ್ತುಂ ಕೂಟಮಂ ಕಳಿಪಿ ಪೆಂಪುಗೆಯ್ದ ಗೋಲಕೊಂಡೆ ವಿಜಯಾಪುರದವರಂ ಕೇಣಂಗೊಂಡು, ಅವರನಂಡಲೆವುದರ್ಕೆ ಢಿಳ್ಳಿಯಾಳ್ವ ಮಹಾಪಾದುಶಾಹನೆನಿಸುವ ಅವರಂಗಶಾಹನಂ ಬರಿಸಿ, ಅವನಿಂದವರಿರ್ವರ ದೇಶಕೋಶಂಗಳಂ

ಕವರ್ದು ಕೈಸೆಱೆಗೊಂಡು, ಮತ್ತಮಾಮರಾಟರಾಟೋಪಮುಮಂ ನಂಬಿ ಮುಂಬರಿದು ಎಡಬಲದೊಳಿನಿಸಿನಿಸುಂ ಪೊಣರ್ದ ಮೊಱಸತಿಗುಳಕೊಡಗೆ ಮಳೆಯಾಳನಾಡ ಮನ್ನೆಯರಂ ಬನ್ನಂಬಡಿಸಿ, ಈ ತೆಱದೊಳೆಣ್ದೆಸೆಯುಂ ಗೆಲ್ದು, ಸುಖಸಂಕಥಾವಿನೋದದಿಂದಿರುತ್ತೆ; ಚಿತ್ತದೊಳ್ ದಯಾರಸೆ ಮುಣ್ಮೆಯಾಳೋಚಿಸಿದಂ :—

ಎಣ್ದೆಸೆಯ ಪಗೆಗಳಡಂಗಿದುದಱಿಂ ಪ್ರಜೆಗಳ್ಗೆ ರಾಜಕಭಯ ಮಿಲ್ಲದೆಯುಂ, ದೇವತಾಪ್ರಸಾದದಿಂ ಮೞೆಬೆಳೆಗಳುಂಟಾದುದಱಿಂ ದೈವಿಕಭಯಮಿಲ್ಲದೆಯುಮಿರ್ಪುದಱಿಂ, ಪ್ರಜೆಗಳನಿಬರುಂ ಇಹದೊಳ್ ಸೊಗವಾಳ್ದಪರ್. ಇವರ್ಗೆ ಪರಗತಿಯುಮಂ ಸಂಪಾದಿಸವೇೞ್ಪುವೆನ್ದಾ ರಯ್ದು,

ಶ್ಲೋ॥ “ಮಾಂ ಹಿ ಪಾರ್ಥ ವ್ಯಪಾಶ್ರಿತ್ಯ ।
ಯೇಽಪಿ ಸ್ಯುಃ ಪಾಪಯೋನಯಃ ॥
ಸ್ತ್ರೀಯೋ ವೈಶ್ಯಾ ಸ್ತಥಾ ಶೂದ್ರಾ ।
ಸ್ತೇಽಪಿ ಯಾನ್ತಿ ಪರಾಂ ಗತಿಮ್ ॥”

ಎಂದು ಗೀತೆಯೊಳ್ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಂ ತಾನೇ ನಿರೂಪಿಸಿದ ತೆಱದೊಳ್ ಪಿಂತಣ್ಗೆಸಿತಾನುಂ ಪಾಪಿಗಳಾದೊಡಂ ಆವ ಜಾತಿಯೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿದೊರ್ಡಮೀಗಳುಂ ತತ್ವಜ್ಞಾನದಿಂ ತನ್ನೊಳ್ಭಕ್ತಿಗೆಯ್ದು ನಂಬಿದವರ್ಗೆ ಮುಕ್ತಿ ತಪ್ಪದೆನ್ದೆಣಿಸಿ, ಅಕ್ಕರಮನಱಿಯದೊಕ್ಕಲಿಗರ್ಗಂ ಪೆಣ್ಗಳ್ಗಂ ಸಕ್ಕದದಿಂ ತತ್ವಜ್ಞಾನಮಪ್ಪುದರಿದು, ಎಂದು—ಎಲ್ಲರುಮಱಿವಂತೆ ಕನ್ನಡಮಾತಿನೊಳಂ ಮೆಲ್ನುಡಿಗಳಿಂದೆ ಅಖಿಲತತ್ವಾರ್ಥಂಗಳಂ ಸಂಗತಿಗೊಳಿಸಿ, ತಾನ್ತನ್ನ ಕುಲದೇವತೆಯಪ್ಪ ಯಾದವಗಿರಿ ನಾರಾಯಣನಡಿದಾವರೆಗಳ್ಗೆ ಬಿನ್ನಪಂಗೆಯ್ವ ನೆವದೊಳ್ ಮೂವತ್ತುಂ ಬಿನ್ನಪಂಗಳಂ ಪವಣ್ಗೆಯ್ದಂ. ಅವಱಲ್ಲಿ :—

ಒಂದನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಅವಾಪ್ತಸಮಸ್ತಕಾಮನಾದ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣಂ ಪರವ್ಯೂಹವಿಭವಾನ್ತರ್ಯಾಮ್ಯರ್ಚಾವತಾರಂಗಳನಂಗೀ

ಕರಿಸಿರ್ಪುದು ಭಕ್ತಾನುಗ್ರಹಾರ್ಥವೆಂದವನ ದಮಾತಿಶಯಮಂ ಪ್ರಕಟಿಸಿದಂ.

ಎರಡನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನೇ ಜಗತ್ಕಾರಣನೆಂದು ನಿರೂಪಿಸಿದಂ.

ಮೂಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಆ ಜಗತ್ಕಾರಣವಸ್ತುವಂ ತಿಳಿಯ ಕೂಡದೆಂಬಾಕ್ಷೇಪಮಂ ಪರಿಹರಿಸಿದಂ.

ನಾಲ್ಕನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಆ ಜಗತ್ಕಾರಣವಸ್ತುವಂ ತಿಳಿವುದಂ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳಿಂದಮೇ ಎಂದು ಬಣ್ಣಿಸಿದಂ.

ಐದನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಆ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳನಿತುಂ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನನೆ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ತೆಱನಂ ತಿಳುಪಿದಂ.

ಆಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಆ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳೊಳ್ ತೋಱುವ ವಿರೋಧಂಗಳಂ ಮಾಣಿಸಿದಂ.

ಏೞನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಆ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಸಿದ್ಧಮಾಗಿ ನಾರಾಯಣಂಗೆ ಶರೀರಮಾದ ಜಗತ್ತು ಮಿಥ್ಯೆಯಲ್ತು, ಸತ್ಯಮಾಗಿರ್ಪುದೆಂಬುದುಂ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದಂ.

ಎಂಟನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಸ್ವಾಪ್ನದೃಷಾನ್ತದಿಂ ಪ್ರಪಂಚಂ ಮಿಥ್ಯೆಯೆಂದು ಭ್ರಮಿಸದಂತೆ ಕನಸಿನೊಳ್ ಕಾಣ್ಬ ವಸ್ತುಗಳಂ ತತ್ಕಾಲದೊಳ್ ಜಗದೀಶ್ವರನುಂಟುಮಾಳ್ಪುದಱಿಂ ಸತ್ಯಮೆಂದುಪಪಾದಿಸಿದಂ.

ಒಂಬತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಜಗಮಂ ವಿಷಮಮಾಗಿ ಸೃಜಿಸುವುದಱಿಂ, ಜಗದೀಶ್ವರಂ ವಿಷಮನುಂ ನಿರ್ದಯನುಮಕ್ಕು ಮೆಂಬಾಕ್ಷೇಪಮಂ ತೀರ್ಚಿದಂ.

ಪತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಘಟಪಟಾದಿದೃಷ್ಟಾನ್ತದಿಂ ಜಗಕ್ಕೆ ಮೂಱುಂತೆಱದ ಕಾರಣಂಗಳ್ ಬೇಱೆಬೇಱಿರೊಳವೆಂಬಾಕ್ಷೇಪಮಂ ಚಿದಚಿದ್ವಸ್ತು ಶರೀರಕನಾದ ಜಗದೀಶ್ವರನೊರ್ವನೇ ಮೂಱುಂತೆಱದ ಕಾರಣಮಾಗಿರ್ಕುಮೆಂದು ಸಮಾಧಾನಂಗೆಯ್ದಂ.

ಇಂತು ಪತ್ತುಂ ಬಿನ್ನಪಂಗಳೊಳ್ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನೇ ಪರಮದಯಾಳುವುಂ, ಜಗತ್ಕಾರಣನುಂ, ಅಪರಿಚ್ಛೇದ್ಯಮಹಿಮನುಂ, ಸಕಲವೇದವೇದ್ಯನುಂ, ಆಶ್ಚರ್ಯಚರಿತ್ರನುಂ, ಚೇತನಾಚೇತನಶರೀರಕನುಂ, ಅಘಟಿತಾರ್ಥ ಘಟಕನುಂ, ಸರ್ವಸಮನುಂ ತ್ರಿವಿಧಕಾರಣನುಮೆಂದು ತಿಳಿಪಿದುದಱಿಂದೀಶ್ವರತತ್ವನಿರೂಪಣಂಗೆಯ್ದಂ.

ಪನ್ನೊಂದನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಜೀವತತ್ವಸ್ವರೂಪಮಂ ವಿವರಿಸಿದಂ

ಪನ್ನೆರಡನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ತತ್ವಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮಮಂ ತೋಱಿಸಿದಂ.

ಪದಿಮೂಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್, ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಸೃಷ್ಟಿಪ್ರಕಾರಮಂ ಬಗೆಗೊಳಿಸಿದಂ.

ಪದಿನಾಲ್ಕನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದೊಳಿರ್ಪ ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ಲೋಕಂಗಳ ನೆಲೆಯಂ ನಿರ್ಣಯಿಸಿದಂ.

ಪದಿನೈದನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಭೂಮಂಡಲಪರಿಮಾಣಮಂ ಗಣನೆಗೆಯ್ದಂ.

ಪದಿನಾಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಸುಖಾನುಭವಸ್ಥಾನಮಾದ ಭೂಸ್ವರ್ಗಂಗಳ ತೆಱನನಱಿವುಗೊಳಿಸಿದಂ.

ಪದಿನೇೞನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ದುಃಖಾನುಭವಸ್ಥಾನಂಗಳಾದ ನರಕಂಗಳ ಸ್ಥಿತಿಯಂ ಬಿತ್ತರಿಸಿದಂ.

ಪದಿನೆಂಟನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಪಾಪಫಲಂಗಳ್ ಕ್ರೂರಮಾಗಿರ್ಪವೆಂದು ತೋಱಿ ಆ ಪಾಪಂಗಳನಿತುಂ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನ ಚರಣಾರವಿಂದ ಭಕ್ತಿಯೊಳೇ ಪರಿಹರಿಪುವೆಂಬುದನೆರ್ದೆಗೊಳಿಸಿದಂ.

ಇಂತು ಪರತತ್ವಸ್ವರೂಪಮೆಂಬುದಾದಿಯಾಗಿ ಈವರೆಗಮೇೞುಂ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಪ್ರಾಕೃತ ಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮಮಂ ಆ ತತ್ವಂಗಳಿಂ ಪುಟ್ಟಿದ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡವಿಸ್ತಾರಮಂ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡದೊಳಿರ್ಪ ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ಲೋಕಂಗಳ

ನೆಲೆಯುಂ ಅವಱೊಳ್ ಭೂಮಣ್ಡಲದ ಪರಿಮಾಣಮುಂ ಭೂಸ್ವರ್ಗಗಳಂ ನರಕಯಾತನೆಗಳಂ ಆಯಾತನಾಪರಿಹಾರೋಪಾಯಮುಂ ಪೇೞ್ದುದಱಿಂದೆ ಅಚಿತ್ತತ್ವಸ್ವರೂಪನಿರೂಪಣಂಗೆಯ್ದಂ.

ಇಂತು ಪದಿನೆಂಟುಂ ಬಿನ್ನಪಂಗಳಿಂ ಈಶ್ವರಚೇತನಾಚೇತನಂಗಳೆಂಬ ತತ್ವತ್ರಯಮಂ ನಿರೂಪಿಸಿದಂ. ಈ ಮೂಱುಂ ತತ್ವಂಗಳ ನೆಲೆಯುಂ ವಿಚಾರಿಸೆ, ಚಿದಚಿತ್ತತ್ವಂಗಳೆರಡುಂ ಅಲ್ಪಸುಖಂಗಳುಂ ಅನಿತ್ಯಮುಮೆಂದು ಅವಱೊಳ್ ವೈರಾಗ್ಯಮುಂ ಈಶ್ವರತತ್ವಮೊಂದೇ ನಿರದಧಿಕಾನಂದಮೆಂದು ಅದಱೊಳನುರಕ್ತಿಯುಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಇಂತು ವಿಷಯವಿರಕ್ತಿಯುಂ ಪರಮಾತ್ಮಭಕ್ತಿಯುಂ ಪುಟ್ಟಿದವರ್ಗೆ ಮೋಕ್ಷೋಪಾಯಮಪೇಕ್ಷಿತಮೆಂದು ಇನ್ನೀರಾಱುಂ ಬಿನ್ನಪಂಗಳಿಂದ ಬಿತ್ತರಿಸಿದಪಂ.
ಅದೆಂತೆನೆ:—

ಪತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ನಾಲ್ಕುಂ ಪುರುಷಾರ್ಥಂಗಳೊಳ್ ಮೋಕ್ಷಮೇ ಪಿರಿದೆಂದು ಪಡಿಗಟ್ಟಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಸಾತ್ವಿಕಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳಿಂದಮೇ ಮೋಕ್ಷೋಪಾಯಮಂ ತಿಳಿಯಲ್ವೇೞ್ಪುದೆಂದೊರೆದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತೊಂದನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳೆಲ್ಲಾ ತಂತ್ರಂಗಳೊಳಂ ಶ್ರೀಪಾಂಚರಾತ್ರಮೇ ಪ್ರಬಲಪ್ರಮಾಣಮೆಂಬುದಂ ನಿಜಂಗೆಗೊಳಿಸಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತೆರಡನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಮೋಕ್ಷೋಪಯೋಗಿಯಾದ ವಿಷಯವೈರಾಗ್ಯಂ ದುರ್ಘಟಮೆಂಬಾಕ್ಷೇಪಮಂ ನಿವಾರಿಸಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತಮೂಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಕೇವಲಕರ್ಮದಿಂ ಮುಕ್ತಿಯಿಲ್ಲೆಂಬುದಂ ದೃಢೀಕರಿಸಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತನಾಲ್ಕನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಬಯಸಿದನಿತುಮನೀವ ಸರ್ವೇಶ್ವರಂ ಮಿಕ್ಕ ಪುರುಷಾರ್ಥಮಂ ಬಯಸಿದವರ್ಗೆ ಅವರ್ ಬಯಸುವ ನಿರ್ಬಂಧದಿಂ ಆಯಾಪುರುಷಾರ್ಥಮನೀವಂ, ಮೋಕ್ಷಮಂ ಬಯಸುವರ್ಗೆ ಮನಮೊಲ್ದು ಮೋಕ್ಷಮನೇ ಸಂತೋಷದಿಂದೀವನೆಂಬುದಂ ಕಾಣಿಸಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತೈದನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಕಾಲಕರ್ಮಸ್ವಭಾವಾದಿಗಳಿಂದಮೇ ಅಪೇಕ್ಷಿತಫಲಮಕ್ಕುಮೆಂಬ ಭ್ರಮೆಯಂ ತೊಲಗಿಸಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತಾಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣಂಗಲ್ಲದೆ ಮಿಕ್ಕಿನವರ್ಗೆ ರಕ್ಷಣಸಾಮರ್ಥ್ಯಮಿಲ್ಲೆಂಬುದಂ ಸೊಲ್ಲಿಸಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತೇೞನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಮೋಕ್ಷಮಂ ಬಯಸುವಂ ತನ್ನ ದೋಷಂಗಳನೆಣಿಸಿ ಅಳ್ಕವೇಡ ಭಗವದ್ಗುಣಂಗಳನೇ ಎಣಿಸಿ ಧೈರ್ಯಮಾಗಿರ್ಪುದೆಂದು ಏರ್ಪಡಿಸಿದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತೆಂಟನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಸಂಸಾರದ ಬೇರೆನಿಸಿದ ಅವಿದ್ಯಾಕರ್ಮವಾಸನಾರುಚಿಪ್ರಕೃತಿಸಂಬಂಧಂಗಳಂ ಜಗದೀಶ್ವರಂ ತಾನೇ ಬಿಡಿಸುವನೆಂಬುದಂ ಪ್ರಕಾಶಂಗೆಯ್ದಂ.

ಇರ್ಪತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನ ದಿವ್ಯರೂಪಂ ಅಪ್ರಾಕೃತಮಾಗಿ, ಮುಕ್ತಭೋಗ್ಯಮಾಗಿರ್ಪುದೆಂಬುದಂ ಅನುವದಿಸಿದಂ.

ಮೂವತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪದೊಳ್ ಪರವಾಸುದೇವನೋಲಗಂ ಮುಕ್ತರ್ಗೆ ಪರಮಭೋಗ್ಯಮಾಗಿರ್ಪುದೆಂಬುದಂ ಪೇಳ್ದು, ಕೃತಿಯಂ ನೆಱವೇಱಿಸಿದಂ.

ಅದೆಂತೆನೆ:—

॥ ಒಂದನೆಯ ಬಿನ್ನಹಂ. ॥

ಪರವಾಸುದೇವ ಭಕ್ತರ ।
ಪೊರೆಯಲ್ ವ್ಯೂಹಾದಿಭಾವಮಂ ತಳೆದೈಯೆಂ ॥
ದೊರೆದು ಯದುಶೈಲನಾಥನ ।
ಚರಣಾಬ್ಜಕೆ ಬಿನ್ನವಿಸಿದನಪ್ರತಿಮಾಂಕಂ ॥ ॥೧೬॥

ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣಾ! ನೀಂ ಶ್ರಿಯಃಪತಿಯುಂ ಅಖಿಲಹೇಯಪ್ರತ್ಯನೀಕನುಂ ಸಕಲ ಕಲ್ಯಾಣಗುಣಾಕರನುಂ ಅವಾಪ್ತಸಮಸ್ತಕಾಮನುಮೆನಿಸಿ ವೈಕುಂಠದೊಳ್ ದಿವ್ಯಮಹಿಷೀವರ್ಗಸಮೇತನಾಗಿ ಅನಂತಗರುಡವಿಷ್ವಕ್ಸೇನಾದಿ ನಿತ್ಯಗಣಂ ಮುಕ್ತಗಣಂ ನಿನ್ನ ಸೇವಾಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದೊಳ್ ನಿರವಧಿಕಾನಂದಮನೆಸಗುತ್ತೆ ಚಿತ್ತದೊಳ್ ಪೊಣ್ಮಿದ ಆಕಸ್ಮಿಕದಯೆಯಿಂ ಪ್ರಳಯಕಾಲದೊಳವ್ಯಕ್ತಸೂಕ್ಷ್ಮಪ್ರಕೃತಿಯೊಳಡಂಗಿ ಮೋಣದೊಳ್ ಕುಗಿದ ಪಿಷ್ಟದೊರೆವುಡಿಯಂತೆ ರೂಪಬೀದಿರ್ದ ಬದ್ಧಾತ್ಮವರ್ಗಮುಂ ನಿತ್ಯ ಮುಕ್ತರಂತೆ ಮೋಕ್ಷಾನಂದಮನೊಳಿರಿಸವೇಳ್ಪುದೆಂದು ನಿನ್ನ ಸತ್ಯಸಂಕಲ್ಪದಿಂ ಪ್ರಕೃತಿಯೊಳ್ ಪೊಕ್ಕು ಮಹದಹಂಕಾರಗಳಂ ಪಂಚತನ್ಮಾತ್ರೆಗಳಂ ಪಂಚ ಮಹಾಭೂತಂಗಳನುಂಟುಮಾಡಿ ಅವರಿಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಮನೆಸರ್ಜಿ ಅದರೊಳ್ ಬ್ರಹ್ಮಾದಿಸುರರುಂ ನರರುಂ ತಿರ್ಯಕ್ಕುಗಳುಂ ಸ್ಥಾವರಂಗಳುಮೆಂದು ನಾಲ್ಕುಂ ತೆರದೊಳವರವರ ಪೂರ್ವಕರ್ಮಾನುಗುಣವಾದ ದೇಹಂಗಳಂ ತತ್ತದ್ದೇಹೋಚಿತಮಾದ ಜ್ಞಾನಶಕ್ತ್ಯಾದಿಗಳುಮನಿತ್ತು ನೀನಿತ್ತ ಕರಣಕಳೇಬರಾದಿಗಳಿಂದೆ ಅವರ್ ಏನಾನುಂ ಪ್ರೇಕ್ಷಣಮಂ ಎಸಗಿ ಪುರುಷಾರ್ಥಮಂತೆ ತಕ್ಕುದಿದು ಮಿಕ್ಕುದಿದು ಎಂದು ತಿಳಿಪುವವೇದಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳನಿತ್ತು ಕರುಣಿಸಿರ್ದೈ. ಅಂತಾದೊಡಂ ಒಡೆಯನಾಣತಿವಿಡಿದು ನಡೆಯಲಾರದ ಜಡರೆಡರಂ ಬಿಡಿಸಿ ಕಾಪಿಡಲ್ಕೆ ಅವರೊಡನೆ ಇರ್ಪೆನೆಂದು ಮೂರ್ತಿತ್ರಯಮಧ್ಯದೊಳಂ ಕ್ಷೀರಾಬ್ಧಿಯೊಳಂ ಸಗ್ಗಂ

ಮೊದಲಾದ ಬಿಡುಗಣ್ಣರ ಬೀಡುಗಳೊಳಂ ನಿಂದ್ಯೆ. ಅಂತಾದೊಡಂ ದೇವರ್ಗ್ಗಂ ಮುನಿಗಳ್ಗಂ ಯೋಗಿಗಳ್ಗಮಲ್ಲದೆ ಮಿಕ್ಕಮನುಜಾದಿಗಳ್ಗೆ ಪತ್ತಿ ಸಾರಲುಂ ಸಲ್ಲದುದಱಿಂ ಮನುಜರೊಳಾಬಾಲಗೋಪಾಲಕರ್ಗಂ ಕಱು ತುಱು ಕರಡಿ ಮುಸು ಕೋಡಗಂ ಮೊದಲಾದ ತಿರ್ಯ್ಗಾತಿಗಳ್ಗಂ ಸೇರಿ ಬರ್ದುಂಕುವಂತೆ ರಾಮಕೃಷ್ಣಾದ್ಯವತಾರಂಗಳಂ ತಳೆದ್ಯೆ. ಅಂತಾದೊಡ ಮಾಯಾ ದೇಶದೊಳಂ ಆಯಾ ಕಾಲದೊಳಂ ಇರ್ಪರ್ಗಲ್ಲದೆ ಉೞಿದರ್ಗೆ ಉಪಕಾರಮಲ್ತೆಂಬುದಱಿಂ ಸರ್ವದೇಶಸರ್ವಕಾಲಸರ್ವಾವಸ್ಥೆಯೊಳಿರ್ಪ ಸ ರ್ವಚೇತನಾಚೇತನವರ್ಗ್ಗದೊಳ್ ವ್ಯಾಪಿಸಿರ್ದು ಮನೋವಾಕ್ಕಾಯಂಗಳಂ ಪ್ರೇರಿಸುತ್ತೆ ಅನ್ತರ್ಯಾಮಿಯೆನಿಸಿದ್ಯೆ. ಅಂತಾದೊಡಂ ಎತ್ತಾನುಂ ಓರ್ವಂ ಗೆ ಅನೇಕಜನ್ಮಸಾಧ್ಯಯೋಗಧ್ಯಾನ ವಿಷಯಮೆಂಬುದಲ್ಲದೆ ಮಿಕ್ಕೆಲ್ಲರ್ಗಂ ಒಡನಿರ್ದುಂ ಇಲ್ಲದಂತಾದುದಱಿಂ ಸಕಲಜನಮುಂ ಚರ್ಮಚಕ್ಷುಸ್ಸಿಂ ದಮೇ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿ ತಂತಮ್ಮ ಮನಮೊಳಸಿದ ಸೇವೆಗಳನೆಸಗಿ ಕೃತಾರ್ಥ ರಪ್ಪಂತೆ ಸರ್ವಸುಲಭಮೆನಿಸಿದ ಅರ್ಚಾವತಾರಮನೆಸಗಿ ಕೆಲವುಂ ಕಾಲಂ ಸತ್ಯಲೋಕದೊಳ್ ಬ್ರಹ್ಮನಿಂ ಪೂಜೆಗೊಂಡು ಬೞಿಕ್ಕೆ ಸನತ್ಕುಮಾರಂ ಗೊಲ್ದು ಆತನೊಡನುತ್ತರಬದರಿಕಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷಾದಷ್ಟಾಕ್ಷ ರೋಪದೇಶ ದೇಶಿಕನೆನಿಸಿ ನಿನ್ನ ರೂಪಾನ್ತರಮಾದ [1]ನರಮುನಿಯಿಂದ ರ್ಚನಂಬೆತ್ತು ಮತ್ತಮೀ ಕರ್ಣಾಟಮಂಡಲಮಂಡನಮೆನಿಪ ಯದುಶಿಖ ರಿಶಿಖರಮಂ ನೆಲೆವೀಡುಗೊಂಡು ನಿಂದು ಸಕಲಜನರಕ್ಷಣದೀಕ್ಷಿತನೆನಿ ಸಿದ್ಯೆ. ಅಂತು ಸರ್ವಜನ ಸಾಧಾರಣಮಲ್ಲದೆ ಈ ಯದುವಂಶದೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿದವರ್ಗೆ ಕುಲದೇವತೆಯೆನಿಸಿ ದಯಾವಿಶೇಷದಿಂ ಪೊರೆವನಪ್ಪುದಱಿಂ ದೆನ್ನೊಳಂ ಅಕಾರಣಕರುಣಾಬ್ಧಿಕಲ್ಲೋಲಂಗಳಂ ಕವಿಸಿ ಮನ್ನಿಪುದು ಮನ್ನಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

[1] ಪಾಠಾಂತರ—ನಾರಾಯಣ.

॥ ಎರಡನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ. ॥

ಸಿರಿಯರಸ ನೀನೆ ಜಗಮಂ ।
ಪರಿವಿಡಿಯಿಂ ಪಡೆದು ಪೊರೆದು ಪೊಡೆಯೊಳ್ ಕೊಳ್ವೈ ॥
ಪರಬೊಮ್ಮಮದಱನೆಂದೀ ।
ನರಪತಿ ಯದುಗೋತ್ರಪತಿಗೆ ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ೧೭ ॥

ಪರಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪಾ! ಈಜಗವಾವ ವಸ್ತುವಿನಿಂ ಪುಟ್ಟುವುದು, ಆವುದಱಿಂ ಬರ್ದುಂಕಿರ್ಪುದು, ಆವುದಱೊಳಡಂಗುವುದು, ಆ ವಸ್ತುವೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮಮೆಂದು ಕುಱುಪುಗೆಯ್ದು, ಇಂತಪ್ಪ ಜಗತ್ಕಾರಣವಸ್ತುವುಂ ನೀನೇ ಎಂದು ವೇದಾಂತಂಗಳ್ ಪಲವುಂ ತೆಱದೊಳ್ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಶೇಷಶಬ್ದಂಗಳಿಂ ನಿನ್ನನೆ ಪೊಗಳ್ದುವು. ಇಂತಿರ್ಪ ನೀಂ ಮಹದಾದಿ ತತ್ತ್ವಕ್ರಮದಿಂ ಪಞ್ಚ ಮಹಾಭೂತಂಗಳನುಂಟುಮಾಡಿ ಅವಱಿಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡಮಂ ಸಮೆದು ಅದಱೊಳ್ ಬ್ರಹ್ಮಾದಿದೇವತೆಗಳಂ ಸೃಜಿಸಿ ಅವರವರ್ಗೊಂದೊಂದಧಿಕಾರಮಂ ಮಿತಿಮಾಡಿ ಕೆಲಂಬರಂ ಸೃಷ್ಟಿ ಸ್ಥಿತಿ ಸಂಹಾರಂಗಳಪ್ಪ ನಿನ್ನೊಱಂಗದೊಳ್ ನಿಯಮಿಸಿದೈ. ಅವರುಂ ಜಗದೊಳೇಕದೇಶಮಂ ನಿನ್ನನುಮತಿವಿಡಿದು ಪುಟ್ಟಿಪುದುಂ ಪೊರೆವುದುಂ ಅೞಿಯಿಪುದುಂ ಆಗಿರ್ಪುದಱಿಂ ಅವರಂ ಕೊಂಡಾಡುವೆಡೆಯೊಳ್ ನಾಲ್ಮೊಗನೇ ಜಗತ್ಕಾರಣಮೆಂದುಂ ರುದ್ರನೇ ಜಗತ್ಕಾರಣಮೆಂದುಂ ಕೊಂಡಾಡುವರ್. ಈ ನೆಲೆಯುಂ ತಿಳಿಯದವರ್ ಭ್ರಮಿಸುವರ್. ಓರ್ವನಂ ಸ್ತುತಿಗೆಯ್ವ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಿಲ್ಲದೆ ಜಗತ್ಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮಮಂ ಪೇೞ್ವೆಡೆಯೊಳ್ ವಿಚಾರಿಸೆ, ಆದಿಯೊಳ್ ನಾರಾಯಣನೊರ್ವನೇ ಉೞಿದಿರ್ದನೆಂದುಂ ಅವನ ನಾಭೀಪದ್ಮದೊಳ್ ಬ್ರಹ್ಮನೊಗೆದನೆಂದುಂ ಅವನ ಪಣೆಯ ಬೆಮರಿಂ ರುದ್ರಂ ಪುಟ್ಟಿದನೆಂದುಂ ಪೇೞ್ದುದಱಿಂ ನೀನೇ ಜಗದಾದಿಕಾರಣಮಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮಮೆಂಬುದಂ ಸಾತ್ವಿಕರಿಂ ತಿಳಿದೆನ್ನತಾಪತ್ರಯಮಂ ಕಳೆಯಲೆಂದು ನಿನ್ನಡಿನೆೞಲಂ ಸೇರಿದೆಂ; ಎನ್ನಂ ತಣ್ಪುಗೊಳಿಪುದು ತಣ್ಪುಗೊಳಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ!

॥ ಮೂಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಅಗಣಿತಕಲ್ಯಾಣಗುಣಾ ।
ದಿಗಳಿಂತೆಂದಳವುಗೆಯ್ಯಲರಿದಾದೊಡಮೇಂ ॥
ಬಗೆವುಗುವೈ ನೀನೆಂದಾ ।
ಜಗದಾಣ್ಮಂಗಣ್ಮೆನಾಣ್ಮೆನೆಱಕದೊಳೊಱೆದಂ ॥ ೧೮ ॥

ಅಪ್ರಮೇಯಾ! ಜಗದೊಳ್ ಪ್ರಮೇಯಮೆನೆ—ತಿಳಿಯಲ್ತಕ್ಕ ವಸ್ತು. ಆ ವಸ್ತುವಂ ತಿಳಿವ ಪ್ರಮಾಣಂಗಳ್ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆಂದುಂ, ಅನುಮಾನಮೆಂದುಂ, ಶಬ್ದಮೆಂದುಂ ಮೂಱುಂ ತೆಱನಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅವಱೊಳ್ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆನೆ—ಇನ್ದ್ರಿಯಾರ್ಥಸಂಬನ್ಧದಿಂ ಪುಟ್ಟುವ ತಿಳಿವು. ಇದುಮಾಱುಂ ತೆಱನಾಗಿರ್ಕುಂ ಅದೆಂತೆನೆ:—ಕಣ್ದೆಱೆದೊಂದು ವಸ್ತುವಂ ನೋಡೆ ಈ ವಸ್ತು ಕಱಿದು ಬಿಳಿದು ಎಂಬಿವು ಮೊದಲಾಗಿ ಪುಟ್ಟುವ ತಿಳಿವು ಚಾಕ್ಷುಷಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆನಿಪ್ಪುದು. ಕಿವಿಯಿಂದಾಲಿಸೆ, ಇದೀಬಗೆಯ ದನಿ ಇದೀಬಗೆಯ ನುಡಿ ಇದೀಝಂಕಾರಂ ಎಂದಿವು ಮೊದಲಾಗಿ ಪುಟ್ಟುವ ತಿಳಿವು ಶ್ರಾವಣಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆನಿಪ್ಪುದು. ನಾಲಗೆಯಿಂ ಸವಿಯೆ, ಇದು ಮಧುರಂ ಇದು ಪುಳಿ ಇದುಪ್ಪು ಎಂದಿವು ಮೊದಲಾಗಿ ಪುಟ್ಟುವ ತಿಳಿವು ಜಿಹ್ವಾಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆನಿಪ್ಪುದು. ನಾಸಿಕದಿಂದೊಂದನಾಘ್ರಾಣಿಸೆ, ಇದು ನಲ್ಗಂಪು ಇದು ಪೊಲಸುಗಂಪು ಎಂದಿವು ಮೊದಲಾಗಿ ಪುಟ್ಟುವ ತಿಳಿವು ಘ್ರಾಣಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆನಿಪ್ಪುದು. ಮೆಯ್ದೊವಲಂ ಸೋಂಕೆ ಇದು ಬಿಸುಪ್ಪು ಇದು ತಣ್ಪು ಎಂದಿವು ಮೊದಲಾಗಿ ಪುಟ್ಟುವ ತಿಳಿವು ಸ್ಪಾರ್ಶನಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆನಿಪ್ಪುದು. ಮನಸ್ಸಿನೊಳ್ ಭಾವಿಸೆ, ತನಗೀಗಳ್ ಸುಖಮಾಗಿರ್ಕುಂ, ಈಗಳ್ ದುಃಖಮಾಗಿರ್ಕುಂ ಎಂಬಿವು ಮೊದಲಾಗಿ ಪುಟ್ಟುವ ತಿಳಿವು ಮಾನಸಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೆನಿಪ್ಪುದು. ಇಂತು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮಾಱುಂ ತೆಱನಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅನುಮಾನಮೆಂಬುದು—ಪೆಱತೊಂದುವನುೞಿದು ತಾನೊಂದೆಡೆಯೊಳಮಿರದವಸ್ತುವಂ ಕಂಡು ಆಯೆಡೆಯೊಳ್ ಪೆಱತೊಂದ ತಿಳಿವುದು. ಅದೆಂತೆನೆ:—ಬೆಂಕಿಯನುೞಿದು ಪೊಗೆಯಿರದೆಂಬ ನೇಮಮಂ ಅಡಿಗೆಮನೆಯೊಳ್ ನಿಶ್ಚ

ಯುಂಗೆಯ್ದು ಬೆಟ್ಟ ಮೊದಲಾದ ಪೆಱತೊಂದೆಡೆಯೊಳ್ ಪೊಗೆಯಂ ಕಂಡು ಅಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿಯುಂಟೆಂದು ತಿಳಿವುದು ಅನುಮಾನಪ್ರಮಾಣಮೆನಿಪುದು. ಶಬ್ದಪ್ರಮಾಣಮೆನೆ:—ಇದರ್ಕದನಿರ್ದಂತೆ ತಿಳಿಪುವ ನುಡಿ. ಅದುಂ ಲೌಕಿಕಮೆಂದುಂ ವೈದಿಕಮೆಂದುಂ ಎರಡುಂ ತೆಱನಾಗಿರ್ಕುಂ. ಲೌಕಿಕಮೆಂಬುದು ಲೋಕದೊಳಾಪ್ತರ್ ನುಡಿವ ನುಡಿ. ವೈದಿಕಮೆಂಬುದು ವೇದಂ ಮೊದಲಾದ ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ವಿದ್ಯೆಗಳ್. ಈ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾನುಮಾನಶಬ್ದಂಗಳೆಂಬ ಮೂಱುಂ ಪ್ರಮಾಣಂಗಳಿಂದಂ ನಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪರೂಪಗುಣ ವಿಭವಾದಿಗಳೊಳಿನಿಸಿನಿಸಂ ತಿಳಿವುದಲ್ಲದೆ, ಇಂತೆಂದು ಪರಿಚ್ಛೇದಂಗೆಯ್ವುದರಿದಾದುದಱಿಂ ನೀನಪ್ರಮೇಯನೆನಿಸುವೈ. ಅದೊಡಂ ನಿನ್ನ ಭಕ್ತಸುಲಭತೆಯಂ ಮೆಱೆದೆನ್ನೆರ್ದೆವನೆಯೊಳ್ ನೆಲೆಗೊಂಬುದು ನೆಲೆಗೊಂಬುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ. ॥

ವೇದ ಕದೇಕಾರ್ಥ ಪುರಾ ।
ಣಾದಿಗಳೊಳ್ ವ್ಯಕ್ತಮಾಗಿ ತೋರ್ಪೈ ನೀನೆಂ ॥
ದಾದರದಿಂದೆ ಸುಶೀಲಂ ।
ಯಾದವಗಿರಿನಾಥನಡಿಗೆ ಬಿನ್ನಹಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ೧೯ ॥

ಸಕಲವಿದ್ಯಾ ಪ್ರವರ್ತಕಾ! ವಿದ್ಯೆಗಳ್—ವೇದಂಗಳ್ ನಾಲ್ಕುಂ ಅಂಗಂಗಳಾಱುಂ, ತರ್ಕಮುಂ, ಮೀಮಾಂಸೆಯುಂ, ಪುರಾಣಮುಂ, ಧರ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರಮುಂ, ಆಯುರ್ವೇದಮುಂ, ಧನುರ್ವೇದಮುಂ, ಗಾಂಧರ್ವಮುಂ, ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರಮುಮೆಂದು ಪದಿನೆಂಟುಂ ತೆಱನಾಗಿರ್ಪುವು. ಅವಱೊಳ್ ಋಗ್ಯಜುಸ್ಸಾಮಾಥರ್ವಣಂಗಳೆಂಬ ನಾಲ್ಕುಂ ವೇದಂಗಳುಂ ಪೂರ್ವಭಾಗದೊಳ್ ಧರ್ಮಾರ್ಥಕಾಮಮೆಂಬ ತ್ರಿವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸಾಧನಮಾದ ಕರ್ಮಮಂ ಪೇೞ್ವುವು; ಉತ್ತರಭಾಗದೊಳ್ ನಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪ ರೂಪ ಗುಣ ವಿಭವಾದಿಗಳಂ ಪೇೞ್ದು ಮೋಕ್ಷೋಪಾಯಮಂ ತೋಱುಸುಗುಂ. ಅಂಗಂಗಳೊಳ್ ಶಿಕ್ಷೆಯೆಂಬುದು—ಸ್ವರವರ್ಣಮಾತ್ರಾದಿಗಳಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದು. ವ್ಯಾಕರಣಮೆಂಬುದು—ಪ್ರಕೃತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಾದಿ ಮುಖದಿಂದ ಅರ್ಥಮಂ ಪೇೞ್ವ ಪದಂಗಳಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದು. ಛಂದಸ್ಸೆಂಬುದು—ಗಾಯತ್ರಿತ್ರಿಷ್ಟುಪ್ಪನುಷ್ಟುಪ್ಪು ಮೊದಲಾದ ಛಂದೋಲಕ್ಷಣಮಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದು. ಕಲ್ಪಸೂತ್ರಮೆಂಬುದು ವೇದೋಕ್ತ ಕರ್ಮಪ್ರಯೋಗಮಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದು. ಜ್ಯೋತಿಷಮೆಂಬುದು ಕರ್ಮಾಚರಣಕ್ಕೆ ಕಾಲಮಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದು. ವೇದಪುರುಷಂಗೆ ಛಂದಸ್ಸು ಪಾದಂಗಳುಂ, ಕಲ್ಪಸೂತ್ರಂ ಕೆಯ್ಗಳುಂ, ವ್ಯಾಕರಣಂ ಮೊಗಮುಂ, ಶಿಕ್ಷೆ ಘ್ರಾಣಮುಂ, ಜ್ಯೋತಿಷಂ ಕಣ್ಗಳುಂ, ನಿರುಕ್ತಂ ಕಿವಿಗಳುಮಾಗಿರ್ಪುದಱಿಂದಿವಾಱುಂ ವೇದಾಂಗಂಗಳೆನಿಪುದು. ತರ್ಕಮೆಂಬುದು—ವೇದಾರ್ಥಂಗಳಂ ಯುಕ್ತಿಗಳಿಂ ನೆಲೆಗೆಯ್ವುದು. ಮೀಮಾಂಸೆಯೆಂಬುದು—ವೇದಾರ್ಥಂಗಳಂ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷ ಸಿದ್ಧಾಂತ ರೂಪದಿಂ ವಿಚಾರಿಸಿ ನಿಶ್ಚಯಂಗೆಯ್ವುದು. ಪುರಾಣಂಗಳೆಂಬುವು—ಜಗತ್ಸೃ

ಷ್ಟಿಯುಂ ಸಂಹಾರಮುಂ ಮನ್ವಂತರಂಗಳುಮಂ ವಂಶಮುಂ ವಂಶದೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿದವರ ಚರಿತ್ರಮುಮಂ ಪೇೞ್ದ ಬ್ರಾಹ್ಮಂ ಪಾದ್ಮಂ ಮೊದಲಾದ ಪದಿನೆಂಟುಂ ತೆಱನಾಗಿರ್ಕುಂ. ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಮೆಂಬುದು—ಆಚಾರ ವ್ಯವಹಾರ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಂಗಳಂ ಪೇೞ್ವ ಮನು ಯಾಜ್ಞವಲ್ಕ್ಯಂ ಮೊದಲಾಗಿ ಪದಿನೆಂಟುಂ ತೆಱನಾಗಿರ್ಕುಂ. ಆಯುರ್ವೇದಮೆಂಬುದು—ವ್ಯಾಧಿನಿದಾನಚಿಕಿತ್ಸಾದಿಗಳಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದು. ಧನುರ್ವೇದಮೆಂಬುದು—ಅಸ್ತ್ರಶಸ್ತ್ರ ಪ್ರಯೋಗೋಪಹಾರಾದಿಗಳಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದು. ಗಾಂಧರ್ವಮೆಂಬುದು—ನೃತ್ತಗೀತ ವಾದ್ಯಾದಿಗಳಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದು. ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರಮೆಂಬುದು—ಪ್ರಜಾಪರಿಪಾಲನಾದಿ ರಾಜನೀತಿಗಳಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದು. ಈ ಪದಿನೆಂಟು ವಿದ್ಯೆಗಳಂ ನೀನೇ ಲೋಕಹಿತಾರ್ಥಮಾಗಿ ನೆಗೞ್ದುದಱಿಂ ನೀನೇ ಸಕಲವಿದ್ಯಾಪ್ರವರ್ತಕನೆನಿಸುವೈ. ಇನಿತುಂ ವಿದ್ಯೆಗಳೊಳಂ ಪ್ರಧಾನಮಾದ ವೇದಾಂತದೊಳ್ ಪ್ರಕಾಶಮಾದ ನಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪಮಂ ತಿಳಿಪಿ ಎನ್ನ ಮನದ ಜಡರಂ ಕಳೆದು ನಿನ್ನಡಿಯೊಳ್ ಜ್ಞಾನಭಕ್ತಿಗಳಂ ಬಲಿಯಿಪುದು ಬಲಿಯಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಐದನೆಯ ಬಿನ್ನಹಂ. ॥

ಸಕಲಜಗದ್ವ್ಯಾಪಾರಂ ।
ಸಕಲಾತ್ಮಕ ನಿನ್ನದಾಗೆ ವೇದಂ ಸಕಲಂ ॥
ಪ್ರಕಟಿಪುದು ನಿನ್ನನೆಂದಾ ।
ಸುಕಲಂ ಯದುಶೈಲಪತಿಗೆ ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ೨೦ ॥

ಸಕಲ ವೇದವೇದ್ಯಾ ! ವೇದಂಗಳ್—ಪೂರ್ವಭಾಗದೊಳ್
ಯಜ್ಞಾದಿ ಸತ್ಕರ್ಮಂಗಳಂ ಸಾಂಗವಾಗಿಯಾಚರಿಸುವ ಕ್ರಮಮಂ, ಅದ
ಱೊಳ್ ಬರ್ಪ ಫಲಮಂ ಪೇೞ್ವುವು; ಉತ್ತರಭಾಗದೊಳ್ ಸಂಸಾರ
ಮಂ ಜಱೆದು, ಜೀವಸ್ವರೂಪಮಂ ಪರಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪಮಂ ನಿರೂಪಿಸಿ,
ಮೋಕ್ಷೋಪಾಯಮಂ ವಿಧಿಸಿ, ಮೋಕ್ಷಾನಂದಮಂ ಪೊಗೞ್ವುವು. ಇಂತು
ನಾನಾವಿಧಮಾಗಿರ್ಪ ವೇದಮನಿತುಂ ನಿನ್ನನೇ ಪೊಗೞ್ವುವೆಂದು ಪಿರಿ
ಯರ್ ಪೇೞ್ವರ್. ಆ ನೆಲೆಯಂ ಭಾವಿಸೆ, ಲೋಕದೊಳ್ ಕೈವಾರಿಗಳ
ರಸನಂ ಪೊಗೞ್ವೆಡೆಯೊಳ್ ನಾಡುಬೀಡುಗರ್ ಅರಸನಾಣತಿವಿಡಿದು
ನಡೆವ ಬಗೆಯಂ, ಅದಕ್ಕೊಲ್ದರಸನವರ್ಗೆ ತಕ್ಕುದನೀವ ಬಗೆಯುಂ,
ಆಳ್ಗಳ ನೆಲೆಯುಂ, ಅರಸನ ನೆಲೆಯುಂ, ಅರಸನ ಸಮ್ಮುಖಮಂ ಪಡೆವ
ತೆಱನಂ, ಸಮ್ಮುಖದೊಳಿರ್ಪರ ಸುಖಮಂ ಬಣ್ಣಿಸಿದೊಡಂ ಅರಸನನೆ
ಪೊಗೞ್ವರೆಂಬರ್. ಇಂತು ವರ್ಣಾಶ್ರಮದವರೆನಿಪ ನಿನ್ನ ನಾಡುಬೀಡು
ಗರೊಡರ್ಚುವ ಯಜ್ಞಾದಿ ಕರ್ಮಂಗಳೆನಿಪ ನಿನ್ನಾಣತಿಯೋಲಗಮಂ,
ಅದಕ್ಕೊಲ್ದು ನೀಂ ಕೊಡುವ ಐಹಿಕಾಮುಷ್ಮಿಕ ಫಲಮೆನಿಪ ಜೀವಿತಮಂ,
ಜೀವಾತ್ಮರೆನಿಪ ನಿನ್ನೋಲಗದವರ ನೆಲೆಯುಂ, ಪರಬ್ರಹ್ಮಮೆನಿಪ ನಿನ್ನ
ನೆಲೆಯುಂ, ಮೋಕ್ಷೋಪಾಯಮೆನಿಪ ನಿನ್ನ ಸಮ್ಮುಖಮಂ ಪಡೆಯ
ಲ್ತಕ್ಕ ನಡತೆಯುಂ, ಮೋಕ್ಷಾನಂದಮೆನಿಪ ನಿನ್ನ ಸಮ್ಮುಖದೊಳಿರ್ಪರ
ಸುಖಮಂ ನಿರೂಪಿಸುವುದಱಿಂದೀವೇದಮೆಲ್ಲಮುಂ ನಿನ್ನನೆ ಪೊಗೞ್ವು
ವೆಂಬುದು ಸಿದ್ಧಂ. ಈಯರ್ಥಮಂ ಚಿತ್ತದೊಳಿಟ್ಟೇ

" ವೇದೈಶ್ಚ ಸರ್ವೈರಹಮೇವ ವೇದ್ಯಃ "

ಎಂದು ಗೀತೆಯೊಳ್ ಪೇೞ್ದುದು. ಇಂತು ವೇದವೇದ್ಯನಪ್ಪ ನಿನ್ನತಿಶಯ ಮನೆ ಸಕಲಸ್ಮೃತೀತಿಹಾಸಪುರಾಣಾಗಮಂಗಳುಂ ಬಣ್ಣಿಪುವು. ಬಣ್ಣಿಸಿ ಯುಂ ಕಡೆಗಾಣಲಾಱವೆನೆ, ಮಿಕ್ಕಿನ ಮಾನಸರ್ ಸ್ವಯತ್ನದಿಂ ನಿನ್ನ ನೆಲೆಯಂ ತಿಳಿದು ಭಜಿಸಿ ಕಡೆಗಾಣ್ಬರೆಂಬುದು ಮನೋರಥಮಾತ್ರಮೆ. ಅದಱಿಂ ನೀನೆ ದಯೆಗೆಯ್ದು ನಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪಮಂ ತಿಳಿಪಿ ಎನ್ನಂ ನಿನ್ನೊ ೞಗದವನೆನಿಪುದೆನಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಆಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ. ॥

ಪಡಿಬರಿಸಿ ತೋರ್ಪ ವೇದದ ।
ನುಡಿಗಳುಮವಿರುದ್ಧಮಕ್ಕುಮುಪದೇಶದೊಳಂ ॥
ದಡಿಗೆಱಗಿ ಬಿನ್ನವಿಸಿದಂ ।
ಪೊಡೆಯುಲರಂಗರಿನೃಪಾಲಮಸ್ತಕಶೂಲಂ ॥ ೨೧ ॥

ಅದ್ಭುತಚರಿತಾ! ವೇದಂಗಳ್ ನಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪರೂಪಗುಣವಿಭವಂಗಳಂ ಪಲವೆಡೆಯೊಳ್ ಪಲವುಂ ತೆಱದಿಂ ಪೇಱ್ದು ತಿಳುಪುಗುಂ. ಗುರುಮುಖದಿಂ ಕೇಳ್ವರ್ಗೆ ಈಯರ್ಥಂ ಸುವ್ಯಕ್ತಮಾಗಿ ತೋರ್ಕುಂ. ತಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಬಲದಿಂದೂಹಿಸುವರ್ಗೆ ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧಮಾಗಿ ತೋರ್ಕುಂ. ಅದೆಂತೆನೆ:—ನಿನ್ನಂ ಸಗುಣನೆಂದುಂ ನಿರ್ಗುಣನೆಂದುಂ, ಪಿರಿದರ್ಕಂ ಪಿರಿಯನೆಂದುಂ ಕಿಱಿದರ್ಕಂ ಕಿಱಿಯನೆಂದುಂ, ಸಾಕಾರನೆಂದುಂ, ನಿರಾಕಾರನೆಂದುಂ, ಅವಾಙ್ಮನಸಗೋಚರನೆಂದುಂ, ವೇದವೇದ್ಯನೆಂದುಂ, ಪ್ರುಟ್ಟುಪೊಂದುಗಳಿಲ್ಲದವನೆಂದುಂ, ಮತ್ಸ್ಯಾದಿರೂಪಂಗಳಿಂ ಪುಟ್ಟಿದವನೆಂದುಂ, ಪೇೞ್ವ ಮಂದಮತಿಗಳ್ಗೆ ವಿರೋಧಂ ತೋರ್ಪುದಱಿಂ ನಿಶ್ಚಯಂ ಪುಟ್ಟದು. ಪಿರಿಯರುಪದೇಶದಿಂ ತಿಳಿವರ್ಗೆ ಈ ವಿರೋಧಮೆಂದುಂ ತೋಱದು. ಸಗುಣನೆನೆ—ವಾತ್ಸಲ್ಯಾದಿ ಗುಣಂಗಳುಳ್ಳವನೆಂದುಂ, ನಿರ್ಗುಣನೆನೆ—ರಾಜಸತಾಮಸಾದಿಗಳಿಲ್ಲದವನೆಂದುಂ ತೋರ್ಪುದಱಿಂ ಸದ್ಗುಣಂಗಳನಿತುಮೊಳವು, ದುರ್ಗುಣಂಗಳೊಂದುಮಿಲ್ಲೆಂದು ನಿರ್ಣಯಮಕ್ಕುಂ. ಪಿರಿದರ್ಕಂ ಪಿರಿಯನೆನೆ—ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ಲೋಕಂಗಳುಂ ತನ್ನುದರದೊಳ್ ಕೊಣ್ಡವನೆಂದುಂ, ಕಿಱಿದರ್ಕಂ ಕಿಱಿಯನೆನೆ—ಕಿಱಿದಾದ ಜೀವಾತ್ಮನೊಳಂತರ್ಯಾಮಿಯಾಗಿರ್ಕುಮೆಂದುಂ ತೋರ್ಪುದಱಿಂ ಸಕಲಪದಾರ್ಥಂಗಳೊಳಗುಂ ಪೊಱಗುಂ ವ್ಯಾಪಿಸಿರ್ಪನೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಮಕ್ಕುಂ. ಸಾಕಾರನೆನೆ—ಅಪ್ರಾಕೃತ ಶರೀರಮುಳ್ಳವನೆಂದುಂ, ನಿರಾಕಾರನೆನೆ—ಸಕಲ ಹೇಯಾಸ್ಪದಮಪ್ಪ ಪ್ರಾಕೃತಶರೀರಮಿಲ್ಲದವನೆಂದುಂ, ತೋರ್ಪುದಱಿಂ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕನುಗುಣಮಾಗಿ ತನ್ನಿಚ್ಛಾನುಗುಣಮಾಗಿರ್ಪ ದಿವ್ಯಮಂಗಳವಿಗ್ರಹ

ಮುಳ್ಳವನೆಂದುಂ ವ್ಯಕ್ತಮಕ್ಕುಂ. ಅವಾಙ್ಮನಸಗೋಚರನೆನೆ—ಸ್ವರೂಪ ಮುಂ ವಿಗ್ರಹಮುಂ ಗುಣಂಗಳುಂ ಐಶ್ವರ್ಯಮುಮಿನಿತೆಂದು ಮಿತಿಗೆಯ್ದು ನುಡಿಯಲುಂ ತಿಳಿಯಲುಂ ಶಕ್ಯನಲ್ಲೆಂಬುದು. ವೇದವೇದ್ಯನೆನೆ—ಶ್ರೀಯಃ ಪತಿಯುಂ ಅಖಿಲಹೇಯಪ್ರತ್ಯನೀಕನುಂ ಜಗತ್ಕಾರಣನುಂ ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾ ಮಿಯುಂ ಮೋಕ್ಷಪ್ರದನೆಂಬಿವು ಮೊದಲಾದ ಮಹಿಮೆಗಳುಂ ವೇದ ದೊಳ್ ತಿಳಿಯ ಬರ್ಕುಮೆಂದು ತೋರ್ಪುದಱಿಂ ತಾನ್ತಿಳಿವನಿತುಮಂ ತಿ ಳಿದು ಇನ್ನುಂ ಮಹಿಮೆಗಳುಂಟೆಂದಿರವೇಳ್ಪುದೆಂಬುದು ದೃಢಮಾದುದು. ಪುಟ್ಟುಪ್ರೊಂದುಗಳಿಲ್ಲನೆನೆ--ಕರ್ಮಾಧೀನವಾದ ಜನನಮಿಲ್ಲೆಂದುಂ, ಮತ್ಸ್ಯಾ ದಿರೂಪದಿಂ ಪುಟ್ಟಿದನೆನೆ—ದುಷ್ಟನಿಗ್ರಹ ಶಿಷ್ಟಪರಿಪಾಲನ ಧರ್ಮಸಂಸ್ಥಾಪ ನಾದ್ಯರ್ಥಮಾಗಿ ತನ್ನಿಚ್ಛೆಯಿಂ ಮನುಷ್ಯಾದ್ಯಾಕಾರದಿಂದಾವಿರ್ಭವಿಸುವ ನೆನ್ದುಂ ತೋರ್ಪುದಱಿಂ ಕರ್ಮಾಧೀನಮಲ್ತು ಲೋಕಾನುಗ್ರಹಾರ್ಥಮೆನ್ದು ಸಿದ್ಧಮಾಪುದು. ಇಂತು ವಿರೋಧಮಿಲ್ಲದೆ ಸಕಲ ವೇದಾಂತಂಗಳನೊಂ ದುಗೆಯ್ದು ತಿಳಿದವರ್ ನಿನ್ನಂ ಸರ್ವಾಶ್ಚರ್ಯಮಯನೆಂಬರ್. ನಿನ್ನ ನೆಲೆ ಯಂ ನಿರೂಪಿಸಲ್ಕಾನೆನಿತವಂ. ಎನ್ನಂ ನಿನ್ನ ನಿರ್ವ್ಯಾಜದಯಾಮೃ ತಾಬ್ಧಿತರಂಗದೊಳ್ ತೇಲಿಸಿ ಲಾಲಿಪುದು ಲಾಲಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಏಬನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ. ॥

ನನ್ನಿ ಜಗಮೆಲ್ಲಮುಂ ಕೇಳ್ ।
ನಿನ್ನೊಡಲಾಗಿರ್ಪ ಬಗೆಯೊಳೆಂದು ಯದುಕ್ಷ್ಮಾ ॥
ಭೃನ್ನಾಥನಡಿಗೆ ನಲವಿಂ ।
ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಿಸೆದನೊಲ್ದು ನನ್ನಿಯ ನಲ್ಲಂ ॥ ೨೨ ॥

ಸಮಸ್ತಚಿದಚಿದ್ವಸ್ತು ಶರೀರಕಾ ! ಜಗವೆಲ್ಲಮುಂ ನಿನಗೆ ಶರೀರಮಾಗಿಯುಂ ನೀನೀಜಗಕ್ಕೆ ಪರಮಾತ್ಮನಾಗಿಯುಮಿರ್ಪುದಱಿಂ ಜಗಮೆಲ್ಲಮುಂ ನೀನೆನಿರ್ಪನಲ್ಲದೆ ಬೇಱಿಲ್ಲೆನ್ದು ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳ್ ಪೇಳ್ವುದು. ಅದಱ ತತ್ವಮಂ ತಿಳಿಯದೆ ಕೆಲಂಬರ್ ಭ್ರಮಿಸಿ ಜಗಕ್ಕಂ ನಿನಗಂ ಸ್ವರೂಪಭೇದಮಿಲ್ಲೆನ್ದು ಪೇಳ್ವರ್, ಅವರಾಡುವ ನುಡಿಗಳನಿತುಂ ಯುಕ್ತಿವಿರುದ್ಧಮಾಗಿರ್ಪುವು. ಅದೆನ್ತೆನೆ:—ಲೋಕದೊಳ್ ವಸ್ತುರೂಪಮೆರಡಾಗಿರ್ದು ಎರಡಱಾಕಾರಗುಣಂಗಳೊಂದಾಗಿರ್ದೊಡೆ, ಅವೆರಡೇ ವಸ್ತುವಂ ಕಂಡು ಇದರ್ಕಮಿದರ್ಕಂ ಭೇದಮಿಲ್ಲೆಂನ್ದು ಬುದ್ಧಿವಂತರ್ ಪೇಳ್ವರ್. ಬ್ರಹ್ಮಕ್ಕಂ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕಂ ಭೇದಮಿಲ್ಲೆಂಬವಂ ಈಪ್ರಪಂಚಮೇ ಬ್ರಹ್ಮಮೆಂದೊಡೆ ಬೇಱೆ ಬ್ರಹ್ಮಮಿಲ್ಲೆಂಬ ಶೂನ್ಯವಾದಿಯಕ್ಕುಂ ; ಬ್ರಹ್ಮಮೇ ಪ್ರಪಂಚಮೆಂದೊಡೆ ಬ್ರಹ್ಮಮೊಂದೆಯಲ್ಲದೆ ಬೇಱೊಂದುಮಿಲ್ಲೆಂದು ನುಡಿವ ತಾನುಂ ತನ್ನ ನುಡಿಯುಂ ತನಗುಪದೇಶವಿತ್ತ ಗುರುವುಂ ಆಗುರುವೋದಿದ ವೇದಾಂತಮುಮಿಲ್ಲೆಂಬುದಱಿಂ ನಾಸ್ತಿಕವಾದಿಯಕ್ಕುಂ. ಇಂತು ಶುದ್ಧಾದ್ವೈತಂ ಶಾಸ್ತ್ರವಿರುದ್ಧಮಾಗಿರ್ದೊಡಂ ನಿನ್ನ ಕಟಾಕ್ಷವಿಷಯರಲ್ಲದ ಮನುಜರ್ ಈ ಪಕ್ಷಮನೆ ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ನಿನ್ನ ಜ್ಞಾನಬಲೈಶ್ವರ್ಯ ವೀರ್ಯ ಶಕ್ತಿ ತೇಜಸ್ಸೌಶೀಲ್ಯ ವಾತ್ಸಲ್ಯ ಮಾರ್ದವಾರ್ಜವ ಸೌಹಾರ್ದ ಸಾಮ್ಯ ಕಾರುಣ್ಯ ಮಾಧುರ್ಯ ಗಾಂಭೀರ್ಯೌದಾರ್ಯ ಚಾತುರ್ಯ ಸ್ಥೈರ್ಯ ಶೌರ್ಯ ಪರಾಕ್ರಮ ಸತ್ಯಕಾಮ ಸತ್ಯಸಂಕಲ್ಪ ಕೃತಿತ್ವ ಕೃತಜ್ಞತಾದ್ಯಸಂಖ್ಯೇಯ ಕಲ್ಯಾಣಗುಣಗಣಂಗಳುಂ, ದಿವ್ಯಮಂಗಳ ವಿಗ್ರಹಮುಂ, ದಿವ್ಯಭೂಷಣಂಗಳುಂ, ದಿವ್ಯಾಯುಧಂಗಳುಂ, ದಿವ್ಯಮ

ಹಿಷೀವರ್ಗಮುಂ, ನಿತ್ಯಮುಕ್ತರುಂ, ಶ್ರೀ ವೈಕುಂಠಮುಂ—ಇನಿತಿಲ್ಲೆಂದುಂ, ಮತ್ತಂ ನಿನ್ನ ಲೀಲಾಪರಿಕರಮಾದ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಮುಂ, ಅದಱೊಳಿರ್ಪ ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ಲೋಕಂಗಳುಂ, ಬ್ರಹ್ಮರುದ್ರಾದಿ ದೇವರ್ಕಳುಂ, ಸಪ್ತದ್ವೀಪಂಗಳುಂ, ಸಪ್ತಸಾಗರಂಗಳುಂ, ಪರ್ವತಂಗಳುಂ, ನದಿಗಳುಂ, ದೇಶಂಗಳುಂ, ಗ್ರಾಮಂಗಳುಂ, ತಮ್ಮಂ ಪೆತ್ತ ತಂದೆತಾಯ್ಗಳುಂ, ತಾಮುಮಿಲ್ಲೆಂದುಂ, ಇಲ್ಲದಿರ್ಪ ವೇದಾಂತಂಗಳಿಂದೆ ಇವೆಲ್ಲಮಂ ತಿಳಿದೆವೆಂದುಂ, ಈ ಪರಿಯೊಳ್ ನಿನ್ನ ನಿತ್ಯವಿಭೂತಿ ಲೀಲಾವಿಭೂತಿಗಳನಪಲಪಿಸುವರ್. ಅವರೊಳ್ ನೀಂ ನೆಲಸಿರ್ಪ ತೆಱನೆಂತೋ! ಅದಂತಿರ್ಕೆ. ನಿನ್ನನೆ ನೆಱೆ ನಂಬಿ ನಿನ್ನ ಕಟಾಕ್ಷಮಂ ಪಡೆದ ಮಹಾತ್ಮರ್ ಸಕಲ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಾನುಗುಣಮುಂ ಯುಕ್ತಿಯುಕ್ತಮುಮಾದ ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತಮನೆ ಅಂಗೀಕರಿಸಿರ್ಪರ್. ಅದೆಂತೆನೆ:—ಓರ್ವನ ಶರೀರದೊಳ್ ಪೃಥಿವ್ಯಾದಿ ತತ್ವಂಗಳಿರ್ಪತ್ತು ನಾಲ್ಕು ಜೀವಾತ್ಮನುಂ ಅನ್ತರ್ಯಾಮಿಯಾದ ನೀನುಂ ಕೂಡಿ ಇರ್ಪತ್ತಾಱುಂ ತತ್ವಂಗಳಿರ್ದೊಡಂ ಮನುಜನೊರ್ವನಿರ್ಪನಂತೆ ಈ ಚೇತನಾಚೇತನಂಗಳೆಲ್ಲಮುಂ ಬೇಱಾಗಿರ್ದೊಡಂ ನಿನ್ನ ಶರೀರಮಪ್ಪುದಱಿಂ ನೀನೊರ್ವನೆ ಎಂಬುದು ಯುಕ್ತಂ. ಈ ತತ್ವಜ್ಞಾನಮೆನ್ನ ಮನದೊಳ್ ನೆಲೆಗೊಂಬಂತೆ ನೀಂ ಕರುಣಿಪುದು ಕರುಣಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಎಂಟನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ. ॥

ಕನಸಿನೊಳೀಕ್ಷಿಪ ವಸ್ತುಗ ।
ಳನಿತುಂ ನೀಂ ಸೃಷ್ಟಿಗೆಯ್ದ ಬಗೆಯಿಂ ದಿಟಮೆಂ ॥
ದನುಗೊಳಿಸಿ ಬಿನ್ನವಿಸಿದಂ ।
ಮನವೊಲ್ದಸುರಾರಿಯಡಿಗೆ ಮಲೆವರ ಗಂಡಂ ॥ ೨೩ ॥

ಅಘಟಿತ ಘಟನಾಸಮರ್ಥಾ ! ಮನುಜರ್ಗೆ ಜಾಗರ ಸ್ವಪ್ನ ಸುಷುಪ್ತಿಗಳೆಂದು ಮೂಱವಸ್ಥೆಗಳೊಳವು. ಅವಱೊಳು ಸುಷುಪ್ತಿಯೆಂಬುದು–ನಿದ್ದೆ, ಸ್ವಪ್ನಮೆಂಬುದು—ಕನಸು ; ಜಾಗರಮೆಂಬುದೆಚ್ಚಿಱಕೆ. ನಿದ್ದೆಯೊಳ್ ಜೀವಾತ್ಮಂ ಪರಮಾತ್ಮನಾದ ನಿನ್ನೊಳ್ ಪುದುಗಿ, ಜ್ಞಾನೇಂದ್ರಿಯವ್ಯಾಪಾರಮನುೞಿದಿರ್ಪುದಱಿಂ ಪೊಱಗುಮೊಳಗುಂ ತಿಳಿವಿಲ್ಲದಿರ್ಕುಂ. ಎಚ್ಚಱೊಳಂ ಕನಸಿನೊಳಂ ತಿಳಿವುಂಟಾಗಿರ್ಕುಂ. ಎಚ್ಚಱನೊಳ್ ಕಾಣ್ಬ ವಸ್ತುಗಳಂ ನೀಂ ಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮದಿಂ ಸೃಜಿಸುದುದಱಿಂ ದೀವಸ್ತುವಿದಱಿಂ ಪುಟ್ಟುವುದು ಇದರ್ಕಿದೇಪೆಸರ್ ಈಯಾಕಾರಂ ಈ ಗುಣಂ ಇದಱಿಂದಪ್ಪ ಕಜ್ಜಮಿದು ಈ ವಸ್ತುವಿನಿತು ಕಾಲಮಿರ್ಪುದೆಂದು ಮಿತಿಯಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇರ್ಪ ಕಾಲದೊಳೆಲ್ಲರ್ಗಂ ತಿಳಿಯಬರ್ಕುಂ. ಕನಸಿನೊಳ್ ಕಾಣ್ಬ ವಸ್ತುಗಳಂ ನೀಂ ತತ್ಕಾಲದೊಳ್ ಸಂಕಲ್ಪಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಸೃಜಿಸಿವುದಱಿಂದೆ ಈ ವಸ್ತುವಿದಱಿಂ ಪುಟ್ಟುವುದೆಂದುಂ ಇದರ್ಕಿದೇಯಾಕಾರಂ, ಇದೇ ಗುಣಂ ಇದೇ ಕಜ್ಜಂ—ಎಂಬಿವು ಮೊದಲಾದ ಮಿತಿಯೊಂದುಮಿಲ್ಲದೆ ವಿಚಿತ್ರಮಾಗಿ ನಿನ್ನ ಸಂಕಲ್ಪಮಿರ್ದಂತಿರ್ಕುಂ. ಆ ಕಾಲದೊಳ್ ಕನಸಂ ಕಾಣ್ಬಂಗೊರ್ವಂಗೆ ಕಾಣಿಸಿದಲ್ಲದೆ, ಮಿಕ್ಕನೊರ್ವಂಗಂ ಕಾಣಿಸದು. ಇಂತು ಜಾಗರದೊಳ್ ಕಾಣ್ಬ ವಸ್ತುವೆಲ್ಲರ್ಗಂ ಕಾಣಿಸುತುಂ ಸ್ಥಿರಮಾಗಿಯುಂ ಕನಸಿನೊಳ್ ಕಾಣ್ಬ ವಸ್ತು ಒರ್ವಂಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತೆಚ್ಚಱುವುದುಂ ಪೋಪುದಱಿಂದ ನಿತ್ಯಮುಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಲೋಕಮರ್ಯಾದೆಯಿಂತಿರ್ದೊಡಂ ನೀನೊರ್ವರೊಳ್ ದಯೆಗೆಯ್ದು ಮಿತಿಯಂ ತಲ್ಲಟಿಸಿ ತೋಱು

ಸುವೈ. ಅದೆನ್ತೆನೆ:—ಮುಂ ಗೋಕುಲದೊಳ್ ಬಲಭದ್ರನ ಚಾಡಿವಾತ
ಕೇಳ್ದು ಮಣ್ಣಂ ಮೆಲ್ಲದಿರೆಂದು ಬೆದಱಿಸುವ ಯಶೋದೆಗೆ ನಿನ್ನ ಕಿಱಿ
ದಪ್ಪ ಬಿಮ್ಬಾಯ್ದೆಱೆದು ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ಲೋಕಂಗಳನಾರುಮಱಿಯ
ದಂತೆ ತೋಱಿಸಿದೈ. ಅಂತೆರಡು ತಟ್ಟಿನ ನಟ್ಟನಡುವೆ ಆರುಮಱಿಯ
ದಂತೆ ವಿಶ್ವರೂಪಮನರ್ಜುನಂಗೆ ತೋಱಿಸಿದೈ. ಮತ್ತಂ ಸೈಂಧವ
ಕೊಲಿಸಿಯರ್ಜುನನುಱುಪರ್ವೇಱುವುದೆಂದು ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರದೊಳ್ ಪಗಲೊ
ಇರುಳನುಂಟುಮಾಡಿದೈ. ಮತ್ತಂ ಗಂಗೆಯೊಳ್ ಮುಳುಂಗಿದ ಸುಚ
ತನೆಂಬ ಪಾರ್ವನಂ ಕಲ್ಯಾಣೀ ತೀರ್ಥಮಧ್ಯದೊಳುಣ್ಮಿಸಿದೈ. ಇಂತ
ಪರೋಕ್ಷಮಲ್ಲದೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಮಾಗಿ ಎನಗೆ ಕನಸಿನೊಳ್ ನೀಂ ಕರುಣ
ಸಿದ ನಂಡಕಮೆಂಬ ಪೆಸರ್ವಡೆದತ್ಯುತ್ತಮಮಪ್ಪುದೊಂದು ಕತ್ತಿಯಂ ಸ್ವ
ಪ್ನಪದಾರ್ಥದಂತೆ ತತ್ಕಾಲಮಾತ್ರಾನುಭಾವ್ಯಮಲ್ಲದೆ ನಿತ್ಯಮೆನಿಸಿ ಎಬ್ಬ
ಱೊಳಮೆಲ್ಲರ್ಗಂ ಕಾಣಿಸುತ್ತೆ ನೀನಿತ್ತ ಮೈಮೆಯಿಂದೊಂದೆ ಸೂ
ಯೊಳ್ ಕವಿದು ಮುತ್ತಿದ ನಾಲ್ದೆಸೆಯ ಪಗೆವರ ಮೊತ್ತಮಂ ಕತ್ತರಿ
ಗೆಲ್ಲಮಂ ಕೈಕೊಂಡೆನ್ನಂ ನಿನ್ನೊಱಗಕ್ರೀಡಪ್ಪಂತೆ ನೆಗಳ್ಚಿದೈ. ನಿನ್ನ
ದಿವ್ಯಾದ್ಭುತ ಗುಣಾಬ್ಧಿಯೊಳ್ ವೇದಂಗಳುಂ ಬ್ರಹ್ಮಾದಿಗಳುಮೊಂದು
ತುಂತುರ್ವನಿಯುನಿತುಮಂ ಈಣ್ಡಲರಿಯರ್, ಆನೆನಿತಱಿವಂ. ನಿನ್ನ
ಮಹಿಮಾರ್ಣವಮಂ ವರ್ಣಿಪೆನೆಂದು ಪೂಣ್ದೆನ್ನ ಸಾಹಸಮಂ ಸೈರಿಸಿ
ನಿನ್ನವನೆಂದು ನಲಿಯಿಪುದು ನಲಿಯಿಪುದನನ್ಯಜನ ಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದು
ಶೈಲವಲ್ಲಭಾ!

॥ ಓಂಬತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಮಿತಿಗೆಯ್ದು ಕರ್ಮಗತಿಯಂ ।
ಜತೆಗೊಂಡೇ ಸೃಷ್ಟಿಗೆಯ್ವ ನೀಂ ಸರ್ವಸಮಂ ॥
ಸತಮೆಂದು ಶೌರಿಯೊಳ್ ಬಿ ।
ನ್ನತಿಯಂ ಲೋಕೈಕವೀರನೊರೆದುಱಿ ನೆಗಳ್ದಂ ॥ ೨೪ ॥

ಸಕಲಲೋಕ ನಿಯಾಮಕಾ! ನೀನೀಸಂಸಾರದೊಳೋರೊರ್ವಂಗೆ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕಾದಿ ಸುಖಮಂ ಓರೊರ್ವ್ವಂಗೆ ಶಿರಶ್ಛೇದನಾದಿ ದುಃಖಮನೆಸಗುವುದಱಿಂ ವಿಷಮನೆಂದುಂ, ಕರ್ಮಾನುಗುಣಮಾದ ಫಲಮನೀವುದಱಿಂ ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಪರತಂತ್ರನೆಂದುಂ, ಪಾಪಿಗಳ್ ಪಡುವ ದುಃಖಮಂ ಪರಿಹರಿಸದೆ ನೋಡುತಿರ್ಪುದಱಿಂ ನಿರ್ದಯನೆಂದುಂ ಸ್ವಲ್ಪಬುದ್ಧಿಗಳ್ಗೆ ತೋರ್ಕುಂ. ಇದಱ ನೆಲೆಯಂ ವಿಚಾರಿಸೆ, ನೀನಾಳ್ದನಾದುದಱಿಂ ನಿನ್ನಾಳ್ಗಳೆನಿಪ ಜೀವರನಿಬರೊಳಂ ಸಮಬುದ್ಧಿಯಿಂದೆಲ್ಲರುಂ ನಿನ್ನ ಮನಂ ಬರ್ಪನ್ತೆ ಉಱಿಗಮನೆಸಗಿ ಬರ್ದುಂಕವೇಳ್ಪುದೆಂದೆಣಿಸಿ ಇನ್ತಿನ್ತು ನಡೆವರ್ಗೆ ಮೋಕ್ಷಮೆನ್ದುಂ ಇನ್ತಿನ್ತು ನಡೆವರ್ಗೆ ಇಹಪರಸೌಖ್ಯವೆನ್ದುಂ ಮಿತಿಮಾಡಿ ಆ ಮಿತಿಯೊಳಾರಾರಾವ ತೆಱದೊಳ್ ನಡೆವರ್ ಅವರವರ್ಗೆ ಆಮಿತಿಮಾಡಿದ ಫಲಮಂ ತಪ್ಪದೆ ಕುಡುವುದಱಿಂ ನೀಂ ಸರ್ವಸಮಂ, ನಿನಗೊರ್ವರೊಳಂ ವೈಷಮ್ಯಮಿಲ್ಲ. ಇನ್ತು ಅವರವರ ಕರ್ಮಾನುಗುಣಮಾಗಿ ಫಲಂಗಳನಿತ್ತುಂ ನೀಂ ಸ್ವತಂತ್ರನಲ್ಲದೆ ಪರತನ್ತ್ರನಲ್ತು. ಪಾಪಿಗಳ್ಗೆ ಪಾಪಾನುಗುಣಮಾದ ದುಃಖಮನೀಯುತುಂ ಅಜಾಮಿಳಂ ಮೊದಲಾದ ಓರೊರ್ವರೊಳ್ ಮಿತಿಮಿಱಿ ದಯೆಗೆಯ್ದುದಱಿಂ ಪರಮದಯಾಳುವೆನಿಸುವೈ. ಅದೆನ್ತೆನೆ:—ಲೋಕದೊಳ್ ಧಾರ್ಮಿಕನಾಗಿರ್ಪನರಸನೊರ್ವಂ ತನ್ನ ನಾಡೊಳಿನ್ತು ನಡೆವರಂ ಮನ್ನಿಪೆಂ ಇನ್ತು ನಡೆವರಂ ದಂಡಿಪೆನೆಂದು ಮುನ್ನಮೇ ಮಿತಿಮಾಡಿ, ಆ ಮಿತಿಯಿರ್ದಂತೆ ಇವರವರೆನ್ನದೆ ನಿಗ್ರಹಾನುಗ್ರಹಂಗಳಂ ನಡೆಯಿಸಿದೊಡೆ ಪಕ್ಷಪಾತಮಿಲ್ಲದೆ ಸರ್ವಸಮನೆಂಬರ್; ತಾಂ ಮಿತಿಮಾಡಿದ ಮಿತಿಯಂ ಬಿಡದೆ ತಾಂ ನಡೆಯಿಸುವುದಱಿಂ ತಾಂ ಸ್ವತೆ

ನ್ತ್ರನೆಂಬರ್ ; ತಪ್ಪಿದರಂ ದಣ್ಡಿಸುವೆಡೆಯೊಳೆತ್ತಾನುಮೊರ್ವನೊಳ್ ತಪ್ಪಿದುದಂ ಮನ್ನಿಸಿದೊಡಂ ದಯಾಳುವೆಂಬರ್. ಅಂತು ನೀಂ ನಿನ್ನಾಜ್ಞಾರೂಪವಾದ ಕರ್ತೃಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಫಲಮನೀವುದಱಿಂ ಸರ್ವಸಮನುಂ, ಅವಿಂತಿ ತಪ್ಪದನ್ತೆ ನಡೆಯಿಸುವುದಱಿಂ ಸ್ವತನ್ತ್ರನುಂ, ಓರೊರ್ವರ ತಪ್ಪಂ ಮನ್ನಿಪುದಱಿಂ ದಯಾಳುವೆನ್ದುಂ ಹಿರಿಯರಿಂ ಕೇಳ್ದು, ನಿನ್ನಂ ನೆರೆ ನಮ್ಬಿಪೆನೆನ್ನ ತಪ್ಪನೊಪ್ಪುಗೆಯ್ದು ಕರುಣಿಪುದು ಕರುಣಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಪೆತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ. ॥

ಪರಿಪರಿಯ ಜಗಕೆ ಮೂಱುಂ ।
ಪರಿಯೆನಿಸುವ ಕಾರಣಂಗಳುಂ ನೀನೆಂದಾ ॥
ಬಿರುದಂತೆಂಬರಗಣ್ಡಂ ।
ಮುರವೈರಿಯ ಪದಕೆ ಮುದದೆ ಬಿನ್ನಯಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ೨೫ ॥

ಸಕಲಜಗದೇಕಕಾರಣಾ! ಕಾರ್ಯಮನುಣ್ಟುಮಾಡುವ ವಸ್ತು ಕಾರಣಮೆನಿಪ್ಪುದು. ಅದು ಉಪಾದಾನಕಾರಣಮೆಂದುಂ ನಿಮಿತ್ತಕಾರಣಮೆಂದುಂ ಸಹಕಾರಿಕಾರಣಮೆಂದುಂ ಮೂಱುಂ ತೆಱನಾಗಿರ್ಕುಂ. ಪೊಸತೊಂದು ಕಾರಣಮಂ ಪಡೆದು ತಾನೇ ಕಾರ್ಯಮೆನಿಸಿಪ ವಸ್ತು ಉಪಾದಾನಕಾರಣಂ; ಈ ಉಪಾದಾನಕಾರಣದಿಂ ಕಾರ್ಯಮನುಣ್ಟುಮಾಡುವ ತೆಱನಱಿತು ಉಣ್ಟುಮಾಡುವ ಕರ್ತೃ ನಿಮಿತ್ತಕಾರಣಂ; ಈ ಕರ್ತೃ ಕಾರ್ಯಮನುಂಟುಮಾಡುವುದರ್ಕೆ ಬೇಳ್ಪ ಉಪಕರಣಂಗಳ್ ಸಹಕಾರಿಕಾರಣಂ. ಇವು ಆವಾವುವೆನೆ?—ಸ್ವರ್ಣಮಯಮಾದ ಕಟಕಮಕುಟಾದಿಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಸ್ವರ್ಣಮುಪಾದಾನಕಾರಣಂ, ಸ್ವರ್ಣಕಾರಂ ನಿಮಿತ್ತಕಾರಣಂ, ಸುತ್ತಿಗೆ ಅಡಿಗಲ್ಲಿರ್ಕುಳ ಬೆಂಕಿ ನೀರ್ ಮೊದಲಾದುವು ಸಹಕಾರಿಕಾರಣಂ. ಮತ್ತಂ ಮೃಣ್ಮಯಮಾದ ಘಟಶರಾವಾದಿಗಳ್ಗೆ ಮೃತ್ಪಿಣ್ಡಮುಪಾದಾನಕಾರಣಂ, ಕುಲಾಲಂ ನಿಮಿತ್ತ ಕಾರಣಂ, ಚಕ್ರಂ ಮೊದಲಾದುವು ಸಹಕಾರಿಕಾರಣಂ. ಇಂತು ಲೋಕದೊಳ್ ಪುಟ್ಟುವ ಕಾರ್ಯಮನಿತರ್ಕ್ಕಂ ಮೂಱುಂ ತೆಱನಾದ ಕಾರಣಂಗಳುಂ ಬೇಱೆವೇಱಾಗಿರ್ಪುವು. ಈ ಲೋಕಮರ್ಯಾದೆಯಂ ಮೀಱೆ ಜಗಮೆಂಬ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ನೀನೊರ್ವನೆ ಮೂಱುಂ ತೆಱನಾದ ಕಾರಣಮಾಗಿರ್ಪೆ. ಅದೆನ್ತೆನೆ?—ಮಹಾಪ್ರಳಯದೊಳ್ ಪಞ್ಚ ಮಹಾಭೂತಂಗಳುಂ ಪಞ್ಚತನ್ಮಾತ್ರೆಗಳುಂ ಏಕಾದಶೇನ್ದ್ರಿಯಂಗಳುಂ ಅಹಂಕಾರತತ್ತ್ವಮುಂ ಮಹತ್ತತ್ತ್ವಮುಂ ಕೂಡಿ ಇರ್ಪತ್ತು ಮೂಱುಂ ತತ್ವಂಗಳುಂ ಪ್ರಕೃತಿಯೊಳಡಂಗಿ, ಉೞಿದ ಪ್ರಕೃತಿಯುಂ ಜೀವನುಮೆಂಬ ಎರಡುಂ ತತ್ವಂಗಳುಂ ಪೆಸರುಮಾಕಾರಮುಂ ಬೇಱೆನಿಸಿ ತಿಳಿಯದನ್ತೆ ನಿನ್ನೊಳ್

ಪುದುಗಿ ನಿನ್ನ ಶರೀರ ಮಾಗಿರ್ಪುದಱಿಂ, ನೀನೊರ್ವನೇ ಉೞಿದಿರ್ಪೆ. ಆ ವೇಳೆಯೊಳ್ ನೀನೇ ಮೂಱಿಂ ತೆಱದ ಕಾರಣಮಾಗಿ ಜಗಮನುಂಟು ಮಾಳ್ಪುದಱಿಂ ಜಗಮೇಕ ಕಾರಣಮೆಮ್ಬುದು ಸಿದ್ಧಂ. ಇಂತು ಸೂಕ್ಷ್ಮಪ್ರಕೃತಿಜೀವಶರೀರಕನಾದ ನೀನುಪಾದಾನಕಾರಣಮಾದೊಡಂ ಪೊಸತೊಂದು ಆಕಾರಮಂ ಪಡೆವುದೆಂಬ ಪರಿಣಾಮದೋಷಂ ಪ್ರಕೃತಿಮಾತ್ರಕ್ಕಲ್ಲದೆ ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯಾತ್ಮಸ್ವರೂಪಕ್ಕಿಲ್ಲೆನ್ದು ಸಕಲವೇದಾನ್ತಂಗಳುಂ ನಿನ್ನ ಮೈಮೆಯಂ ಪೊಗೞ್ದು ಅಚ್ಚರಿವಡುವುವು. ಈ ಜಗದುತ್ಪತ್ತಿ ಸ್ಥಿತ್ಯಾದಿಗಳಪ್ಪ ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯಾದ್ಭುತ ಲೀಲೆಗಳಂ ನಿರವಿಸಲಾನೆನಿತಱವಂ. ನಿನ್ನವರೆನಿಪ ಪಿರಿಯರ್ ಪಲರ್ಮೆಯಿಂ ಕಲಿಸೆ ಒನ್ದೊನ್ದು ನುಡಿಯಂ ಕಲ್ತೋದುವಗಿಳಿವಱಿಯನ್ತೆನ್ನ ನುಡಿಗೆ ಚಿತ್ತದೊಳ್ ಸಂತಸಂಬಡೆವುದು ಸನ್ತಸಂಬಡೆವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಪನ್ನೊಂದನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಊಹಿಸೆ ಜೀವನ ಚೇತನ ।
ದೇಹಾದಿಗಳತ್ತಣಿಂದಮನ್ಯಂ ದಿಟವೆಂ ॥
ದೀಹದನಂ ಶೌರಿಗೆ ತಾ ।
ನಾಹವಮಲ್ಲಾಂಕನೊಲ್ದು ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ೨೬ ॥

ಪರಮಾತ್ಮಾ ! ನೀಂ ಸಕಲ ಜೀವಾತ್ಮವರ್ಗಕ್ಕಂ, ಪಿರಿಯನಪ್ಪುದಱಿಂ ನಿನ್ನಂ ಪರಮಾತ್ಮನೆಂಬುದು. ಜೀವಾತ್ಮಸ್ವರೂಪಮಂ ವಿಚಾರಿಪೆಡೆಯೊಳ್ ಶರೀರಮೇ ಜೀವಾತ್ಮನೆನ್ದುಂ, ಬಾಹ್ಯೇನ್ದ್ರಿಯಂಗಳೇ ಜೀವಾತ್ಮನೆನ್ದುಂ, ಸಕಲಶರೀರದೊಳಮಿರ್ಪ ಜೀವಾತ್ಮನೊರ್ವನೆ ಎನ್ದುಂ ಸ್ವತನ್ತ್ರನೆನ್ದುಂ ಪೇೞ್ವರ್. ಈ ಪಕ್ಷಂಗಳನಿತುಂ ಯುಕ್ತಿವಿರುದ್ಧಂಗಳಾಗಿಯುಂ ಶಾಸ್ತ್ರವಿರುದ್ಧಂಗಳುಮಾಗಿರ್ಪುವು. ಅದೆನ್ತೆನೆ:—ಶರೀರಮೇ ಜೀವಾತ್ಮನಾದೊಡೆ ಮೃತಶರೀರಮುಚ್ಚಳಿಯದಿರ್ದುಂ ಜೀವಂ ಪೋದುದೆಂಬ ನಾಣ್ನುಡಿ ಕೂಡದು. ಚಕ್ಷುರಾದೀನ್ದ್ರಿಯಂಗಳೇ ಜೀವಾತ್ಮನಾದೊಡೆ, ಅನ್ಧಬಧಿರಾದಿಗಳೊಳ್ ಜೀವಾತ್ಮನಿಲ್ಲೆನವೇೞ್ಪುದು. ಮನಸ್ಸುಂ ಪ್ರಾಣವಾಯುವುಂ ಜಡಮಪ್ಪುದಱಿಂ ಜೀವಾತ್ಮನಲ್ತು. ಜ್ಞಾನಮೇ ಜೀವಾತ್ಮನಾದೊಡೆ ತಾಂ ಜ್ಞಾನಮುಳ್ಳವನೆನಕೂಡದು, ಮೇಣ್ ತಾಂ ಜ್ಞಾನಮೆನವೇೞ್ಪುದು ; ಅದಱಿಂ ಜೀವಾತ್ಮಂ ಶರೀರಬಾಹ್ಯೇನ್ದ್ರಿಯಮನಃಪ್ರಾಣಜ್ಞಾನಂಗಳತ್ತಣಿಂ ಬೇಱಾಗಿ ಸ್ವಪ್ರಕಾಶಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಸಕಲಶರೀರಂಗಳೊಳಂ ಜೀವಾತ್ಮನೊರ್ವನೆ ಆದೊಡೆ, ಒರ್ವನ ಶ್ರೇಯಸ್ಸಿಂಗೊರ್ವಂ ಕಱುಬುವುದು ಒರ್ವಂಗೊರ್ವನೆ ಪಗೆಯಪ್ಪುದುಂ, ಒರ್ವನೊರ್ವಂ ಕೊಲ್ವುದುಂ ಕೂಡದು ; ಎಲ್ಲರನ್ತರಂಗಮನೆಲ್ಲರುಂ ತಿಳಿಯವೇೞ್ಪುದು ; ಮತ್ತಮೊರ್ವಂಗೆ ವೇದಾಂತಜ್ಞಾನಂ ಪುಟ್ಟಿದಮಾತ್ರದೊಳೆಲ್ಲರ್ಗಂ ಮುಕ್ತಿಯಪ್ಪುದಱಿಂ ಪಲರುಂ ವೇದಾನ್ತಶ್ರವಣಂಗೆಯ್ವುದು ವ್ಯರ್ಥಮಕ್ಕುಂ. ಜೀವಾತ್ಮಂ ಸ್ವತನ್ತ್ರನಾದೊಡೆ ದುಃಖಮಯಮಾದ ಸಂಸಾರಮನಂಗೀಕರಿಸಂ. ಈ ಯುಕ್ತಿಗಳೊಡಗೂಡಿದ ಶಾಸ್ತ್ರವಚನಂಗಳಿಂ ಜೀವಾತ್ಮರ್

ಪಲರಾಗಿ ನಿನ್ನಾಳ್ಗಳಾಗಿರ್ಪರ್. ಈ ಜೀವಾತ್ಮರೆಲ್ಲರ್ಗಂ ಒಡೆಯನಾಗಿ ಪರಮಾತ್ಮನೆನಿಸುವೆ. ಇಂತು ನೀನೊಡೆಯನುಮಾನೊಡಮೆಯುಮೆನಿಪ ಸ್ವಸ್ವಾಮಿಸಂಬಂಧಮಂ ಇನ್ನೆವರಮುಱಿಯದೆ ಪುರುಳಱಂದಿರ್ಪೆನಗೆ ನೆವಮಿಲ್ಲದ ದಯೆಯಿಂದೀಗಳಱಿಪಿ ಸ್ವರೂಪಮನುಣ್ಮುವಮಾಡಿದ ಮೇಲಿನ್ನುಂ ಶ್ರೇಯಃಪರಂಪರೆಗಳಂ ಪೆಂಪುಗೆಯ್ವುದು ಪೆಂಪುಗೆಯ್ವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಪನ್ನೆರಡನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ. ॥

ನಿನ್ನಿಚ್ಛಾಮಾತ್ರದೊಳೇ
ಮುನ್ನೆಗಳ್ದುದು ತತ್ವಸೃಷ್ಟಿಯೆನ್ದು ಮುಮುಕ್ಷು ।
ಚ್ಛನ್ನಿಧಿಯ ಪಾದಪಂಕಜ ।
ಸನ್ನಿಧಿಯೊಳ್ ಬೋಜಗದಕ್ಷಿಣಂ ನಿಲಿಸಿಸಂ ॥ ೩೨ ॥

ಪರತತ್ವಸ್ವರೂಪಾ! ನಿನ್ನಧೀನವಾಗಿ ನಿನ್ನ ಶರೀರವೆನಿಸಿರ್ಪ ತತ್ವಂಗಳ್ ಜೀವನೆನ್ದುಂ ಪ್ರಕೃತಿಯೆನ್ದುಂ ಎರಡಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅವಱೊಳ್ ಜೀವತತ್ವಂ ನಿನ್ನೊಡವೆಯಾಗಿ ಜ್ಞಾನಾನನ್ದಸ್ವರೂಪವಾಗಿ ನಿತ್ಯವಾಗಿರ್ಕುಂ. ಪ್ರಕೃತಿಯೆಂಬುದು ತಾನೊಂದು ತನ್ನಿಂದಂ ಪುಟ್ಟಿದ ತತ್ವಙ್ಗಳಿರ್ಪತ್ತಮೂಱುಂ ಕೂಡಿ ಇರ್ಪತ್ತನಾಲ್ಕುಂ ತತ್ವವಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅವೆನ್ತೆನೆ?—ಮಹಾಪ್ರಳಯದೊಳ್ ಪ್ರಕೃತಿ ನಿನ್ನೊಳ್ ಪುದುಗಿರ್ಪುದು. ಅದಱೊಳ್ ಸತ್ವರಜಸ್ತಮಸ್ಸುಗಳೆಂಬ ಮೂಱುಂ ಗುಣಂಗಳ್ ಪೆರ್ಚುಗೆಯಿಲ್ಲದೆ ಇರ್ಪುವು. ಆ ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಮಾಯೆಯೆನ್ದುಂ ಅವಿದ್ಯೆಯೆನ್ದುಂ ಪ್ರಧಾನವೆನ್ದುಂ ಪೆಸರಾಗಿರ್ಕುಂ. ಈಪ್ರಕೃತಿ ಕೀೞ್ಗಡೆಯೊಳಂ ಎಣ್ದೆಸೆಯೊಳಂ ಮಿತಿಯಿಲ್ಲದೆ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ಮೇಗಣ್ಗೆ ವೈಕುಣ್ಠಲೋಕಪರ್ಯನ್ತಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇಂತು ಪೂರ್ಣ್ಣವಾಗಿರ್ಪ ಪ್ರಕೃತಿಯು ಕೆಲವೆಡೆಯೊಳ್ ಸತ್ವರಜಸ್ತಮೋ ಗುಣಂಗಳ್ ಪೆರ್ಚುಗೆವಡೆದ ಮಹತ್ತತ್ವಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಇಂತೊಂದೇ ಸರಿಯೊಳ್ ಪೆರ್ಚುಗೆವಡೆದ ಮೂರುಂ ಗುಣಮುಳ್ಳ ಮಹತ್ತತ್ವದ ಒಂದೊಂದೆಡೆಯೊಳೊಂದೊಂದು ಗುಣಂಗಳ್ ಮಿಕ್ಕೆರಡು ಗುಣಂಗಳಂ ಮೆಟ್ಟಿ ಮಿಗೆಯುಂ ಪೆರ್ಚುಗೆವಡೆಗುಂ. ಅಲ್ಲಿ ಸತ್ವಂ ಪೆರ್ಚಿದೆಡೆಯೊಳ್ ಸಾತ್ವಿಕಮೆನ್ದುಂ, ರಜಸ್ಸು ಪೆರ್ಚಿದೆಡೆಯೊಳ್ ರಾಜಸಮೆನ್ದುಂ, ತಮಸ್ಸು ಪೆರ್ಚಿದೆಡೆಯೊಳ್ ತಾಮಸಮೆನ್ದುಂ ಮೂಱುಂ ತೆಱದ ಅಹಂಕಾರತತ್ವಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಇದಱೊಳ್ ಸಾತ್ವಿಕಾಹಂಕಾರದಿಂ ಶಬ್ದಮಂ ತಿಳಿವ ಶ್ರೋತ್ರಮುಂ, ಸ್ಪರ್ಶಮಂ ತಿಳಿವ ತ್ವಕ್ಕುಂ, ರೂಪಮಂ ತಿಳಿವ ಚಕ್ಷುಸ್ಸುಂ, ರಸಮಂ ತಿಳಿವ ರಸನೆಯುಂ, ಗನ್ಧಮಂ ತಿಳಿವ ಘ್ರಾಣಮುಮೆಂಬ—ಜ್ಞಾನೇಂದ್ರಿಯಂಗಳೈದುಂ, ಮತ್ತಂ ನುಡಿವ ವಾಕ್ಕುಂ, ಕುಡಿವ

ಪಾಣಿಯುಂ, ನಡೆವ ಪಾದಮುಂ, ಶರೀರ ಧರ್ಮಂಗಳನೆಸಗುವ ಪಾಯುಗುಹ್ಯೇನ್ದ್ರಿಯಂಗಳೆಂಬ ಕರ್ಮೇನ್ದ್ರಿಯಂಗಳೈದುಂ, ಮತ್ತಂ ಜ್ಞಾನೇನ್ದ್ರಿಯ ಕರ್ಮೇನ್ದ್ರಿಯಮೆರಡರ್ಕಂ ಸಹಾಯಮಾದ ಮನಸ್ಸೆಂಬ ಅಂತರಿನ್ದ್ರಿಯಮೊಂದುಂ ಕೂಡಿ ಪನ್ನೊಂದಿನ್ದ್ರಿಯಂಗಳ್ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ತಾಮಸಾಹಂಕಾರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ಶಬ್ದಗುಣಮುಳ್ಳ ಶಬ್ದತನ್ಮಾತ್ರಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈ ಶಬ್ದತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ಶಬ್ದಗುಣಮುಳ್ಳಾಕಾಶಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈಯಾಕಾಶದೊಡಗೂಡಿದ ಶಬ್ದತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಮಾದ ಸ್ಪರ್ಶಗುಣಮುಳ್ಳ ಸ್ಪರ್ಶತನ್ಮಾತ್ರಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈಸ್ಪರ್ಶತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ಸ್ಪರ್ಶಗುಣಮುಳ್ಳ ವಾಯು ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈವಾಯುವೊಡಗೂಡಿದ ಸ್ಪರ್ಶತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ರೂಪಗುಣಮುಳ್ಳ ರೂಪತನ್ಮಾತ್ರಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈ ರೂಪತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ರೂಪಗುಣಮುಳ್ಳ ತೇಜಸ್ಸು ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈ ತೇಜಸ್ಸಿನೊಡಗೂಡಿದ ರೂಪತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ರಸಗುಣಮುಳ್ಳ ರಸತನ್ಮಾತ್ರಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈ ರಸತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ರಸಗುಣಮುಳ್ಳ ಜಲಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈ ಜಲದೊಡಗೂಡಿದ ರಸತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ಗನ್ಧಗುಣಮುಳ್ಳ ಗನ್ಧತನ್ಮಾತ್ರಂ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ಈ ಗನ್ಧತನ್ಮಾತ್ರದಿಂದೆ ಅವ್ಯಕ್ತಮಾದ ಗಂಧಗುಣಮುಳ್ಳ ಪೃಥಿವಿ ಪುಟ್ಟುಗುಂ. ರಾಜಸಾಹಂಕಾರಮೆಂಬುದು ಸಾತ್ವಿಕಾಹಂಕಾರದಿಂದೇಕಾದಶೇನ್ದ್ರಿಯಂಗಳ್ ಪುಟ್ಟುವುದರ್ಕಂ, ತಾಮಸಾಹಂಕಾರದಿಂ ಪಞ್ಚತನ್ಮಾತ್ರಂಗಳಂ ಪಞ್ಚಭೂತಂಗಳುಂ ಪುಟ್ಟುವುದರ್ಕಂ ಸಹಾಯಮಾಗಿರ್ಪುದು. ಇಂತು ಪ್ರಕೃತಿಯು ಹತ್ತುಂ ಅಹಂಕಾರಂಗಳುಂ ಏಕಾದಶೇನ್ದ್ರಿಯಂಗಳುಂ ಪಂಚತನ್ಮಾತ್ರಂಗಳುಂ ಪಞ್ಚಭೂತಂಗಳುಂ ಎಂದಿರ್ಪತ್ತುನಾಲ್ಕುಂ ತೆಱನಾದ ಅಚೇತನ ಪ್ರಕೃತಿತತ್ವಕ್ಕಂ ಚೇತನಮಾದ ಜೀವತತ್ವಕ್ಕಂ ಪಿರಿಯನಪ್ಪುದಱಿಂ ನೀನೇ ಪರತತ್ವವೆಂದು ಪಿರಿಯರಿಂ ಕೇಳ್ದು ನಿನ್ನನೆ ನೆನೆನಪ್ಪಿದೆನ್ನಂ ದಯಾಮೃತದೊಳ್ ನನೆದು ತಣ್ಪುವೆತ್ತ ನಿನ್ನ ಕಡೆಗಣ್ಬೆಳಗನೆನ್ನೊಳ್ ಸುಱಿಸಿ ಎನ್ನ ರಜಸ್ತಮೋಗುಣಂಗಳೆಂಬ ಕಳೆಯುಂ ಕಳೆದು ಸತ್ವಗುಣಮಂ ಪೆರ್ಚಿಪುದು ಪೆರ್ಚಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಪದಿಮೂಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಪಲವುಮಜಾಣ್ಡಂಗಳ ನೀಂ ।
ಜಲಬುದ್ಬುದದನ್ತೆ ಪೊಣ್ಮಿಪ್ಪೆಯೆಂದೊಱೆದಂ ॥
ಜಲರುಹನಾಭನ ಮೆಲ್ಲಡಿ ।
ಗೊಲವಿಂ ಸಂಗ್ರಾಮರಾಮನೊಳ್ ಬಿನ್ನಪಮಂ ॥ ॥ ೧೩ ॥

ಅನೇಕ ಕೋಟಿಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡನಾಯಕಾ ! ನೀಂ ಜೀವರೊಳ್ ದಯೆಗೆಯ್ದು ಅವರ್ಗೆ ಕರಣಕಳೇಬರಾದಿಗಳಂ ಕುಡಲೆಳಸಿ, ಅಶರೀರದಿಂದವರ್ ಕರ್ಮಂಗಳನೆಸಗಲುಂ ಆಕರ್ಮಫಲಂಗಳನನುಭವಿಸಲುಂ ತಾಣಮಾದ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡಮುಮಂ ಸಮೆದೈ. ಅದೆನ್ತೆನೆ?—ಮುಂ ನೀಂ ಸೃಜಿಸಿದ ಪಞ್ಚ ಮಹಾಭೂತಂಗಳುಮೊಂದಱೊಳೊನ್ದಂ ಬೆರಸದೆ ಬೇಱೆವೇಱಾಗಿರ್ಪುದಱಿಂದೊಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ಕಂ ಬಾರದಿರ್ಪುದಂ ಕಂಡು, ಅವೆಲ್ಲಮಂ ಪಂಚೀಕರಣಪ್ರಕಾರದಿಂದೊಂದುಗೂಡಿಸಿದೈ. ಪಂಚೀಕರಣಮೆನೆ:—ಪಞ್ಚ ಮಹಾಭೂತಂಗಳೊಳೊಂದು ಮಹಾಭೂತದಂಶದರ್ಧಮುಂ ಮಿಕ್ಕ ನಾಲ್ಕುಂ ಮಹಾಭೂತಂಗಳ ನಾಲ್ಕಂಶಂಗಳುಮರ್ಧಮಾಗಿ ಕೂಡಿಸೆ ಒಂದು ವಸ್ತುವೆನಿಪುದು. ಅದಱೊಳಾಕಾಶಮರ್ಧಮುಂ ವಾಯುತೇಜೋಜಲಪೃಥ್ವಿಗಳಷ್ಟಮಾಂಶಂಗಳುಮರ್ಧಮಾಗಿ ಈ ಎರಡರ್ಧಂಗಳನೊಂದುಗೂಡಿಸೆ, ಇದು ಪಂಚೀಕೃತಾಕಾಶಮೆನಿಕ್ಕುಂ. ಮತ್ತಂ ವಾಯ್ವಂಶಮರ್ಧಮುಂ ಮಿಕ್ಕ ನಾಲ್ಕುಂ ಭೂತಂಗಳಷ್ಟಮಾಂಶಂಗಳ್ ನಾಲ್ಕುಂ ಕೂಡಿ, ಪಂಚೀಕೃತವಾಯುವೆನಿಕ್ಕುಂ. ಮತ್ತಂ ತೇಜೋಂಶಮರ್ಧಮುಂ ಮಿಕ್ಕ ನಾಲ್ಕುಂ ಭೂತಂಗಳಷ್ಟಮಾಂಶಂಗಳ್ ನಾಲ್ಕುಂ ಕೂಡಿ, ತೇಜಸ್ಸೆನಿಕ್ಕುಂ. ಮತ್ತಂ ಜಲಾಂಶಮರ್ಧಮುಂ ಮಿಕ್ಕ ನಾಲ್ಕುಂ ಭೂತಂಗಳಷ್ಟಮಾಂಶಂಗಳ್ ನಾಲ್ಕುಂ ಕೂಡಿ ಜಲಮೆನಿಕ್ಕುಂ. ಮತ್ತಂ ಪೃಥ್ವ್ಯಂಶಮರ್ಧಮುಂ ಮಿಕ್ಕ ಭೂತಂಗಳಷ್ಟಮಾಂಶಂಗಳ್ ನಾಲ್ಕುಂ ಕೂಡಿ ಪೃಥಿವಿಯೆನಿಕ್ಕುಂ. ಇಂತು ಪಂಚೀಕೃತ ಮಹಾಭೂತಂಗಳೊಂದಱೊಳ್ ಮಿಕ್ಕ ನಾಲ್ಕುಂ ಭೂತಂಗಳ್ ಬೆರೆದಿರ್ದೊಡಂ ಒಂದು ಭೂತದಂಶದರ್ಧಮುಂ

ಮಿಕ್ಕ ಭೂತಂಗಳಷ್ಟಮಾಂಶಮುಮಾಗಿ ಪೆರ್ಚುಕುನ್ದಾಗಿ ಐದು ರಾಶಿಗಳಿರ್ಪವಱಿಂದಾವ ರಾಶಿಯೊಳಾವ ಭೂತಾಂಶಮಧಿಕಮಾಗಿರ್ಕುಂ, ಆರಾಶಿಗಾಭೂತದ ಪೆಸರಕ್ಕುಂ. ಇಂತಿರ್ಪ ಪಂಚಮಹಾಭೂತಂಗಳುಂ ಮಹದಹಂಕಾರತತ್ತ್ವಂಗಳುಂ ಕೂಡಿ ಏೞುಂ ವಸ್ತುಗಳಿಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡಮನುಣ್ಟುಮಾಡ್ಪಲ್ಲಿ, ಮಡಕೆಗೆಯ್ವ ಕುಲಾಲಾದಿಗಳಂತೆ ಶರೀರಾಯಾಸಮಿಲ್ಲದೆ ನೀರೊಳ್ ಬೊಬ್ಬುಳಿಯಿಂ ಪೊಣ್ಮಿಸುವನ್ತೆ ನಿನ್ನಿಚ್ಛಾಮಾತ್ರದಿಂ ಪೊಣ್ಮಿಸಿದೈ. ಆಬೞಿಕೆ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡದೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿಪ ದೇವಮನುಷ್ಯತಿರ್ಯಕ್ಸ್ಥಾವರಸೃಷ್ಟಿಗಳನಾಳಿಟ್ಟು ಗೆಯ್ವನೆನೆಂದು ನಾಲ್ಮೊಗನಂ ಪಡೆದೈ. ಇಂತು ನೀನೆಗೆಯ್ವ ತತ್ತ್ವಸೃಷ್ಟಿಯುಂ, ಅಣ್ಡಸೃಷ್ಟಿಯುಂ, ಬ್ರಹ್ಮಸೃಷ್ಟಿಯುಂ ಸಮಷ್ಟಿಸೃಷ್ಟಿಯೆನಿಸಿಕ್ಕುಂ. ಬೞಿಕೆ ಚತುರ್ಮುಖನಿಂ ಗೆಯ್ವ ದೇವಾದಿಸೃಷ್ಟಿ ವ್ಯಷ್ಟಿಸೃಷ್ಟಿಯೆನಿಕ್ಕುಂ. ಈ ಪೇೞ್ದ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡದನ್ತೆ ಪಲವುಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡಂಗಳಂ ನೀನೊರ್ವನೇ ಸೃಜಿಸಿ ಆಳಿಟ್ಟು ಕಜ್ಜಂಗೊಂಬುದಱಿಂದೆ ಅನೇಕ ಕೋಟಿ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡನಾಯಕನೆನಿಸುವೈ. ಈ ಜಗದ್ವ್ಯಾಪಾರವ್ಯಾಸಂಗಮೊಳೆನ್ನಂ ಮಱೆಯದೆ ನಿನ್ನ ದಯಾರ್ದ್ರಚಿತ್ತದಿಂ ನೆನೆವುದು ನೆನೆವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ!

‖ ಪದಿನಾಲ್ಕನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ‖

ಅನಿತುಂ ಕರ್ಮಫಲಂಗಳ |
ನನುಭವಿಸುವ ತಾಣಮಾದ ಭುವನಂಗಳ ನೀ ‖
ನನುಗೊಳಿಸಿದಪ್ಪೆಯೆಂದಾ !
ದನುಜಾರಿಗೆ ಪೇಳ್ದನೊಲ್ದು ಗಣ್ಡರಗಣ್ಡಂ ‖ ‖ ೫೯ ‖

ಸಕಲಭುವನಾಧಾರಾ ! ಭುವನಂಗಳ್ ಪದಿನಾಲ್ಕು, ಅವೆಲ್ಲಮುಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡದೊಳಿರ್ಕುಂ. ಅದೆನ್ತೆನೆ:—ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡಮೆಂಬುದು ಧರಣಿಯನ್ತೆ ಬಟ್ಟಿತ್ತಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರೊಳಗಣೆಮ್ಮು ಅವ ದಿಕ್ಕಿನೊಳ ಮಯ್ವತ್ತುಕೋಟಿ ಯೋಜನಪಳತೆಯಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರೊಳ್ ಕೆಳಗಣಂದಣ್ಡಭಿತ್ತಿವಿಡಿದು ಮೇಗಣ್ಗೆ ಗರ್ಭೋದಕಮಿರ್ಪ ತಾವು ಎಪ್ಪತ್ತ ಮೂರು ಲಕ್ಷದಯ್ವತ್ತು ಸಾವಿರ ಯೋಜನವಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಬಯಲಾಗಿರ್ಪ ತಾವು ಇರ್ಪತ್ತ ನಾಲ್ಕು ಕೋಟಿಯುಂ ಪದಿನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷಮುಂ ನಾಲ್ವತ್ತೆಂಟು ಸಾವಿರಯೋಜನವಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅಲ್ಲಿ ತೆಂಕಣ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ರೌರವಾದಿ ನರಕಂಗಳಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಶೇಷಲೋಕಮೆಂಬುದು ಮೂವತ್ತೆರಡು ಸಾವಿರ ಯೋಜನವಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಭೂಮಿ ಎಪ್ಪತ್ತುಸಾವಿರ ಯೋಜನದೊಳಗೆ ಒಂದೊಂದು ಹತ್ತುಸಾವಿರ ಯೋಜನಮಾಗಿ ಮೇಲ್ಮನೆಯ ಮರ್ಯಾದೆಯಲ್ಲಿ ಪಾತಾಳಾದಿಯಾಗಿ ಸಪ್ತಲೋಕಂಗಳಾಗಿರ್ಪುವು. ಭೂಮಿಗೆ ಮೇಲೆ ಸೂರ್ಯಮಂಡಲಪರ್ಯನ್ತಮೊಂದು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನವಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅಂತು ಕೆಳಗಣಂಡದ ಭಿತ್ತಿವಿಡಿದು ಸೂರ್ಯಮಣ್ಡಲ ಪರ್ಯನ್ತಕ್ಕೆ ಇರ್ಪತ್ತೈದು ಕೋಟಿ ಯೋಜನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಚಂದ್ರಮಂಡಲಂ ಒಂದು ಲಕ್ಷಯೋಜನವಲ್ಲಿಯುಂ, ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆ ನಕ್ಷತ್ರಮಂಡಲಮೊಂದು ಲಕ್ಷಯೋಜನದಲ್ಲಿಯುಮಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಎರಡು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನದಲ್ಲಿ ಬುಧನುಂ, ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆರಡು ಲಕ್ಷಯೋಜನದಲ್ಲಿ ಶುಕ್ರನುಂ, ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆರಡು ಲಕ್ಷಯೋಜನದಲ್ಲಿ ಮಂಗಳನುಂ, ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆರಡು ಲಕ್ಷ

ಯೋಜನದಲ್ಲಿ ಬೃಹಸ್ಪತಿಯುಂ, ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆರಡು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನದಲ್ಲಿ ಸಪ್ತರ್ಷಿಮಂಡಲಮುಂ, ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೊಂದು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನದಲ್ಲಿ ಜ್ಯೋತಿಶ್ಚಕ್ರಕೂಟಸ್ಥನಾದ ಧ್ರುವನುಮಿರ್ಕುಂ. ಅಂತು ಸೂರ್ಯಮಂಡಲದಿಂದೆ ಧ್ರುವಮಂಡಲಪರ್ಯನ್ತಂ ಪದಿನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ ಸುವರ್ಲೋಕಮೆನಿಸಿ ಇಂದ್ರಾದಿ ದೇವತೆಗಳ ಸ್ಥಾನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೊಂದು ಕೋಟಿ ಯೋಜನಮುಂ ಮಹರ್ಲೋಕಮೆನಿಸಿ ಮೊದಲಿಂದ್ರಾದಿಪದಮೊಳಿರ್ದು ಪಟ್ಟಮಂ ತೆಗೆದ ದೇವತೆಗಳ ಸ್ಥಾನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆರಡು ಕೋಟಿ ಯೋಜನಮುಂ ಜನೋಲೋಕಮೆನಿಸಿ ಬ್ರಹ್ಮಪುತ್ರರಾದ ಸನಕಾದಿಮುನಿಗಳ ಸ್ಥಾನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆಣ್ಟುಕೋಟಿ ಯೋಜನಮುಂ ತಪೋಲೋಕಮೆನಿಸಿ ಓಂಕಾರಾದಿ ಪರಮಋಷಿಗಳ ಸ್ಥಾನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಪನ್ನೆರಡುಕೋಟಿ ಯೋಜನಮುಂ ಸತ್ಯಲೋಕಮೆನಿಸಿ ಚತುರ್ಮುಖ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ಥಾನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಮೇಲೊಂದು ಕೋಟಿಯುಮೆಣ್ಬತ್ತಾರು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ ಬಯಲಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅಂತು ಸೂರ್ಯಮಂಡಲದಿಂದೆ ಮೇಗಣಣ್ಡಭಿತ್ತಿಪರ್ಯಂತಕ್ಕೆ ಇರ್ಪತ್ತೈದು ಕೋಟಿಯುಂ, ಕೆಳಗಣಣ್ಡ ಭಿತ್ತಿಪರ್ಯನ್ತಕ್ಕೆ ಇರ್ಪತ್ತೈದು ಕೋಟಿ ಯೋಜನಮುಮಾಗಿ, ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡಮೈವತ್ತು ಕೋಟಿ ಯೋಜನಮುದ್ದಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇದಱೊಳ್ ನೆಲೆಯುಪ್ಪರಿಗೆಯನ್ತೆ ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ಭುವನಂಗಳೊಳಿರ್ಪ ಸಕಲಪ್ರಾಣಿಗಳ ಸ್ವರೂಪಸ್ಥಿತಿಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ್ಗೆ ನೀನೇ ಕಾರಣಮಾಗಿರ್ಪುದಱಿಂ ಸಕಲಭುವನಾಧಾರನೆನಿಸುವೈ. ಅದಱಿಂದೆ ಎನ್ನ ಸ್ವರೂಪರೂಪಸ್ಥಿತಿಗಳ್ ನಿನ್ನಧೀನಮಾಗಿರ್ಪುದೆಂದು ಹಿರಿಯರಿಂ ಕೇಳ್ದು, ಎನ್ನ ಹಿತಾಹಿತದೊಳಾಂ ಕೈದೆಗೆದಿರ್ಪೆಂ; ಎನ್ನಂ ಸಲಹುವ ಸೈಪು ನಿನ್ನದು ನಿನ್ನದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ!

॥ ಪದಿನೈದನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಅರ್ಣವಭೂಧರತಟಿನೀ ।
ಶೀರ್ಣಧರಾವಲಯಮುನಿಶುವಂ ಸಮೆದ್ದೈ ನೀಂ ॥
ನಿರ್ಣೀತವೆಂದು ಶೌರಿಗೆ ।
ಕರ್ಣಾಟಕಚಕ್ರವರ್ತಿ ಬಿನ್ನಶಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ॥೩೦॥

ಅಖಣ್ಡಭೂಮಣ್ಡಲಾಧೀಶ್ವರಾ! ಭೂಮಿ ಬಳಸಿ ಅಣ್ಡಭಿತ್ತಿ ಬಟ್ಟಿತ್ತಾಗಿರ್ಪುದಱಿಂದಾವ ನಿಟ್ಟೆಸೊಳಂ ಐವತ್ತು ಕೋಟಿ ಯೋಜನ ಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದೆಂತೆನೆ:—ಭೂಮಧ್ಯದೊಳ್ ಜಂಬೂದ್ವೀಪಂ ಬಟ್ಟಿತ್ತಾಗಿ ಆವ ನಿಟ್ಟೆಸೊಳಂ ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪ ಮಧ್ಯದೊಳ್ ಮಹಾಮೇರು ಸುವರ್ಣಮಯಮಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಪದಿನಾಱು ಸಾವಿರ ಯೋಜನದಗಲಮುಂ, ಮಸ್ತಕದ ಮೇಲೆ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಸಾವಿರ ಯೋಜನದಗಲಮುಮಾಗಿ ಚತುರಶ್ರಮಾಗಿ ಬೆಲ್ಲ ಮಂ ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿರಿಸಿದಂತೆ ಇರ್ಪುದು. ಈ ಜಂಬೂದ್ವೀಪಮಂ ಬಳಸಿದ ಲವಣಸಮುದ್ರವೊಂದು ಲಕ್ಷಯೋಜನದಗಲಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಪ್ಲಕ್ಷದ್ವೀಪ ಮೆರಡು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನದಗಲಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಇಕ್ಷು ಸಮುದ್ರ ಮೆರಡು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಶಾಲ್ಮಲಿ ದ್ವೀಪಂ ನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಸುರಾಸಮುದ್ರಂ ನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಕುಶದ್ವೀಪಂ ಎಣ್ಬು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಘೃತಸಮುದ್ರಂ ಎಣ್ಬು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಕ್ರೌಂಚದ್ವೀಪಂ ಪದಿನಾಱು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ದಧಿಸಮುದ್ರಂ ಪದಿನಾಱು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಶಾಕದ್ವೀಪಂ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಕ್ಷೀರಸಮುದ್ರಂ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಪುಷ್ಕರದ್ವೀಪಂ ಅಱುವತ್ತುನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಸ್ವಾದೂದಕಸಮುದ್ರಂ ಅಱುವತ್ತು ನಾಲ್ಕು

ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಈ ಪರ್ಯನ್ತಂ ಮನುಷ್ಯಾದಿಪ್ರಾಣಿಗಳ ಸಂಚಾರಯೋಗ್ಯಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇದಱ ಪೊಱವಲಯಂ ಪ್ರಾಣಿಸಂಚಾರಯೋಗ್ಯಮಲ್ಲದೆ ಕನ್ನಡಿಯನ್ತೆ ನಿರ್ಮಲಮಾಗಿ ಸುವರ್ಣಮಯ ಮಾಗಿರ್ಪ ಭೂಮಿ ಪತ್ತು ಕೋಟಿಯುಂ ಪದಿನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷಯೋಜನದಗಲಮುಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಲೋಕಾಲೋಕ ಪರ್ವತಂ ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ಯೋಜನದುದ್ದಮುಂ, ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ಯೋಜನದಗಲಮುಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇದಂ ಬಳಸಿದ ಅನ್ಧಕಾರ ಭೂಮಿ ಅಣ್ಡಕಟಾಹ ಪರ್ಯನ್ತಕ್ಕೆ ಪನ್ನೆರಡು ಕೋಟಿಯುಂ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಲಕ್ಷಮುಂ ನಾಲ್ವತ್ತು ಸಾವಿರ ಯೋಜನದಗಲಮುಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇಂತು ಭೂಮಧ್ಯದಿಂದಮೊಂದು ದಿಕ್ಕಿನಣ್ಡಭಿತ್ತಿಪರ್ಯನ್ತಕ್ಕೆ ಇರ್ಪತ್ತೈದು ಕೋಟಿಯೋಜನವಿಸ್ತಾರಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದೆಂತೆನೆ:—ಜಮ್ಬೂದ್ವೀಪಮಧ್ಯದಿಂದೆ ಲವಣಸಮುದ್ರಪರ್ಯನ್ತಕ್ಕೆ ಅಯ್ವತ್ತುಸಾವಿರ ಯೋಜನಮುಂ ಮಿಕ್ಕಾಱು ದ್ವೀಪಂಗಳುಮೇೞುಂ ಸಮುದ್ರಂಗಳುಂ ಕೂಡಿ ಎರಡು ಕೋಟಿಯುಮೈವತ್ತಮೂಱು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಸುವರ್ಣಭೂಮಿ ಪತ್ತು ಕೋಟಿಯುಂ ಪದಿನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷ ಯೋಜನಮುಂ, ಲೋಕಾಲೋಕಪರ್ವತಂ ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ಯೋಜನಮುಂ, ಅನ್ಧಕಾರಭೂಮಿ ಪನ್ನೆರಡು ಕೋಟಿಯುಂ ಮೂವತ್ತೆರಡುಲಕ್ಷಮುಂ ನಾಲ್ವತ್ತುಸಾವಿರ ಯೋಜನಮುಂ ಕೂಡಿ ಇರ್ಪತ್ತೈದು ಕೋಟಿ ಯೋಜನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇಂತು ಮೇರುಮಧ್ಯದಿಂದೊಂದು ನಿಟ್ಟಿ ಇರ್ಪತ್ತೈದು ಕೋಟಿ ಯೋಜನ ವಿಸ್ತಾರಮಾಗಿರ್ಪುದಱಿಂ ಭೂಮಣ್ಡಲ ಮಿತ್ತಣಣ್ಡಭಿತ್ತಿಯಿಂದತ್ತಣಂಡಭಿತ್ತಿ ಪರ್ಯನ್ತಕ್ಕೆ ಐವತ್ತು ಕೋಟಿ ಯೋಜನವಿಸ್ತಾರಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇನ್ತಪ್ಪ ಭೂಮಂಡಲಂ ಪ್ರಳಯಾಮ್ಬುಧಿಯೊಳ್ ಮುೞುಂಗಿದಂದು ನೀಂ ಪೊತ್ತು ಪೊರೆದುದಱಿಂದ ಖಂಡಭೂಮಂಡಲಾಧೀಶ್ವರನೆನಿಸುವೈ. ನಿನ್ನೈಶ್ವರ್ಯಮಂ ಕಡೆಗಾಣ್ಬೊಡೆ ಅಂಬುಜಸಂಭವಾದಿಗಳ್ಗ ಮರಿದಾಪೊಡಂ ಮಱುಕದಿಂದಾನೆನ್ನ ಬಿನ್ನಣ ಮಿರ್ದನಿತು ಬಿನ್ನವಿಪೆನಿದಂ ಮನ್ನಿಪುದು ಮನ್ನಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

‖ ಪದಿನಾಜನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ‖

ವೇದಿಸಿಯೊಳೆಸೆವ ಸಗ್ಗದ ।
ಭೇದಂಗಳನುಂಟುಮಾಡಿಪ್ಪೆ ನೀನೆಂದಾ ॥
ಕೈದುವಿಡಿದರೊಳ್ಗಂಡಂ ।
ಯಾದವಗಿರಿನಾಥನಡಿಗೆ ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ‖ ೩೧ ‖

ನಿಖಿಲಭೋಗಪ್ರದಾ! ಭೋಗವೆಂಬುದು ಸುಖದುಃಖಾನುಭವಂ. ದುಃಖಾನುಭವವೇಶಂ ನರಕವೆನಿಪ್ಪುದು; ಸುಖಾನುಭವವೇಶಂ ಸ್ವರ್ಗವೆನಿಪ್ಪುದು. ಈ ಸುಖಾನುಭವವಾದ ಸ್ವರ್ಗಂಗಳ್ ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ಲೋಕಂಗಳೊಳವೊಳವು. ಅವಱಲ್ಲಿ ಭೂಮಿಯೊಳಿರ್ಪ ಸ್ವರ್ಗಂಗಳ್ ಭೂಸ್ವರ್ಗಂಗಳೆನಿಪ್ಪುವು. ಅವಾವುವೆಂದೊಡೆ:—ಜಮ್ಬೂದ್ವೀಪದ ನವ ವರ್ಷಂಗಳೊಳ್ ಭಾರತವರ್ಷವೊಂದನುೞಿದು ಮಿಕ್ಕಿನೆಣ್ಟು ವರ್ಷಂಗಳುಂ. ವರ್ಷಪರ್ವತಂಗಳುಂ, ಮಹಾಮೇರುವುಂ, ಪ್ಲಕ್ಷಶಾಲ್ಮಲಿಕುಶ-ಕ್ರೌಂಚಶಾಕಂಗಳೆಂಬಯ್ದುಂ ದ್ವೀಪಂಗಳೊಳಿರ್ಪ ಮೂವತ್ತೈದುಂ ವರ್ಷಂಗಳುಂ, ಅನಿತುಂ ವರ್ಷಪರ್ವತಂಗಳುಂ, ಪುಷ್ಕರದ್ವೀಪದೊಳಿರ್ಪ ಎರಡುಂ ವರ್ಷಂಗಳುಂ, ವರ್ಷಪರ್ವತವೊಂದುಂ ಇನಿತುಂ ಭೂಸ್ವರ್ಗಂಗಳೆನಿಪ್ಪುವು. ಇವಱಲ್ಲಿ ಜಮ್ಬೂದ್ವೀಪದೊಳಿರ್ಪ ಎಣ್ಟುಂ ವರ್ಷಂಗಳೊಳಂ, ಪುಷ್ಕರದ್ವೀಪದೊಳಿರ್ಪ ಎರಡುಂ ವರ್ಷಂಗಳೊಳಂ, ಮನುಜರೆಲ್ಲರ್ಗಂ ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ಬರಿಸದಾಯುಸ್ಸುಂಟಾಗಿರ್ಕುಂ; ರೋಗಮುಂ ಈರ್ಷ್ಯಾಸೂಯಾದಿಗಳೊಂದುಮಿಲ್ಲದಿರ್ಕುಂ; ಎಲ್ಲರುಮುತ್ತಮಜಾತಿಯಾಗಿರ್ಪುದಱಿಂ ಜಾತಿಯೊಳ್ ಪೆರ್ಚುಕುಂದುಗಳಿಲ್ಲದಿರ್ಕುಂ; ಜಾತಿಭೇದಮಿಲ್ಲದುದಱಿಂದೆ ಆಚಾರಭೇದಮಿಲ್ಲದಿರ್ಕುಂ. ಇಲ್ಲಿರ್ಪ ಮನುಜರೆಲ್ಲರುಮಾವಗಂ ಪಸಿವುಂ ತೃಷೆಯುಮಿಲ್ಲದೆ ಪರಮಸಂತುಷ್ಟರಾಗಿ ದೇವತೆಗಳುಂ ತಾಮುಂ ಸಮಾನವೇಷಮುಂ, ಸಮಾನಬುದ್ಧಿಯುಂ, ಸಮಾನಶಕ್ತಿಯುಮಾಗಿರ್ಪರ್. ಪ್ಲಕ್ಷಶಾಲ್ಮಲಿಕುಶ ಕ್ರೌಂಚ ಶಾಕದ್ವೀಪಂಗಳೊಳಿರ್ಪ ಮೂವತ್ತೈದುಂ ವರ್ಷಂಗಳೊಳಂ, ವರ್ಷಪರ್ವತಂಗಳೊಳಂ, ಕಾಲಮಾವಗಂ ತ್ರೇತಾಯುಗಸಮಮಾಗಿಯೇ ಇರ್ಪುದು.

ಇಲ್ಲಿಯ ಮನುಷ್ಯರುಂ ದೇವಗಂಧರ್ವರುಮೊಡನಾಡುತ್ತೆ ಐದು ಸಾಸಿರಂ ಬರಿಸಪಾಯುಸ್ಸುಂಟಾಗಿ, ಆಧಿವ್ಯಾಧಿಗಳೊಂದುಮಿಲ್ಲದೆ ಸುಖದೊಳಿರ್ಪರ್. ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ವೈಶ್ಯ ಶೂದ್ರರೆಂಬ ಶುದ್ಧಜಾತಿಯವರಾಗಿ ಸದಾಚಾರಸಂಪನ್ನರಾಗಿರ್ಪರಲ್ಲದೆ ಒರ್ವರುಂ ಸಂಕರಜಾತಿಯವರಲ್ಲದಿರ್ಪರ್. ಇವಱೊಳಂ ಇಳಾವೃತವರ್ಷದೊಳ್ ಪಲವುಂ ಪಲವು ಭೋಗಂಗಳ್ಗಾಸ್ಪದಮಾಗಿ ರಮಣೀಯಮಾದ ಸ್ಥಾನಂಗಳಿರ್ಪುವು. ಅವಾವುವೆನೆ:—ಮಹಾಮೇರು ಚಲಿಸದಂತೆ ನಾಲ್ಕುಂ ದೆಸೆಯೊಳಂ ಬಲಿದ ಕೀಲ್ಗಳಂತೆ ನಾಲ್ಕುಂ ಪರ್ವತಂಗಳಿರ್ಪುವು. ಅದಱೊಳ್ ಮೂಡದೆಸೆಯಲ್ಲಿ ಮಂದರಪರ್ವತಮಿರ್ಪುದು. ಅದಱ ಮೇಲೆ ಸಾಸಿರ ನೂಱು ಯೋಜನದುದ್ದಮಾದ ಕಡಬದ ಮರನಿರ್ಕುಂ. ಆ ಮರಕ್ಕೆ ಸಾಸಿರ ಪೆರ್ಗೊಂಬುಗಳುಂ ಪತ್ತು ಸಾಸಿರ ಕಿರ್ಗೊಂಬುಗಳುಮಾಗಿ ಸರ್ವಕಾಲದೊಳಂ ಪೂಗಳುಂ ಫಲಂಗಳುಮುಂಟಾಗಿ ಬಳಸಿ ಸಾಸಿರ ಯೋಜನ ದಿವ್ಯಪರಿಮಳಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಈ ಪರ್ವತದೊತ್ತಿನೊಳ್ ಮೂಡಲಾಗಿ ಚೈತ್ರರಥಮೆಂಬ ಸಿಂಗರದೋಂಟಮುಂ, ಅರುಣೋದಮೆಂಬ ಸರಸ್ಸುಮಿರ್ಕುಂ. ಮೇರುವಿಂಗೆ ತೆಂಕಲಾಗಿ ಗನ್ಧಮಾದನಮೆಂಬ ಪರ್ವತಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ಮೇಲೆ ಸಾವಿರದ ನೂಱು ಯೋಜನದುದ್ದಮಾದ ನೇಱಿಲ ಮರನಿರ್ಕುಂ. ಇದಱ ಕೊಂಬುಗಳಿಂ ಸ್ವಾದುವಾಗಿ ಮೃದುವಾಗಿ ಸುಗನ್ಧಯುಕ್ತಮಾಗಿ ಮಹಾಗಜಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿರ್ಪ ಪಣ್ಗಳ್ ಪಾಸಱೆಯೊಳ್ ಬಿಟ್ಟು ಕರಗಿ ಜಮ್ಬೂನದಿಯೆಂಬ ಪೊಱೆಯಾಗಿ ಮೇರುವಂ ಬಳಸಿ ಪೊನಲ್ ಪರಿಯುತಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ತಡಿಯ ಮಣ್ಗಳ್ ಆರಸದಿಂ ನನೆದುದಱಿಂ ಜಾಂಬೂನದ ಸ್ವರ್ಣಮಾಗಿ ದೇವಭೂಷಣಯೋಗ್ಯಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ತೆಂಕಣ ತಡಿಯೊಳ್ ಗನ್ಧಮಾದನಮೆಮ್ಬ ಸಿಂಗರದೋಣ್ಟಮುಂ ಮಾನಸಮೆಮ್ಬ ಸರಸ್ಸುಮಿರ್ಕುಂ. ಮೇರುವಿಂಗೆ ಪಡುವಲಾಗಿ ವಿಪುಲಮೆಂಬ ಪರ್ವತಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ಮೇಲೆ ಸಾಸಿರದ ನೂಱು ಯೋಜನದುದ್ದಮಾದ ಆರಳಿಯ ಮರನಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ಪಣ್ಗಳ್ ಸರ್ವಕಾಲಮುಂ ಮಹಾಕುಂಭಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿ ಪರಿಮಳಯುಕ್ತಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದರ್ಕೆ ಪಡುವಲಾಗಿ ವೈಭ್ರಾಜಮೆಂಬ ಸಿಂಗರದೋಂ

ಟಮುಂ ಸಿತೋದವೆಂಬ ಸರಸ್ಸುಮಿರ್ಕುಂ. ಮೇರುವಿಂಗೆ ಬಡಗಲಾಗಿ ಸುಪಾರ್ಶ್ವಮೆಂಬ ಪರ್ವತಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ಮೇಲೆ ಸಾವಿರದ ನೂಱು ಯೋಜನದದ್ದುಮಾದ ಆಲದ ಮರನಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ಹಣ್ಗಳ್ ಸರ್ವಕಾಲಮುಂ ಮಹಾಕುಂಭಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿ ಪರಿಮಳಯುಕ್ತಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊತ್ತಿನೊಳ್ ನಂದನಮೆಂಬ ಸಿಂಗರದೋಣ್ಟಮುಂ ಸೀತೋದಮೆಂಬ ಸರಸ್ಸುಮಿರ್ಕುಂ. ಈ ನಾಲ್ಕುಂ ಪರ್ವತಂಗಳ ಪೊಱವಳಯದೊಳ್ ಪಲವುಂ ಬೆಟ್ಟಂಗಳಿರ್ಪುವು. ಇವು ತಾವರೆಯ ಕೇಸರಗಳ ಮರ್ಯಾದೆಯಾಗಿರ್ಪುದಱಿಂ ಕೇಸರಪರ್ವತಂಗಳೆನಿಪುವು. ಅವಾವುವೆನೆ :—ಮೇರುವಿಂಗೆ ಮೂಡಲಾಗಿ ಸಿತಾಂಭ, ಉದಕುಂಜ, ಮಾರ್ಜ, ವಿದುಂಗ, ಮಣಿಶೃಂಗ, ಸಬಿನ್ದು, ಮಂದರ, ವೇಣುಮಂತ, ಸಮೋಘ, ನಿಷಧ, ದೇವಪರ್ವತವೆಂಬೀ ಪರ್ವತಂಗಳಿರ್ಕುಂ. ಮೇರುವಿಂಗೆ ತೆಂಕಲಾಗಿ ತ್ರಿಶಿರ, ತ್ರಿಶೃಂಗ, ಕಪಿಂಗ, ಪತಂಗ, ಕುಚಕ್ರ, ತಾಂಮ್ರಾಭ, ವಿಶಾಲ, ಶ್ವೇತಧರ, ಸಮೂಲ, ವಸುಧಾರಾ, ರತ್ನಧಾರಾ, ಏಕಶೃಂಗ, ಮಹಾಮೂಲ, ಗಜಶೈಲ, ಪಿಶಾಚಕ, ಪಂಚಶೈಲ, ಕೈಲಾಸ, ಹಿಮವಂತವೆಂಬೀ ಪರ್ವತಂಗಳಿರ್ಕುಂ. ಮೇರುವಿಂಗೆ ಪಡುವಲಾಗಿ ಕಪಿಲ, ಪಿಂಜಕ, ಭದ್ರ, ಸುರಸ, ಮಹಾಬಲ, ಕುಮುದ, ಮಧುಮಂತ, ಅಂಜನ, ಮಕುಟ, ಕೃಷ್ಣ ಪಾಂಡರ, ಸಹಸ್ರಶಿಖರ, ಪಾರಿಯಾತ್ರ, ತ್ರಿಶೃಂಗವೆಂಬೀಪರ್ವತಂಗಳಿರ್ಕುಂ. ಮೇರುವಿಂಗೆ ಬಡಗಲಾಗಿ ಶಂಖಕೂಟ, ನಿಷಧ, ಹಂಸ, ನಾಗ, ಕಪಿಂಗ, ಇಂದ್ರಶೈಲ, ನೀಲ, ಕನಕಶೃಂಗ, ಶತಶೃಂಗ, ಪುಷ್ಕರ, ಮೇಘಶೈಲ, ವಿರಜ, ಜಾರುಧಿ, ತ್ರಿಶೃಂಗವೆಂಬೀಪರ್ವತಂಗಳಿರ್ಕುಂ. ಈ ಕೇಸರಪರ್ವತಂಗಳ ತಪ್ಪಲ್ಗಳೊಳ್ ರಮಣೀಯವಾಗಿ ದೇವತೆಗಳ್ಗೆ ಕ್ರೀಡಾಸ್ಥಾನಂಗಳಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅವಾವುವೆನೆ:—ಮೇರುವಿಂಗೆ ಮೂಡಲಾಗಿ, ಸಿತಾಂಭಕುಮುದಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ ಮುನ್ನೂಱು ಯೋಜನದ ನೀಳಮುಂ ನೂಱು ಯೋಜನದಗಲಮುಮಾಗಿ ಸ್ವಾದುವಾಗಿ ನಿರ್ಮಲಮಾಗಿರ್ದ ಜಲದಿಂ ಪೂರ್ಣಮಾದ ಶ್ರೀಸರಸ್ಸೆಂಬ ಕೊಳನಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ಕೊಳಗದ ತೋರಮಾದ ತಾವರೆಗಳಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ಕೋಟಿದಳಯುಕ್ತಮಾಗಿ ಸ್ವರ್ಣಮಯಮಾದುದೊಂದು ತಾವರೆಯೊಳ್

ಸಾಕ್ಷಾನ್ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇರುತಿರ್ಪಳ್. ಈ ಕೊಳದೊತ್ತಿನೊಳ್ ನೂಱು ಯೋಜನದಗಲಮುಂ ಇನ್ನೂಱುಯೋಜನದ ನೀಳಮುಮಾದ ಬಿಲ್ಲಪತ್ರದ ವನಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ಮರಂಗಳಾವಗಂ ಫಲಪುಷ್ಪಯುಕ್ತಮಾಗಿ ಆರೆಕೊಗುದಾರಿಯುದ್ದಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅಲ್ಲಿಯುಂ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸಿದ್ಧಸಂಗನಿಷೇವಿತೆಯಾಗಿರ್ಪುದಱಿಂದಾವನಕ್ಕೆ ಶ್ರೀವನಮೆಂಬ ಪೆಸರಾಗಿರ್ಕುಂ. ಮತ್ತಂ ವೈಕಂಕ ಮಣಿಶೈಲವೆಂಬೀಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ ಇನ್ನೂಱುಗಾವುದ ನೀಳಮುಂ ನೂಱುಗಾವುದದಗಲಮುಮಾಗಿ ನಿರ್ಮಲೋದಕಮಾದುದೊಂದು ದೊಣೆಯಿರ್ಕ್ಕುಂ. ಅದಱ ತಡಿಯೊಳರೆಕೊಗುದಾರಿಯುದ್ದಮಾದ ಪಲವುಂ ಮರಗಳಿಂದೆಸೆವುದೊಂದು ಮಹಾವನಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ನಡುವೆ ಕಾಶ್ಯಪಮುನಿಗಾಶ್ರಮಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಮತ್ತಂ ಮಹಾನೀಲಕುಂಡಶೈಲಂಗಳ ನಡುವೆ ಪದ್ಮಷಂಡೋಪಶೋಭಿತಮಾದ ಸುಖನದಿಯೆಂಬುದೊಂದು ಕೊಳನಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ತಡಿಯೊಳ್ಪತ್ತು ಯೋಜನದ ನೀಳಮುಂ ಮೂವತ್ತು ಯೋಜನದಗಲಮುಮಾದ ಹನೆಯ ಮರದ ಬನಮಿರ್ಕುಂ, ಆಮರಂಗಳರೆಕೊಗುದಾರಿಯುದ್ದಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ದೇವಶೈಲಮೆಂಬ ಬೆಟ್ಟದ ತಪ್ಪಲೊಳ್ ಗಿಡಮರಂಗಳೊಂದುಮಿಲ್ಲದೆ ಸಾವಿರಗಾವುದ ನೀಳಮುಂ ನೂರು ಗಾವುದದಗಲಮುಂ ಸಮತಳಮಾದುದೊಂದು ಕಲ್ಲಱೆಯಾಗಿ ಅದಱ ಮೇಲೆ ಮೊಱಕಾಲುದ್ದ ನೀರುಂಟಾಗಿ ಐರಾವತಕ್ಕೆ ಕ್ರೀಡಾಸ್ಥಾನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇವನಿತುಂ ಮೇರುವಿಂಗೆ ಮೂಡಲಾಗಿರ್ಪ ತಾಣಂಗಳ್. ಮೇರುವಿಂಗೆ ತೆಂಕಲಾಗಿ ತ್ರಿಶಿರಪತಂಗಶೈಲಂಗಳ ನಡುವೆ ಸಿಹಿಯಾಗಿ ತಿಳಿನೀರುಂಟಾದ ಬಹೂದಕಮೆಂಬ ಪೊಱೆ ಪರಿಪುತಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ತಡಿಯೊಳ್ ನೂಱುಗಾವುದ ನೀಳಮುಂ ಮೂವತ್ತು ಗಾವುದಧಗಲಮುಮಾದ ಅತ್ತಿಯ ಕಾಡಿರ್ಕುಂ. ಆ ಮರಂಗಳೊಂದಂಬಿನಿಸುಗೆಯುದ್ದಮಾಗಿ ಪವಳವರ್ಣಮಾದ ಹಱವಿಯ ತೋರಮಾದ ಪಣ್ಗಳುಂಟಾಗಿ ಕರ್ದಮಪ್ರಜಾಪತಿಗಾಶ್ರಮಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ತಾಮ್ರಾಭ ಪತಂಗಶೈಲಂಗಳ ನಡುವೆ ನೂಱುಗಾವುದ ನೀಳಮುಂ, ನೂಱುಗಾವುದದಗಲಮುಮಾದ ಸರಸ್ಸುಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ಕೆಂದಾವರೆಗಳ್ ಬಾಲಸೂರ್ಯನಂತೆ ಪ್ರಕಾಶಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಆ

ಸರೋಮಧ್ಯದೊಳಿರ್ಪುದೊಂದು ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಕೋಟಿಕೊತ್ತಳಗಳಿಂ
ದೊಪ್ಪುವುದೊಂದು ವಿದ್ಯಾಧರಪುರಮಿರ್ಕುಂ. ವಿಶಾಲ ಶ್ವೇತಪರ್ವತಂ
ಗಳ ನಡುವೆ ಮೂವತ್ತು ಗಾವುದದಗಲಮುಂ ಐವತ್ತು ಗಾವುದ ನೀಳ
ಮುಮಾಗಿರ್ಪುದೊಂದು ಕೊಳನಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ತಡಿಯೊಳೊಂದು ದೊ—
ಡ್ಡಿತಾದ ಮಾವಿನ ಮರನಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ಮಾವಿನ ಪಣ್ಗಳ್
ಸುವರ್ಣಸಂಕಾಶಮಾಗಿ ಅತ್ಯಂತಪರಿಮಳಯುಕ್ತಮಾಗಿ ಹ ಱ ವಿ ಯು
ತೋರಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ವಸುಧಾರಾ ರತ್ನಧಾರ ಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ
ಮೂವತ್ತು ಗಾವುದ ನೀಳಮುಂ ನೂಱುಗಾವುದದಗಲಮುಮಾದುದೊಂ
ದು ಮುಱ್ತುಗದ ಬನಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ಪೂಗಳಾವಗಂ ನೂಱುಗಾವುದ
ಪರ್ಯ್ಯಂತಂ ಪರಿಮಳಿಸುತಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ಸೂರ್ಯ್ಯಂಗಾಶ್ರಮಮಾಗಿ
ರ್ಕುಂ. ಮೇರುವಿಂಗೆ ಪಡುವಲಾಗಿ ಸುಪಾರ್ಶ್ವಶಿಖಿ ಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ
ನೂಱುಗಾವುದದಗಲಮುಂ ನೂಱುಗಾವುದ ನೀಳಮುಂ ಬೆಂಕಿಯಿಂ ಬೆಂದ
ಬಿಸಿಯ ನೆಲನಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ನಡುವೆ ಇರ್ಪತ್ತುಗಾವುದ ನೆಲಂ
ವಹ್ನಿಮಂಡಲಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳಾವಗಂ ಪ್ರಳಯಕಾಲಾಗ್ನಿ ಸಾ
ದೆಯಿಲ್ಲದೆ ಉರಿಯುತಿರ್ಕುಂ, ಕುಮುದಾಂಜನ ಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ
ಪುಣ್ಯಹ್ರದವೆಂಬ ಕೊಳನಿರ್ಕುಂ. ಅದಱ ತೀರದಲ್ಲಿ ಪತ್ತು ಗಾವುದದಗ
ಲಮುಂ ಪತ್ತು ಗಾವುದ ನೀಳಮುಮಾದ ಮಾದಳದ ವನಮಿರ್ಕುಂ.
ಅದಱೊಳಾವಗಮುರಿಸಿನ ಬಣ್ಣಮಾಗಿ ಪಿರಿದಾದ ಪಣ್ಗಳಿರ್ಕುಂ. ಅದ
ಱೊಳ್ ಬೃಹಸ್ಪತಿಗಾಶ್ರಮಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಪಿಂಜರ ಸುರಸಪರ್ವತಂಗಳ
ನಡುವೆ ಅನೇಕ ಯೋಜನದ ನೀಳಮುಂ ಅನೇಕ ಯೋಜನದಗಲಮು
ಮಾದ ಮಹಾದ್ರೋಣಿಯೆಂಬ ಕೊಳನಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ವಿಷ್ಣು
ವಿಂಗೆ ತಾಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಕೃಷ್ಣಪಾಂಡರ ಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ ಮೂ
ವತ್ತುಗಾವುದದಗಲಮುಂ ತೊಂಬತ್ತು ಗಾವುದ ನೀಳಮುಮಾಗಿ ಮರಗಿಡು
ಗಳೊಂದುಮಿಲ್ಲವೆ ನಿಷ್ಪಂಕದೀರ್ಘಿಕೆಯೆಂಬ ಕೊಳನಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊ
ಳ್ ಐಗಾವುದದಗಲಮಾದ ಆಲದ ಮರನಿರ್ಕುಂ. ಆ ಮರದೊಳ್ ಚಂ
ದ್ರವರ್ಣನಾಗಿ ನೀಲವಸ್ತ್ರಧರನಾದ ಸಹಸ್ರವದನನೆಂಬ ಸ್ವಾಮಿ ಯಕ್ಷಾದಿ
ಗಳಿಂದಾವಗಂ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುತಿರ್ಪಂ. ಸಹಸ್ರಶಿಖರ ಕುಮುದಪರ್ವತಂ

ಗಳ ನಡುವೆ ಐವತ್ತು ಗಾವುದದಗಲವಪ್ಪ ಪಲವುಂ ಸಿಹಿವಣ್ಗಳುಂಟಾದ ವನಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ಚಂದ್ರಂಗಾಶ್ರಮಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಮೇರುವಿಂಗೆ ಬಡಗಲಾಗಿ ಶಂಖಕೂಟನಿಷಧಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ ಅನೇಕಯೋಜನದಗಲಮಾದ ಪುರುಷಸ್ಥಲಮೆಂಬ ಸ್ಥಾನಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ಮರಂಗಳನೇಕಯೋಜನದುದ್ದಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಕಪಿಂಗನಾಗ ಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ ನೂಱು ಗಾವುದದಗಲಮುಂ ಇನ್ನೂಱು ಗಾವುದದ ನೀಳಮುಮಾಗಿ ದ್ರಾಕ್ಷಾ ಖರ್ಜೂರದ ವನಮಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳಾವಗಂ ಪಣ್ಗಳ್ ಅತ್ಯಂತ ಮಧುರಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಪುಷ್ಕರಮೇಘಪರ್ವತಂಗಳ ನಡುವೆ ನೂಱುಗಾವುದ ನೀಳಮುಂ ಅಱುವತ್ತು ಗಾವುದದಗಲಮುಮಾದ ಕಲ್ಲಱೆಯಿರ್ಕುಂ. ಅದಱೊಳ್ ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕಿನೊಳಂ ಅನೇಕ ಯೋಜನ ವಿಶಾಲಾಯತಮಾದ ನಾಲ್ಕು ಕೊಳಂಗಳುಂ ನಾಲ್ಕು ವನಂಗಳುಮಿರ್ಕುಂ. ಕೇಶರಮರ್ಯಾದಾಪರ್ವತಂಗಳ ಮೇಲೆ ಎಣ್ಬುಬಗೆಯ ದೇವತೆಗಳ ಪಟ್ಟಣಂಗಳಿರ್ಕುಂ. ಇವಿನಿತುಂ ಭೋಗಭೂಮಿಗಳೆನಿಕುಂ. ಇವಱೊಳನುಭವಿಸುವ ಭೋಗಮನಿತ್ಯಮಾದುದಱಿಂದೆ ಆನಿವಂ ಬಯಸಿದವನಲ್ಲು; ನಿತ್ಯಭೋಗಮೆನಿಪ ನಿನ್ನೊಲಗಮನೆ ಬಯಸಿದೆಂ. ನಿಖಿಲಭೋಗಪ್ರದನಪ್ಪ ನೀನೆನಗಿದಂ ನೆಲೆಗೊಳಿಪುದು, ನೆಲೆಗೊಳಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಪದಿನೇೞನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ನರಕದೊಳಿರ್ಪವರೆ ತಾವಕ ।
ಚರಣಾಬ್ಜಕೆ ಮಣಿದರಲ್ತು ಮುನ್ನೊರ್ವೆಯುಮೆಂ ॥
ದುರುವಿಕ್ರಮನಡಿದಾವರೆ ।
ಗರಿನೃಪವೇಶ್ಯಾಭುಜಂಗನನುಗೊಳೆ ಪೇೞ್ದಂ ॥ ॥ ೩೭ ॥

ನರಕಾನ್ತಕಾ! ನರಕವೆಂಬುದು ದುಃಖಾನುಭವಸ್ಥಾನಂ. ಈ ನರಕಂಗಳ್ ಸಪ್ತಪಾತಾಳಲೋಕಂಗಳ ಕೆಳಗಣ ಗರ್ಭೋದಕಕ್ಕೆ ಕೆೞಗಾಗಿಯುಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಣ್ಡಕಟಾಹಮಂ ಪತ್ತಿದ ಗರ್ಭೋದಕಕ್ಕೆ ಮೇಲಾಗಿಯುಮಿರ್ಪ ಬಯಲೊಳ್ ತೆಂಕಣ ದೆಸೆಯೊಳಿರ್ಪ ರೌರವ ಸೂಕರ ರೋಧಮೆಂಬಿವು ಮೊದಲಾಗಿ ಪಲವುಂ ತೆಱನಾಗಿರ್ಕುಂ. ರೌರವಮೆಂಬ ನರಕದೊಳಿರ್ದವನಂ ಯಮಭಟರ್ ಪುಲ್ಲೆಯಂ ಬೇಂಟೆಕಾಱರಿಸುವಂತೆ ದಯೆಯಿಲ್ಲದೆ ಆವಗಮಿಸುತಿರ್ಪರ್. ತಾಂ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿರ್ದುಂ ಕಂಡಂತೆ ನುಡಿಯದವನುಂ, ಕಾಣದುದಂ ನುಡಿದವನುಂ, ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರದೊಳ್ ನಿಂದು ಪಕ್ಷಪಾತಂಗೆಯ್ವವನುಂ, ಪುಸಿಗಾಱನುಂ ಈ ನರಕದೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಬೇಂಟೆಯೊಳ್ ಸಿಲ್ಕಿದ ಪಂದಿಯನಿಱಿವಂತೆ ಆವಗಮಿಱಿಯುತಿರ್ಪರ್. ಆ ನರಕಂ ಸೂಕರಮೆನಿಪುದು. ಗರ್ಭಮಂ ಕರಗಿಸಿದವನುಂ, ಮೂಗು ಬಾಯ್ಗಳಂ ಮುಚ್ಚಿಕೊಲ್ವವನುಂ, ಗೋಹತ್ಯೆಗೆಯ್ವವನುಂ, ಇದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ನೆಲೆವನೆಗೆಯ್ದು ಪಲದೊಳ್ ಪೂೞ್ವರ ನರಕಂ ರೋಧಮೆನಿಪುದು. ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾ ಸುರಾಪಾನ ಸ್ವರ್ಣಸ್ತೇಯ ಗುರುತಲ್ಪಗಮನ ತತ್ಸಂಯೋಗಂಗಳೆನಿಪ ಪಂಚಮಹಾಪಾತಕಂಗಳಂ ಮಾಡಿದವರಿದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಉನ್ನತಮಾದ ಪನೆಯ ಮರನಿಂ ನೆಲಕ್ಕೆ ಕೆಡಪುವ ನರಕಂ ತಾಳಮೆನಿಪುದು. ಕ್ಷತ್ರಿಯ ವೈಶ್ಯರ್ಕಳಂ ಕೊಂದವರಿದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಕಾಯ್ದೆಣ್ಣೆಯ ಕೊಪ್ಪರಿಗೆಯೊಳ್ ಕುದಿಯಿಸುವ ನರಕಂ ತಪ್ತಕುಂಭಮೆನಿಕ್ಕುಂ. ಪತಿವ್ರತೆಯಂ ಮಾಱಿದವನುಂ ಕುದುರೆಯಂ ಕೊಂದು ಮಾಱುವವನುಂ, ನಂಬಿದವರಂ ಕೈ ಬಿಡುವ

ವನುಂ, ಒಡವುಟ್ಟಿದವಳ್ಗಳುಪಿದವನುಂ, ಅರಮನೆಯ ಮನುಷ್ಯರಂ ಮಡುಪಿದವನುಂ ಇದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್, ಬೆಂಕಿಯೊಳ್ ಪುಱಿದು ಚೌಳುಪ್ಪಿನೊಳ್ ಪೊರಳಿಪ ನರಕಂ ಲವಣಮೆನಿಕ್ಕುಂ. ತಂದೆತಾಯ್ ಮೊದಲಾದ ಪಿರಿಯರಂ ದೂಷಿಸುವನುಂ, ವೇದಮಂ ನಿಂದಿಪನುಂ, ಶೂಲಿಗೆ ವೇದಮನೋದಿಪನುಂ, ಸೋದರಮಾವನ ಪೆಣ್ಡತಿಗಳುಪಿದ ವನುಂ, ಇದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಕೞ್ತಲೆ ಮುಸುಂಕಿದೆಡೆಯೊಳ್ ಕಾಡ ನೊಣ ಜಿಗುಱೆ ಮೊದಲಾದ ಕ್ರೂರಜನ್ತುಗಳೆಡೆವಿಡದೆ ಕಡಿವ ನರಕಂ ಕ್ರಿಮಿಭಕ್ಷಮೆನಿಪುದು. ದೇವಬ್ರಾಹ್ಮಣದ್ವೇಷಿಯುಂ, ಸದಾಚಾರಮಂ ಮಾಣ್ದವನುಂ ಇದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಪೆಱುಗುಟ್ಟಿದ ನೀರಂ ಭಕ್ಷಿಸುವ ನರಕಂ ಲಾಲಾಭಕ್ಷಮೆನಿಪುದು. ದೇವಪೂಜೆಯುಂ, ಪಿತೃಕರ್ಮಂ ಮೊದಲಾದುದೊಂದುಮಿಲ್ಲದೆ ತನಗೆಂದಟ್ಟುಣ್ಬವರಿದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಕತ್ತಿ ಚೂರಿ ಮೊದಲಾದ ಅಲಗುಗಳ್ ನಟ್ಟಿರ್ಪ ಬಾವಿಯೊಳ್ ನೂಕುವ ನರಕಂ ವಿಶಸನಮೆನಿಪುದು. ಆಯುಧಂಗಳಂ ಮಾಡಿ ಬರ್ದುಂಕುವ ವರುಂ, ಬೇಹುಕಂಬು ಮೊದಲಾದ ಕಪಟದಾಯುಧಂಗಳಂ ಧರಿಸಿದ ವರುಂ ಇದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಕಾಸಿದ ಸಂಕಲೆಯಂ ಕಾಲ್ಗೆ ತುಡಿಸಿ ಉರಿಮಸಗುವ ಬಾವಿಯೊಳ್ ತಲೆಕೆಳಗುಮಾಡಿ ತೂಗುವ ನರಕಂ ಅಧೋ ಮುಖಮೆನಿಪುದು. ಶಾಸ್ತ್ರನಿಷಿದ್ಧವಸ್ತುಗಳಂ ಪರಿಗ್ರಹಿಸುವರಿದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಪೊಲಸುನಾಱುವ ಕೀವಿನತೊಱೆಯ ನರಕಂ ಪೂಯವಹ ಮೆನಿಪ್ಪುದು. ದುಡುಕುಗಾಱನುಂ, ಎಲ್ಲರಂ ಬಿಟ್ಟು ತಾನೊರ್ವನೆ ಮೃಷ್ಟಾನ್ನಮನುಣ್ಬವನುಂ, ಅಡಗು ಮಾಂಸಂ ಪಾಲ್ ಮೊಸಱ್ ತುಪ್ಪ ಜೇನ್ ಮೊದಲಾದ ಸದ್ದ್ರವ್ಯಮುಮಂ ಎಳ್ಳುರ್ಪು ಮೊದಲಾದುವಂ ಮಾಱುವ ವನುಂ ಇದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಕಾಸಿದ ಕೀವುಂ ನೆತ್ತರುಂ ತೀವಿದ ಬಾವಿ ರುಧಿರಾಂಭಸನರಕಮೆನಿಪುದು. ತಗಱು ಕೋೞಿ ಮುಂತಾದುವಂ ಜೂದುಗಾಳೆಗಕ್ಕೆ ಬಿಡುವವನಂ, ಅಟ್ಟಮಡಿಕೆಯೊಳೆ ಉಣ್ಬವನುಂ, ವಿಷ ಮನಿಕ್ಕುಪವನುಂ, ಅರಸುಗಳ ಸಂಗಡಮಿಲ್ಲದ ಚಾಡಿಗಳಂ ಪೇೞ್ವವನುಂ, ಪೆಂಪತಿ ಸಂಪಾದಿಸಿಮೊಡವೆಯಿಂ ಬರ್ದುಂಕುವವನುಂ, ಅಮಾವಾಸ್ಯೆ ಸಂಕ್ರಮಣಂ ಮೊದಲಾದ ಪರ್ವಕಾಲದೊಳ್ ಅಭ್ಯಂಗಂ ಸ್ತ್ರೀಸಂಗಂ

ಮೊದಲಾದುವನೆಸಗಿದವನುಂ, ಮನೆಗಳಂ ಕಿರ್ಚಿಕ್ಕಿ ಸುಡುವವನುಂ, ಪಕ್ಕಿಯ ನಿಮಿತ್ತಮಂ ಪೇೞ್ವವನುಂ,(?) ಪಕ್ಕಿಗಳಂ ಪಿಡಿದು ಮಾಱಿ ಬರ್ದುಂಕುವವನುಂ, ಗ್ರಾಮಯಾಜಕನುಂ ಇದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್-ಬೆಂಕಿಯಂತೆ ಕಾಯ್ದು ತುಪ್ಪದ ತೊಱೆ ವೈತರಣಿಯೆನಿಪುದು. ಜೇನನ ಬುವವನುಂ, ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಕೇಡನೆಣಿಸುವವನುಮಿದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್-ಕಾಯ್ದ ಕರ್ಬುನದ ಮೊಳೆಗಳಂ ನಾಂಟಿರ್ಪ ನೆಲದೊಳ್ ನಡೆವ ನರಕಂ ಕೃಷ್ಣಮೆನಿಪುದು. ಧನದಿಂದೆಯುಂ, ಯೌವನದಿಂದೆಯುಂ ಕೊರ್ಬಿ ಮೇರೆಯಂ ಮಿಾಱಿ ನಡೆವವನುಂ, ಎಂಜಲುಮೈಲಿಗೆಗಳ್ಗೆ ಪೇಸದವನುಂ, ಇಂದ್ರಜಾಲಂ ಮೊದಲಾದ ಕಪಟವಿದ್ಯೆಯಿಂ ಬರ್ದುಂಕುವವನುಂ ಇದಱೊಳ್ ಬೀೞ್ವರ್. ಇಂತಿವು ಮೊದಲಾದ ಪಲವುಂ ತೆಱದ ಪಾತಕಂಗಳನೆಸಗಿದವರ್ ಬೀೞ್ವ ನರಕಂಗಳ್ ಪಲವುಂ ತೆಱನಾಗಿ ಮಿತಿಯಿಲ್ಲದಿರ್ಪುವು. ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯಸಂಕೀರ್ತನದಿಂದಮೆ ಸಕಲನರಕಭಯಮುಂ ಪರಿಹಾರಮಪ್ಪುದಱಿಂ ನಿನಗೆ ನರಕಾನ್ತಕನೆಂಬ ಪೆಸರಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇಂತಿರ್ಪ ನಿನ್ನನೆ ನೆರೆನಂಬಿದೆನೆನ್ನ ಭಯಮಂ ಪರಿಹರಿಸಿ, ನಿನ್ನಡಿಯೊಲಗಮನಿತ್ತು ಮನ್ನಿಪುದು ಮನ್ನಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯ ದು ಶೈ ಲ ವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಪದಿನೆಂಟನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಉದ್ಧತ ಪಾಪಿಗಳುಂ ಪರಿ ।
ಶುದ್ಧರ್ ನಿನ್ನಡಿಯ ನೆನೆದ ಮಾತ್ರದೊಳೆಂದಾ ॥
ಸಿದ್ಧ ಗರುಡಧ್ವಜಾಙ್ಕಂ ।
ಸಿದ್ಧಾರ್ಚಿತ ಪದಯುಗಂಗೆ ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ॥ ೩೩ ॥

ಪರಮಪಾವನಾ! ಪಾಪಂಗಳೆಂಬುವು ಕಾಯಿಕಂಗಳೆಂದುಂ, ವಾಚಿಕಂಗಳೆಂದುಂ, ಮಾನಸಿಕಂಗಳೆಂದುಂ ಮೂಱುಂ ತೆಱನಾಗಿರ್ಪುವು. ಪೊಲ್ಲದ ವಸ್ತುಗಳಂ ತಿಂಬುದುಂ, ಪೊಲ್ಲದರ ಮನೆಯೊಳುಣ್ಬುದುಂ, ಪೊಲ್ಲದವರ್ಗೆ ಯಜ್ಞಾದಿ ಕ್ರಿಯೆಗಳಂ ಮಾಡಿಪುದುಂ, ಪೊಲ್ಲದವರಿಂ ದಾನಮಂ ಕೊಳ್ವುದುಂ, ಪರರ ಪೆಂಡಿರ್ಗಳುಪುವುದುಂ, ಪೊಲ್ಲದವರನೋಲಗಿಪುದುಂ, ಪರರೊಡವೆಯುನಪಹರಿಪುದುಂ, ಪ್ರಾಣಿಹಿಂಸೆಗೆಯ್ವುದುಂ ಮೊದಲಾದುವು ಕಾಯಿಕಮಾದ ಪಾಪಂಗಳೆನಿಪುವು. ನಿಷ್ಠುರೋಕ್ತಿಗಳ ನಾಡುವುದುಂ, ಪುಸಿವಾತನಾಡುವುದುಂ, ಚಾಡಿಯು ಪೇೞ್ವುದುಂ, ಇಹ ಪರ ಪ್ರಯೋಜನಮಿಲ್ಲದ ಬಱಿವಾತಿನೊಳ್ ಪೊೞ್ತುಗಳೆವುದುಂ; ವಿವಾದಂಗೆಯ್ವುದುಂ, ವೇದಮುಂ ಕೂಲಿಗೋದಿಪುದುಂ, ಪರನಿನ್ದೆಗೆಯ್ವುದುಂ ಮೊದಲಾದುವು ವಾಚಿಕಪಾಪಂಗಳೆನಿಪುವು. ಪರರ್ಗೆ ದ್ರೋಹಮನೆಣಿಪುದುಂ, ಸಲ್ಲದಾಸೆಯುಂ, ಸಲ್ಲದ ಕೋಪಮುಂ, ಲೋಭಮುಂ, ಅಜ್ಞಾನಮುಂ, ಕೊರ್ಬುಂ, ಕೇಣಸರಮುಂ, ಮೊದಲಾದುವು ಮಾನಸಿಕಪಾಪಂಗಳೆನಿಪುವು. ಈ ಪ್ರಕಾರದ ಪಾಪಂಗಳಂ ಮಾಡಿದವರ್ ಆವಾವ ಪಾಂಗಿನ ಶರೀರದೊಳಾವಾವ ತೆಱದೊಳ್ ಪಾಪಂಗಳನೆಸಗಿದರ್, ಮರಣಾನ್ತದೊಳವೇ ಪ್ರಕಾರದ ಯಾತನಾಶರೀರಮಂ ಪರಿಗ್ರಹಿಸುವರ್. ಯಾತನಾಶರೀರಮೆಂಬುದು ಕೊಯ್ದೊಡಂ, ಕೊಱಿದೊಡಂ, ಸೀೞ್ದೊಡಂ ಸುಟ್ಟೊಡಂ ಅೞಿದು ಪೋಗದೆ ಮುಟ್ಟಿದೊಡೆ ಕಂದುವಂತೆ ಮೆಲ್ಲಿತ್ತಾಗಿ ಮಿತಿಯಿಲ್ಲದ ವೇದನೆಯುನನುಭವಿಸುತಿರ್ಪುದು ಇಂತಿರ್ಪ ಶರೀರದೊಳ್ ಪಾಪಿಗಳಂ ಯಾತನೆಬಡಿಸುವ ಕ್ರಮಮೆಂತೆನೆ: ಈ ಪಾಪಿಯುಂ

ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಗರಗಸದಿಂ ಕೊಯ್ವುದುಂ, ಬಾಣಲೆಯೊಳ್ ಕೆತ್ತುವುದುಂ, ಚೌಳು ನೆಲದೊಳ್ ಪೊರಳಿಪುದುಂ, ನಿಂಬೆವೃಟಿಯ ಮಡುವಿನೊಳ್ ಮುಳುಂಗಿಪುದುಂ, ಕಾಯ್ದೆಣ್ಣೆ ಕೊಪ್ಪರಿಗೆಯೊಳ್ ಕುದಿಯಿಪುದುಂ, ತಳಸಿದ ಕೊಡಲಿಯೊಳ್ ಸಂದುಸಂದುಗಳಂ ಕತ್ತರಿಪುದುಂ, ಹದ್ದು ಕಾಗೆ ಗೂಗೆ ನಾಯ್ ನರಿಗಳ್ಗಂ, ಭೂತಪ್ರೇತಪಿಶಾಚಕಂಗಳ್ಗಂ ಕರುಳ್ ನೆತ್ತರ್ ಕಂಡಂಗಳಂ ಪಚ್ಚುಗುಡುವುದುಂ, ಸಾಣೆವಿಡಿದ ಶಸ್ತ್ರದಂತಿರ್ಪೆಲೆಗಳಿಂದೆ ಸವೆಲೆಗಳ್ಳಿಯ ಕಾಡೆಂಬ ಅಸಿಪತ್ರವನದೊಳ್ ಅತ್ತಣಿಂದಿತ್ತಣ್ಗೋಡಿಸಿ ಇತ್ತಣಿಂದತ್ತಣ್ಗೋಡಿಸಿ ಮೆಯ್ಯ ಕಣ್ಣ ಕರುಳ್ಗಳಂ ಕತ್ತರಿಪುದುಂ, ರವಣೆಯೊಳಿರಿಸಿ ಬೀಸಿಬೀಸಿಡುವುದುಂ, ಉದ್ದವಾದ ಬೆಟ್ಟದ ಕೊನೆಯ ಕೋಡುಂಗಲ್ಲ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಜರಿಗೆ ತಲೆಕೆಳಗುಮಾಡಿ ನೂಂಕುವುದುಂ, ಕಾಯ್ದ ಕಾವಲಿಯ ಮೇಲೆ ಪೊರಳಿಪುದುಂ, ಮೆಯ್ಯೆಲ್ಲಮಂ ಪಿಡಿದು ಕಿಱಿದಾಗಿ ಕತ್ತರಿಪುದುಂ, ಕತ್ತರಿಸಿದ ತುಂಡುಗಳಂ ಗುಂಡದೊಳ್ ತುಂಬಿ ಕುದಿಯಿಸುವುದು—ಇವು ಮೊದಲಾದ ಯಾತನೆಗಳಂ ಹಲವುಂ ಕೋಟಿಯುಗಮನನುಭವಿಸಿ, ಮಗುೞ್ದು ಭೂಮಿಯೊಳ್ ಪುಟ್ಟುವಾಗಳುಂ ಮಾನಸಿಕಪಾಪಂಗಳನೆಸಗಿದವರ್ ಹಕ್ಕಿಮೃಗಂಗಳಾಗಿಯುಂ, ಕಾಯಿಕ ಪಾಪಂಗಳನೆಸಗಿದವರ್ ಪುಲ್ಗಿಡುಮರಂಗಳಾಗಿಯುಂ ಪುಟ್ಟುವರ್. ಈ ಪಾಪಿಗಳೊಳಂ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯೆಗೆಯ್ದವರ್ ಶ್ವಾನಸೂಕರಖರೋಷ್ಟ್ರಯೋನಿಗಳೊಳಂ ಆಡು ಕುಱಿ ಪುಲ್ಲೆ ಪಕ್ಕಿಗಳೊಳಂ ಚಾಂಡಾಲಯೋನಿಗಳೊಳಂ ಹಲವುಂ ಬಾಱಿ ಪುಟ್ಟುತಿರ್ಪರ್. ಸುರಾಪಾನವಂ ಮಾಡಿದ ಪಾರ್ವರ್ ಕ್ರಿಮಿಕೀಟಪತಂಗಯೋನಿಗಳೊಳಂ ಅಮೇಧ್ಯಭಕ್ಷಕಂಗಳಾದ ಶ್ವಾನಸೂಕರಾದಿಗಳೊಳಂ, ಹಿಂಸಕಂಗಳಾದ ಪುಲಿಕರಡಿ ಮುಂತಾದುವಱೊಳಂ, ಅಸ್ಪೃಶ್ಯಂಗಳಾದ ಕಾಗೆ ಗೂಗೆ ಮೊದಲಾದುವಱೊಳಂ, ಅನ್ಯ ಜಾತಿಯೊಳಂ ಹಲರ್ಮೆ ಪುಟ್ಟುತಿರ್ಪರ್. ಸುವರ್ಣಸ್ತೇಯಮಂ ಮಾಡಿದವರ್ ಹಾವು ಹಲ್ಲಿಗಳೊಳಂ, ನೀರ ಕಾಗೆ ಕೋೞಿ ಮೊದಲಾದ ಜಲಚರಪಕ್ಷಿಗಳೊಳಂ, ಭೂತಪ್ರೇತ ಪಿಶಾಚ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸ ಜಾತಿಯೊಳಂ ಪುಟ್ಟುತಿರ್ಪರ್. ಗುರುತಲ್ಪಗಮನಮನೆಸಗಿದವರ್ ಪುಲ್ ಪೊದರ್ಬಳ್ಳಿಗಳಾಗಿಯುಂ, ಪೆಣದಿನಿಗಳಾದ ನಾಯ್ನರಿಗಳಾಗಿಯುಂ, ಕ್ರೂರಕರ್ಮರತರಾದ ಮನುಷ್ಯ

ರಾಗಿಯುಂ ಪುಟ್ಟುತಿರ್ಪರ್. ಈ ಮಹಾಪಾತಕಿಗಳೊಡನಾಡುವ ತತ್ಸಂಯೋಗವೆಂಬ ಪಾತಕಮನೆಸಗಿದವರ್ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸ ಯೋನಿಯೊಳ್ ಪುಟ್ಟುತಿರ್ಪರ್. ಇಂತಿವು ಮೊದಲಾಗಿ ಪಲವುಂ ತೆಱದ ಪಾಪಂಗಳನೆಸಗಿದವರ್ ಪಲವುಂ ಪಾಪಯೋನಿಗಳೊಳ್ ಪುಟ್ಟುತಿರ್ಪರ್. ಈ ಪಾತಕಿಗಳ್ ತಮ್ಮ ಪಾತಕಂಗಳನಿತರ್ಕಂ ಬೇಱೆ ವೇಱೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಮನೆಸಗುವುದು ಜನ್ಮಕೋಟಿಯೊಳಂ ತೀಱದು. ದಯಾಳುವಾದ ನಿನ್ನ ಕಟಾಕ್ಷದಿಂ ಮನದೊಳ್ ವಿವೇಕಂ ಪುಟ್ಟಿ, ಪಿಂತಣಪಾಪಕ್ಕೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಮುಂಟಾಗಿ ಯಥಾಶಕ್ತಿ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಮನಾಚರಿಸಿ, ನೀನಾಳ್ದನುಂ ತಾನಾಳುವೆಂಬೆಣಿಕೆಗೂಡಿ, ನಿನ್ನನೇ ನೆನೆಯುತಿರ್ಪುದೆಂಬ ಕೃಷ್ಣಾನುಸ್ಮರಣವೊಂದಱಿಂದಮೆ ಸಕಲಪಾಪಂಗಳುಂ ಸವಾಸನಮಾಗಿ ಪೋಪುದೆಂಬ ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥತತ್ತ್ವಮಂ ತಿಳಿಯೆ, ನೀನೇ ಪರಮಪಾವನನೆನಿಸುವೈ. ಆದಱಿಂ ನೀನೆನ್ನ ಪಾಪಂಗಳಂ ಪಿರಿದೆನಿಸದೆ ನಿನ್ನ ಪಾವನತ್ವಮಂ ಮೆಱೆದೆನ್ನಂ ಪೊರೆವುದು ಪೊರೆವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ!

॥ ಪತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಶ್ರೀಪತಿ ಲೋಕಕರ್ತೃ ನಿಗಮಸ್ತುತನದ್ಭುತವೈಭವಂ ಜಗ ।
ದ್ರೂಪನಸಾಧ್ಯಸಾಧಕನಶೇಷಸಮಂ ಪರತತ್ತ್ವನುಂ ಪೃಥ ॥
ಗ್ರೂಪವಿಚಿತ್ರ ಕರ್ಮಫಲದಾಯಕನೆಂದು ಮಹೀಮಹೇಂದ್ರನೊ ।
ಲ್ದೀಪರಿ ದೈತ್ಯವೈರಿಗೊರೆದಂ ಪದಿನೆಂಟುಮುದಾರಗದ್ಯಮೊಳ್ ॥ ೩೪ ॥

ಪದಿನಾಲ್ಕುಂ ಲೋಕಮುಂ ಭಾವಿಸೆಯುಸುಖಮನಿತ್ಯಂ ಪರಬ್ರಹ್ಮಮೊಂದೇ ।
ವಿದಿತಂ ನಿತ್ಯಾಮಿತಾನಂದಮಯಮೆನಿಪ ಘಂಟಾರ್ಥಮಂ ಭಾವಿಸಲ್ಕೇ ॥
ಪದದೊಳ್ ವೈರಾಗ್ಯಮುಂ ಮೋಕ್ಷಸಾಧಕಮುಮಕ್ಕುಂ ಬುಧರ್ಗೆಂದು ಮಿಕ್ಕಿಂ ।
ಮುದದೊಳ್ ಪ್ರೌಢಪ್ರತಾಪಂ ಸನಕಮುನಿಸಮಾರಾಧಿತಂಗೊಲ್ದು ಪೇಳ್ದಂ ॥ ೩೫ ॥

ಮುಕ್ತಿಯೊಳಾಸೆಯುಮಿತರದ ।
ರಕ್ತಿಯುಮಸುಗೊಂಡಿದರ್ಗೆ ಮೋಕ್ಷೋಪಾಯಂ ॥
ಯುಕ್ತಮೆನೆ ಪೇಳ್ದನಿತರ ।
ಭಕ್ತಕುಟುಂಬಂಗೆ ಮಣಿದು ಚಿಕದೇವೇಂದ್ರಂ ॥ ೩೬ ॥

ಈರಾಜಂ ಗದ್ಯದೊಳ್ ।
ಸ್ಫೀರಸ್ಥೆಯ ಮುಕ್ತ್ಯುಪಾಯಮಂ ಮೋಕ್ಷಮುಮಂ ॥
ಸೂರಿಸಮಾಜಂ ಸೈಯೆನೆ ।
ನಾರಾಯಣನಡಿಗಭೇದ್ಯವಿಕ್ರಮನುಸಿರ್ದಂ ॥ ೩೭ ॥

ಮೋಕ್ಷದಾನೈಕದೀಕ್ಷಿತಾ! ಲೋಗರ್ ಬಯಸುವ ಪುರುಷಾರ್ಥಂಗಳೊಳರ್ಥಕಾಮಾದಿಗಳಸ್ಥಿರಂಗಳುಮಲ್ಪಸುಖಂಗಳುಮೆಂದು ಅವಂ ಜಱೆದು, ನಿತ್ಯಮುಂ ನಿರವಧಿಕಾನಂದಮುಮಪ್ಪುದಱಿಂ ಮೋಕ್ಷಮೊಂದನೆ ಪೊಗಳ್ದು, ಇದಂ ಸಾಧಿಸಲ್ಕೆ ಕರ್ಮಜ್ಞಾನಭಕ್ತ್ಯಾದಿಗಳುಪಾಯಂಗಳೆಂದುಂ ವೇದಾಂತಂಗಳಿಂ ತಿಳಿಪಿದ್ದೈ. ಈ ತತ್ತ್ವಾರ್ಥಮಂ ಪಿರಿಯರುಪದೇಶದಿಂದಱಿತು ವಿಚಾರಿಸೆ, ಕರ್ಮಯೋಗಮೆಂಬುದು—ಅಱಿವುಮಾರ್ಪುಂ ಪುರುಳಿಲ್ಲದೆಮಗೆ ನೀನಿವೆಲ್ಲಮನಿತ್ತು ನೀನಿತ್ತ ಸಾಮಗ್ರಿಯಿಂ ನಿನ್ನೋಲಗ

ಮಪ್ಪ ನಿತ್ಯಕರ್ಮಗಳನೆಮ್ಮ ಕೆಯ್ಯೊಳ್ ನೀನೇ ಮಾಡಿಸುವುದಱಿಂ ವರ್ಣಾಶ್ರಮಧರ್ಮಂಗಳ ನಾಮೆಸಗುವೆವೆಂಬ ಕರ್ತೃತ್ವಕ್ಕಂ ಈ ಕರ್ಮದಿಂದೆ ಈ ಫಲಮಂ ಪಡೆವೆವೆಂಬ ಕಾಮನೆಗಂ ಕಾರಣಮಿಲ್ಲೆಂದು ತಿಳಿದು ಈ ನೆನಪುಗೂಡಿ ವರ್ಣಾಶ್ರಮಧರ್ಮಂಗಳನೆಸಗುವ ಜಾಣ್ಮೆ. ಜ್ಞಾನಯೋಗಮೆಂಬುದು—ಈ ಕರ್ಮಯೋಗದಿಂ ಪಿಂತಣ ಸಕಲ ಪಾಪಂಗಳೆಂಬ ಕಲ್ಮಷಮಂ ಕಳೆದು ನಿರ್ಮಲಮೆನಿಪಂತಃಕರಣದೊಳ್ ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತಕ್ರಮದಿಂದಿರ್ಪತ್ತುನಾಲ್ಕುಂ ತತ್ತ್ವಂಗಳ ನೆಲೆಯುಂ ತಿಳಿದು ಇವೆಲ್ಲಕ್ಕಂ ಅಧಿಕಮೆನಿಪ ಜೀವಾತ್ಮ ಪರಮಾತ್ಮ ಸ್ವರೂಪಮಂ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸುವಂತೆ ಅಱಿವ ತಿಳಿವು. ಭಕ್ತಿಯೋಗಮೆಂಬುದು—ಜೀವಪರಮರ ನೆಲೆಯುಂ ತಿಳಿದು ನಿತ್ಯಮೆನಿಪ ವರ್ಣಾಶ್ರಮ ಧರ್ಮಂಗಳನಾಚರಿಸುತ್ತೆ ವೇದಾಂತವಿಹಿತ ಕ್ರಮದೊಳ್ ಪ್ರೀತಿರೂಪಮಾಗಿ ನಿನ್ನಡಿಗಳನೆಡೆವಿಡದೆ ನೆನೆವ ನಿಧಿಧ್ಯಾಸನಂ. ಇವಱ ನೆಲೆಯುಂ ವಿಚಾರಿಪೆ, ಕರ್ಮಯೋಗಂ ಮನಸ್ಸಿಂಗೆ ಪರಿಶುದ್ಧಿಯನೆಸಗುತ್ತೆ ಜ್ಞಾನಯೋಗಮನುಣ್ಮುವಮಾಡಿ ಭಕ್ತಿಯೋಗಕ್ಕಂಗಮಾಗಿರ್ಪುದಲ್ಲದೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದಿಂ ಮೋಕ್ಷಸಾಧನಮಲ್ತು; ಜ್ಞಾನಯೋಗಮುಂ ಭಕ್ತಿಗೆಯ್ದ ಜೀವಾತ್ಮಸ್ವರೂಪಮಂ ಭಕ್ತಿಗೆ ವಿಷಯಮಪ್ಪ ನಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪಮಂ ತಿಳಿಪಿ ಭಕ್ತಿಯೋಗಮಂ ಬಳೆಯಿಪುದಲ್ಲದೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದಿಂ ಮೋಕ್ಷಸಾಧನಮಲ್ತು; ಭಕ್ತಿಯೋಗಮುಂ ಅರ್ದವಪ್ಪ ನಿನ್ನಡಿಯೊಳ್ ಆಳೆನಿಸಿದ ಆಮೆಸಗುವ ಪ್ರೀತಿ, ಲೋಕದೊಳ್ ಆಳ್ದಂಗೆ ಆಳ್ಗಳೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿದ ಪ್ರೀತಿಯೋ ಕಾರ್ಯಕರಮಲ್ಲದೆ ಆಳೆನಿಸಿದವರ್ಗೆ ಆಳ್ದನೊಳುಂಟಾದ ಪ್ರೀತಿಮಾತ್ರಮೋ ಕಾರ್ಯಕರಮಲ್ತೆಂಬುದಱಿಂ ಭಕ್ತಿಯುಂ ಸಾಕ್ಷಾನ್ಮೋಕ್ಷಸಾಧನಮಲ್ತು. ನಿನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯೊಂದೇ ಮೋಕ್ಷಸಾಧನಮಪ್ಪುದಱಿಂ ನಿನ್ನ ದಯಾಮೃತದೊಳ್ ಪುಟ್ಟಿ ಬಳೆದ ಪರಾಂಕುಶ ಪರಕಾಲ ಯತಿವರಾದಿಗಳ್ ಪಿಡಿದು ಲಕ್ಷ್ಮಣಾಚಾರ್ಯ ಪರ್ಯನ್ತಮಾದ ಪಿರಿಯರಂ ಕುಱಿತೆನ್ನೊಳ್ ದಯೆಗೆಯ್ವುದು ದಯೆಗೆಯ್ವುದು ಅನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ!

॥ ಇರ್ಪತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಸಾತ್ವಿಕಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳೊಳೇ ।
ತತ್ವಂ ನಿರ್ಣೀತಮಕ್ಕುಮೆಂದಾದರದಿಂ ॥
ಸಾತ್ವನಿಧಿಯಡಿಗೆ ವೈಷ್ಣವ ।
ತತ್ವೋದ್ಧರಣಪ್ರವೀಣನೊಳ್ಪಿಂದೊರೆದಂ ॥ ॥ ೩೮ ॥

ಸತ್ವಪ್ರವರ್ತಕಾ! ವೇದಾಂತಾರ್ಥಮಂ ನಿಶ್ಚಯಿಸುವೆಡೆಯೊಳ್ ಇತಿಹಾಸಪುರಾಣಗಳಿಂದಂ ನಿಶ್ಚಯಿಸವೇೞ್ಪುದು. ಅವಱೊಳ್ ಶ್ರೀ ರಾಮಾಯಣಂ ಭಾರತಂ ಮೊದಲಾದ ಇತಿಹಾಸಂಗಳ್ ನಿನ್ನ ಮಹಿಮೆಯನೆ ಪೇೞ್ದುದಱಿಂ ಸಾತ್ವಿಕಂಗಳಾಗಿ ಸರ್ವಾಂಶದೊಳಂ ಪ್ರಮಾಣಂಗಳಾಗಿರ್ಪುವು. ಪುರಾಣಂಗಳನಿತುಂ ಚತುರ್ಮುಖಂ ಪವಣ್ಗೆಯ್ದುದಱಿಂ ಆ ಚತುರ್ಮುಖಂಗೆ ಆವದಿವಸದೊಳಾವಗುಣಂ ಪೆರ್ಚಿರ್ಪುದು, ಆ ದಿನದೊಳ್ ಪೇೞ್ದ ಪುರಾಣಂ ಆ ಗುಣಮಾಗಿರ್ಪುದು. ಅದೆಂತೆನೆ:— ನಾಲ್ಮೊಗನ ದಿನಕ್ಕೆ ಕಲ್ಪಮೆಂಬುದು ಪೆಸರ್. ನಾಲ್ಮೊಗನುಂ ಪ್ರಕೃತಿಯೊಳ್ ಸಿಲ್ಕಿದವನಾದಕಾರಣಂ ಆತಂಗಂ ಸತ್ವರಜಸ್ತಮೋಗುಣಂಗಳೊಳವು. ಆವ ಕಲ್ಪಂಗಳೊಳ್ ಸತ್ವಗುಣಂ ಪ್ರಬಲಗುಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ, ಆ ದಿವಸಂಗಳೊಳ್ ಪೇೞ್ದ ಪುರಾಣಂಗಳ್ ಸಾತ್ವಿಕಂಗಳೆನಿಸಿ ನಿನ್ನ ಮಹಿಮೆಯಂ ಪೊಗೞ್ದು ಮೋಕ್ಷಸಾಧನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಮತ್ತಂ ಆವ ದಿವಸಂಗಳೊಳ್ ರಜೋಗುಣಂ ಪ್ರಬಲಮಾಗಿರ್ಕುಂ ಆ ದಿವಸದೊಳ್ ಪೇೞ್ದ ಪುರಾಣಂಗಳ್ ರಾಜಸಂಗಳೆನಿಸಿ ನಾಲ್ಮೊಗನ ಪೆರ್ಮೆಯಂ ಪೇೞ್ದು ಸ್ವರ್ಗೈಶ್ವರ್ಯಾದಿ ಮಧ್ಯಮಫಲಸಾಧನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಮತ್ತಂ ಆವ ದಿವಸಂಗಳೊಳ್ ತಮೋಗುಣಂ ಪ್ರಬಲಮಾಗಿರ್ಕುಂ ಆ ದಿವಸಂಗಳೊಳ್ ಪೇೞ್ದ ಪುರಾಣಂಗಳ್ ತಾಮಸಂಗಳೆನಿಸಿ ರುದ್ರನ ಪೆರ್ಚುಗೆಯಂ ನುಡಿದು ಅಧೋಗತಿಸಾಧನಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಅದುದಱಿಂ ನಾಲ್ಮೊಗಂ ಸತ್ವೋದ್ರಿಕ್ತದಿವಸಂಗಳೊಳ್ ಪೇೞ್ದ ಸಾತ್ವಿಕಪುರಾಣಂಗಳ್ ಮುಖ್ಯಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಮಿಕ್ಕ ರಾಜಸತಾಮಸಪುರಾಣಂಗಳೊಳ್ ಸಾತ್ವಿಕ ಪುರಾಣಕ್ಕೆ

ವಿರುದ್ಧಮಲ್ಲದಂಶಮೆಲ್ಲಮುಂ ಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ ವಿರುದ್ಧಮಾಗಿ ರ್ಪಂಶಂ ಸ್ವಾರ್ಥದೊಳಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿ ಪ್ರಶಂಸಾದಿಪರಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಈ ಮರ್ಯಾದೆಯನಱಿಯದೆ ರಾಜಸ ತಾಮಸ ಪುರಾಣಂಗಳೊಳ್ ಪೇೞ್ದು ದೆಲ್ಲಮುಂ ಪ್ರಮಾಣಮೆಂದು ನಂಬಿ ನಡೆವರ್ಗೆ ಮಧ್ಯಮಗತಿಯುಂ ಮಧೋಗತಿಯುಮಪ್ಪುದೆಂದು ಮತ್ಸ್ಯಪುರಾಣದೊಳ್ ಪೇೞ್ದುದು ; ಶ್ರೀ ಭಗವದ್ಗೀತೆಯೊಳ್ ನೀನುಂ ಪೇೞ್ದೆ. ಇವಱ ನೆಲೆಯುಂ ವಿಚಾರಿಸೆ ಪರಮಪುರುಷಾರ್ಥಮಾದ ಮೋಕ್ಷಮೆಂಬುದು ಅರ್ಥಪಂಚಕತತ್ವಜ್ಞಾನ ಮಿಲ್ಲದೆ ಕೂಡದು ; ಆ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಂ ಸಾತ್ವಿಕಶಾಸ್ತ್ರಪ್ರವೇಶಮಿಲ್ಲದೆ ಕೂ ಡದು ; ಆಸತ್ವಗುಣಂ ನಿನ್ನ ಜಾಯಮಾನಕಟಾಕ್ಷಮಿಲ್ಲದೆ ಕೂಡದು, ಅವಱಿಂ ನಿನ್ನ ಜಾಯಮಾನಕಟಾಕ್ಷಮಂ ಪಡೆದು ಸಾತ್ವಿಕರಾಗಿ ಸಾತ್ವಿಕ ಪುರಾಣಾನುಗುಣಮಾಗಿ ವೇದಾಂತಾರ್ಥನಿಶ್ಚಯಂಗೆಯ್ದ ಮಹಾತ್ಮರಂ ನೆರೆನಂಬುವ ಸತ್ವಗುಣಮನೆನಗೆ ಪಾಲಿಪುದು ಪಾಲಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಇರ್ಪತ್ತೊಂದನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಯೋಗಂ ಸಾಂಖ್ಯಂ ಪಾಶುಪ ।
ತಾಗಮಮಿನಿತರ್ಕೆ ಪಾಂಚರಾತ್ರಂ ಪಿರಿದೆಂ ॥
ದಾಗೋವಿಂದನೊಳಸಿರ್ದಂ ।
ರಾಗದೆ ದುರ್ಮತವಿಮರ್ದನದ್ಭುತಚರಿತಂ ॥ ॥ ೨೯ ॥

ಸರ್ವತಂತ್ರಸ್ವತಂತ್ರಾ ! ತಂತ್ರಂಗಳೆಂಬುವು—ಸಾಂಖ್ಯಮುಂ, ಯೋಗಮುಂ, ಪಾಶುಪತಮುಂ, ಶ್ರೀ ಪಾಂಚರಾತ್ರಮೆಂಬಿವು. ಇವರ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಾನ್ತಂಗಳೆಂದುಂ, ಆಗಮಂಗಳೆಂದುಂ, ಪೆಸರಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇವಱೊಳ್ ಸಾಂಖ್ಯತಂತ್ರಮೆಂಬುದು ಈ ಪಂಚವಿಂಶತಿತತ್ವಂಗಳ ಸ್ವರೂಪಮಂ ನಿರೂಪಿಸಲ್ಕಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿರ್ಪುದಱಿಂ, ತತ್ವನಿರೂಪಣಾಂಗೆಯ್ವಂಶದೊಳ್ ಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಈ ತತ್ವನಿರೂಪಣದೊಳೆಲ್ಲರುಂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂ ಪ್ರವರ್ತಿಸವೇಳ್ಪುದೆಂದು ಈ ಪಂಚವಿಂಶತಿತತ್ವಂಗಳಂ ಕೊಣ್ಡಾಡುವ ಕೊಣ್ಡಾಟಂ ಮಿತಿಮೀಱಿ ಈ ತತ್ವಂಗಳಿಂದಮೇ ಜಗಂ ಪುಟ್ಟುವುದು, ಬೇಱೆ ಇರ್ಪತ್ತಾಱನೆಯ ತತ್ವಮಾದ ಈಶ್ವರನಂ ಕಂಡವರಾರ್ ? ಎಂದಿವು ಮುಂತಾಗಿ ವೇದವಿರುದ್ಧಂಗಳಾಗಿ ಕೆಲವು ವಚನಂಗಳಿರ್ಪುವು. ಆಯಂಶಂ ಸ್ತುತಿರೂಪಮಲ್ಲದೆ ಪ್ರಮಾಣಮಲ್ತು. ಯೋಗತಂತ್ರಮೆಂಬುದು—ಯಮನಿಯಮಾದಿ ಯೋಗಂಗಳಂ ನಿರೂಪಿಸಲ್ಕಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿರ್ಪುದಱಿಂ ಯೋಗನಿರೂಪಣಾಂಗೆಯ್ವ ಅಂಶದೊಳ್ ಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಈಯೋಗನಿರೂಪಣದೊಳೆಲ್ಲರುಂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂ ಪ್ರವರ್ತಿಸಲ್ಕಾಗಿ ಜಗದೀಶ್ವರಂಗಂ ಈಯೋಗಪ್ರಭಾವದಿಂದಮೇ ಜಗದೀಶ್ವರತ್ವಮುಣ್ಟಾಯಿತೆಂಬಿವು ಮುಂತಾಗಿ ವೇದವಿರುದ್ಧಂಗಳಾಗಿ ಕೆಲವು ವಚನಂಗಳಿರ್ಕುಂ. ಆಯಂಶದೊಳ್ ಸ್ತುತಿರೂಪಮಲ್ಲದೆ ಪ್ರಮಾಣಮಲ್ತು. ಪಾಶುಪತಮೆಂಬುದು—ಧರ್ಮಾರ್ಥಕಾಮಂಗಳೆಂಬ ತ್ರಿವರ್ಗಫಲಸಾಧನಮಾದ ದೇವತಾನ್ತರೋಪಾಸನೆಪ್ರಕಾರಮಂ ನಿರೂಪಿಸಲ್ಕಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿರ್ಪುದಱಿಂದಾದೇವತೋಪಾಸನಾನಿರೂಪಣಾಂಗೆಯ್ವಂಶದೊಳ್ ಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿರ್ಕುಂ. ಈ ದೇವತಾನ್ತರೋ

ಪಾಸನಂಗಳೊಳೆಲ್ಲರುಂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂ ಪ್ರವರ್ತಿಸಲ್ಕಾಗಿ ಈ ದೇವತಾಂತರಂಗಳೇ ಪರತತ್ವವೆಂದಿವು ಮುಂತಾಗಿ ವೇದವಿರುದ್ಧಂಗಳಾಗಿ ಕೆಲವು ವಚನಂಗಳಿರ್ಪುವು. ಆ ಯಂಶದೊಳ್ ಸ್ಮೃತಿಮಾತ್ರಮೆಯಲ್ಲದೆ ಪ್ರಮಾಣಮಲ್ತು. ಶ್ರೀಪಾಂಚರಾತ್ರಮೆಂಬುದು ವೇದಾಂತತಾತ್ಪರ್ಯ ವಿಷಯಮಾದ ಭಗವದುಪಾಸನಾನಿರೂಪಣಾರ್ಥವಾಗಿ ಪುಟ್ಟಿರ್ಪುದಱಿಂ ಸರ್ವಾಂಶದೊಳಂ ವೇದಾಂತಾನುಗುಣವಾಗಿ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿರ್ಪುದು. ಈಯರ್ಥಂ ಮಹಾಭಾರತದ ಶಾಂತಿಪರ್ವದೊಳ್ ಸುವ್ಯಕ್ತವಾಗಿರ್ಪುದು. ಅದೆಂತೆನೆ :— ಮೋಕ್ಷಧರ್ಮದೊಳ್ ನಿಷ್ಠಾ ನಿರ್ಣಯಾಧ್ಯಾಯದೊಳ್ ವೇದಂಗಳುಂ, ಶ್ರೀಪಾಂಚರಾತ್ರಮುಂ, ಸಾಂಖ್ಯಮುಂ, ಯೋಗಮುಂ, ಪಾಶುಪತಮೆಂಬೀ ಪಂಚಸಿದ್ಧಾಂತಂಗಳುಂ ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧವಾದ ತತ್ವದ ನೆಲೆಗಳಂ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವುವೋ? ಎಲ್ಲಮುಂ ಒನ್ದೇ ತತ್ವದ ನೆಲೆಯಂ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವುವೋ? ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿ, ಪಲವುಂ ದಾರಿಗಳೊಂದೇ ಪಟ್ಟಣಮಂ ಸೇಱುಯೊಂದೇ ನೆಲೆಯಂ ಪಡೆವಂತೆ ವೇದಮುಂ ಶ್ರೀಪಾಂಚರಾತ್ರಮುಂ ಮಿಕ್ಕಿನ ಮೂಱುಂ ತಂತ್ರಂಗಳುಂ ನಿನ್ನ ಮಹಿಮೆಯುಂ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿಯೊಂದೇ ನೆಲೆಯಂ ಪಡೆವುವೆಂದು ನಿರ್ಣಯಮಾಗಿರ್ಪುದು. ಇನ್ತು ತಂತ್ರಂಗಳನಿತುಂ ನಿನ್ನಂ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತೆ ನಿನಗೆ ಪರತಂತ್ರಮಾಗಿರ್ಪುದಱಿಂ, ನೀಂ ಸರ್ವತಂತ್ರಸ್ವತಂತ್ರನೆನಿಸುವೈ. ಇಂತಿರ್ಪ ನೀನೆ ಎನಗೆ ನಿನ್ನ ನೆಲೆಯಂ ತಿಳುಪುವುದು ತಿಳಿಪುವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಇರ್ಪತ್ತೆರಡನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಆರಯೆ ವಿಷಯಾವಳಿಯೊಳ್ ।
ವೈರಾಗ್ಯಂ ಸುಲಭಮೊಳ್ಪಿನಱಿವರ್ಗಿಂದಾ ॥
ಸೂರವಡೆಸೂಱೆಗಾಱಂ ।
ಸಾರಸಭವನನ್ನ ತಂಗೆ ಬಿನ್ನಕೆಗೆಯ್ವಂ ॥ ೪೦ ॥

ಅನನ್ಯಜನಸುಲಭಾ! ಜಗದೊಳ್ ಮನುಜರೊಳ್ ಶಬ್ದಾದಿ ವಿಷಯಂಗಳಂ ಬಿಟ್ಟು ನಿನ್ನನೆ ನೆರೆನಮ್ಬುವವರ್ಗೆ ನೀಂ ಸುಲಭನೆಂದು ತಿಳಿದ ಮಹಾತ್ಮರ್ ನಿನ್ನಡಿಗಳಂ ಸಾರ್ದು ತಮ್ಮ ಭಾರಮನಿೞುಪಿ ಸುಖಮೊಳಿರ್ಪರ್. ಮತ್ತೆ ಕೆಲರ್ ಪಂಡಿತಂಮನ್ಯರ್ ಶರೀರಮುಳ್ಳನ್ನೆವರಂ ವಿಷಯಂಗಳಂ ಬಿಡಕೂಡದುದಱಿಂ ನಿನ್ನ ಭಜನೆ ದುರ್ಘಟಮೆಂಬರ್. ಅವರ್ ಪೇಳ್ವ ಕುಯುಕ್ತಿಗಳ್ ಕೇಳಪ್ಪುವು. ಅದೆನ್ತೆನೆ:—ವಿಷಯಂಗಳಂ ಪರಿತ್ಯಜಿಸುವುದೆಂಬುದು ಎರಡುತೆಱಂ. ವಿಷಯಂಗಳನಿತುಮಂ ನಾಶಂಗೆಯ್ವುದೊಂದು, ಅಲ್ಲದೊಡೆ ವಿಷಯಂಗಳಿರ್ದೊಡಂ ಅವಂ ಸೋಂಕದಿರ್ಪುದುಮೊಂದು. ಇದಱೊಳ್ ನೀನುಂಟುಮಾಡಿದ ವಿಷಯಂಗಳನಿತುಮಂ ನಾಶಂಗೆಯ್ವೊಡೆ, ನಿನ್ನಾಣೆಗಳಂ ಕೆಡಿಸಿದ ಸ್ವಾಮಿದ್ರೋಹಂ ಬರ್ಪುದು. ವಿಷಯಂಗಳ ಸೋಂಕಿಲ್ಲದಿರ್ಪೆವೆಂದೊಡೆ ಈ ಪ್ರಕೃತಿಮಣ್ಡಲಮಂ ಬಿಟ್ಟು ಪೋಗಪಱಿಂದಮೆ ಶಕ್ಯಮಲ್ತು. ಊರೊಳಿರ್ಪ ವನಿತಾದಿವಿಷಯಮಂ ಪಾಣ್ಬ ಬನದೊಳಿರ್ದೊಡಂ, ನೀರೊಳ್ ಮುೞುಂಗಿರ್ದೊಡಂ, ಆದಿಭರತನಂತೆಯುಂ ಸೌಭರಿಯನ್ತೆಯುಂ ಎರಳೆಯ ಕಱು, ಮೀನ್, ಮೊದಲಾದ ವಿಷಯಂಗಳ್ ಸಂಸಾರ ಸಂಬಂಧಮನುಂಟುಮಾಡದೆ ಬಿಡವು. ಆದಱಿಂ ವಿಷಯತ್ಯಾಗ ಮಶಕ್ಯಮೆಂಬರ್. ಇವರೊರ್ಮೆಯುಂ ವೇದಾನ್ತವಿತ್ತುಗಳಪ್ಪ ಹಿರಿಯರಡಿನೆೞಲೊಳಿರ್ದು ಪ್ರೇಮಿತ್ತುಗಳೆವರಲ್ತು. ಹಿರಿಯರುಪದೇಶದಿಂ ತಿಳಿಯೆ ವಿಷಯಪರಿತ್ಯಾಗ ಮತ್ಯಂತಸುಲಭಮಾಗಿರ್ಪುದು. ಅದೆನ್ತೆನೆ:—ಅಳಿಯೊರ್ವನರಸನನೆಣಿಸದೆ

ಅವನ ಬಂಡಾರಕ್ಕೆ ಸಲುವ ನಾತು ಬೀಡಗಳೊಳಿರ್ಪೊಡವೆಗಳಂ ತನ್ನೆಗೆಂದು ಗಳಿಸಿ ತನ್ನಿಚ್ಛೆ ಬಂದಂತೆ ಬೇಯಂಗೆಯ್ದು ಕೆಡಿಸಿದೊಡೆ, ಅಪೆಗನುಂ ಸ್ವಾಮಿದ್ರೋಹಿಯುಮಕ್ಕುಂ. ಅನ್ತಲ್ಲದೆ ತಾನಾಳೆಂಬ ನೆನಪ್ಪುಗೂಡಿ ಅವನ ಸೇವೆಗೆಂದೊಡವೆಗಳಂ ಸಂಪಾದಿಸಿದುದೆಲ್ಲಮನಂದಂದಿಂಗೊಪ್ಪಿಸಿ, ಅವನಾರೋಗಣೆಗೆಯ್ದುಳಿದ ಅಮೃತಾನ್ನಮನುಣ್ಡು, ಆವನಿಟ್ಟು ತೊಟ್ಟು ಕಳೆದಿತ್ತೊಡವೆಯುಡಿಗೆಗಳಂ ಧರಿಸಿ ಸಿರಿವಡೆದು ಮೆಱೆದೊಡಂ ನಿಸ್ಪೃಹನುಂ ವಿಶ್ವಾಸಿಯುಮೆನಿಕ್ಕುಂ. ಅಂತು ನಿನ್ನೊಱಗಮೆನಿಸಿದ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪಮಂ ತಿಳಿಯದೆ ತಾಂ ಸ್ವತಂತ್ರನೆಂಬ ಜ್ಞಾನದಿಂ ತನ್ನ ಭೋಗಾರ್ಥಮಾಗಿ ವಿಷಯಂಗಳನನುಭವಿಸುವಂಗೆ ವಿಷಯತ್ಯಾಗಮುಂ ನಿನ್ನ ಭಕ್ತಿಯುಂ ಕೂಡದು. ಅಂತಲ್ಲದೆ ತಾಂ ನಿನಗೆ ಆಳೆನಿಪ ನೆನಪುಂಟಾಗಿ ವರ್ಣಾಶ್ರಮಧರ್ಮಂಗಳೆನಿಪ ನಿನ್ನೊಱಗಂಗಳೊಳ್ ಶಕ್ತಿವಂಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ನಡೆದು ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳೆಂಬ ನಿರೂಪಸಹಮಾಗಿ ನೀಂ ಕರುಣಿಸಿದ ವಿಷಯಂಗಳನನುಭವಿಸಿದೊಡೆ ಅದುವುಂ ನಿನ್ನೊಱಗಂಗಳಲ್ಲದೆ ವಿಷಯಾಸಕ್ತಿಯಲ್ತು. ಇಂತು ನಡೆದ ವಸಿಷ್ಠವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರರ್ ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮದೊಳಿರ್ದುಂ ನಿತ್ಯಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯುಂ ನಿತ್ಯೋಪವಾಸಿಯುಮೆನಿಸಿದರ್. ಆದಱಿಂ ನೀನವರ್ಗೆ ಸುಲಭಮೆನಿಪ್ಪುದು. ವಿಷಯವಿರಕ್ತಿಯನಿತ್ತು. ನಿನ್ನ ಭಕ್ತಿಯನೆನಗೀವುದು ಎನಗೀವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಇರ್ಪತ್ತುಮೂಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಸಲ್ಲದು ಕೇವಲಕರ್ಮಂ ।
ಬಲ್ಲರ ಮತದಿಂದೆ ಮುಕ್ತಿಮಾರ್ಗಕ್ಕೆಂದಾ ॥
ಬಲ್ಲರ ಬಲ್ಲಹನೊಲವಿಂ ।
ಮೆಲ್ಲಡಿಯೊಳ್ ಮಣಿದು ಹರಿಗೆ ಬಿನ್ನೈಸಿಗೆಯ್ದಂ ॥ ೪೧ ॥

ಸಕಲ ಕರ್ಮಫಲಪ್ರದಾ! ಕರ್ಮವೆಂಬುದು ಮಾನಸರೆಸಗುವೆಸಕಂ. ಅದು ಸತ್ಕರ್ಮವೆಂದುಂ ದುಷ್ಕರ್ಮವೆಂದುಂ ಎರಡ್ತೆಱಂ. ಸತ್ಕರ್ಮವೆಂಬುದು ನಿನ್ನ ನಿರೂಪಮಾದ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳೊಳ್ ಪೊಗೞ್ತೆವೆತ್ತ ನಡತೆ. ದುಷ್ಕರ್ಮವೆಂಬುದು ಅದಱಿಂ ಪೊಱಗಾದ ನಡತೆ. ಸತ್ಕರ್ಮದಿಂ ಪುಣ್ಯಮುಂ ದುಷ್ಕರ್ಮದಿಂ ಪಾಪಮುಮಕ್ಕುಂ. ಪುಣ್ಯಮೆಂಬುದು ನಿನ್ನೊಲ್ಮೆ; ಪಾಪಮೆಂಬುದು ನಿನ್ನ ಮುನಿಸು. ಪುಣ್ಯದಿಂ ಸುಖಮುಂ ಪಾಪದಿಂ ದುಃಖಮುಮಕ್ಕುಂ. ಆ ಸತ್ಕರ್ಮಮುಂ ನಿತ್ಯಮೆಂದುಂ ಕಾಮ್ಯಮೆಂದುಂ ಎರಡ್ತೆಱಂ. ನಿತ್ಯಮೆಂಬುದು ಈ ವರ್ಣದವರ್ ಈ ಆಶ್ರಮದವರ್ ಇದಂ ನಡೆವುದು, ಇದಂ ಬಿಡುವುದು, ಎಂದು ನೀಂ ಸ್ವಯಮುಂ ದಾಣತಿಗೆಯ್ದೆಸಕಂ. ಇದಂ ನಿನ್ನ ಭಕ್ತರ್ ನೀಂ ಸರ್ವಜ್ಞನುಂ ಸರ್ವಶಕ್ತಿಯುಂ ಭಕ್ತವತ್ಸಲನೆಂದುಂ ನಿನ್ನನೆ ನೆರೆನಂಬಿ, ನಿನ್ನ ಗುಣಂಗಳ್ಗೆ ಮಾಱುವೋಗಿ, ನಿನ್ನಾಣತಿವಿಡಿದು, ನಿನ್ನೊಲಿಗಂಗೆಯ್ವುದೇ ಸ್ವಯಂ ಫಲಮೆಂದು, ಎಸಗಿ ಮೋಕ್ಷಮಂ ಪಡೆವರ್. ಕಾಮ್ಯಮೆಂಬುದು ನಿನ್ನ ಮನಂ ಬಾರದಿರ್ದೊಡಂ ಅವರವರಾಸೆವಡುವ ನಿರ್ಬನ್ಧದಿಂ ಈ ಫಲಮನೆಳಸಿದವರ್ಗೀಕರ್ಮಮನೆಸಗುವುದೆಂದು ಉದಾಸೀನ ಬುದ್ಧಿಯಿಂ ನೀಂ ಕಟ್ಟುಮಾಡಿದುದು. ಫಲದಾಸೆಯಿಂದೀಕಾಮ್ಯಕರ್ಮಂಗಳಂ ಸಾಂಗಮಾಗಿಯಾಚರಿಸಿದವರ್ಗೆ ಇಹದೊಳ್ ಪೃಥ್ವೀಪತಿತ್ವಪರ್ಯನ್ತಮಾದೈಶ್ವರ್ಯಮುಂ ಪರದೊಳ್ ಸತ್ಯಲೋಕಾಧಿಪತ್ಯಪರ್ಯಂತಮಾದೈಶ್ವರ್ಯಮುಮೆಂಬುದು. ದುಷ್ಕರ್ಮವೆಂಬುದು ನೀಂ ನಿರವಿಸಿದುದಂ ಬಿಡುವುದುಂ, ನೀನಲ್ಲಗಳೆದುದಂ ಪಡೆವುದುಮೆಂಬೆರಡು ತೆಱಂ. ಇದಱಿಂದಿಹದೊಳ್ ಚಿತ್ರವಧಾನ್ತಮಾದ

ದುಃಖಮುಂ ಪರದೊಳ್ ಮಹಾನರಕಪಾತಾನ್ತಮಾದ ಯಾತನೆಯುಮಾಕ್ಕುಮೆಂದು ವೇದಾನ್ತವಿತ್ತುಗಳಾದ ಹಿರಿಯರಿಂ ಕೇಳ್ದು ತಿಳಿದೆಂ. ಇದಱಿನೆಲೆಯುಂ ವಿಚಾರಿಸೆ ಕಾಮ್ಯಕರ್ಮಂಗಳುಂ ದುಷ್ಕರ್ಮಮುಂ ನಿನ್ನ ಮನಕ್ಕೆ ಬಾರದಿರ್ದುದಱಿಂ ನಿನ್ನಡಿಯುಂ ಸೇರಲೀಸದೆ ಸಂಸಾರಮೆಂಬ ಸೆಱೆಮನೆಯೊಳ್ ಕೆಡಪಿ ಕಾಲ್ತೊಡಕಾಗಿರ್ಪುದಱಿಂ ಪೊನ್ನ ಕಾರ್ಜೋಣ್ಣ ಸಂಕಲೆಗಳಂತಿರ್ಪುವು. ಅದಱಿಂದೀಯೆರಡುಂ ತೆಱದ ಬನ್ಧಕ್ಕೆ ಸಿಲ್ಕದೆ ನಿನ್ನನೆ ನೆಱೆ ನಂಬಿ ನೀನೊಲ್ದು ನಿರವಿಸಿದೂಳಿಗಮಂ ಸನ್ತಸದೊಳೆಸಗಿ ನಿನ್ನ ಮನ್ನಣೆಯಂ ಪಡೆವ ಸೈಪನೆನಗೆ ಪಾಲಿಪ್ಪುದು ಪಾಲಿಪ್ಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

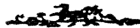

॥ ಇರ್ಪತ್ತುನಾಲ್ಕನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಔದಾಸೀನ್ಯದೊಳಿತರಮ |
ನಾದರದಿಂ ಮುಕ್ತಿಪದಮನೀವೈ ನೀನೆಂ ||
ದಾದೇವದೇವನಂಘ್ರಿಗೆ |
ಯಾದವನಾರಾಯಣಾಂಕನೊಲವಿಂದೊರೆದಂ ॥ ೨೪ ॥

ಸರ್ವಾಭೀಷ್ಟಪ್ರದಾ! ಜೀವಾತ್ಮರ್ ಪ್ರಕೃತಿಯೊಳ್ ಪುದುಗಿರ್ಪ ಪಱಿಂ ತಂತಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪಮಂ ಮಱೆತು ತಾಂ ಸ್ವತನ್ತ್ರರೆಂದೆಣಿಸಿ, ದೇಹಮೇ ತಾಮೆಂದು ಭ್ರಮಿಸುವರ್. ಈ ಯಜ್ಞಾನಮವಿದ್ಯೆಯೆನಿಪ್ಪುದು. ತಾಂ ಸ್ವತನ್ತ್ರರೆಂಬುದಱಿಂ ತಂತಮ್ಮ ಹಿತಂಗೆಯ್ವೆವೆಂದು ಕಾರ್ಯಾಕಾರ್ಯಮನಱಿಯದೆ ತಮಿಚ್ಛೆ ಬಂದಂತೆ ನಡೆವರ್; ಅದು ಕರ್ಮಮೆನಿಪ್ಪುದು. ಆ ಕರ್ಮಮುಂ ಯಜ್ಞದಾನತಪಸ್ಸು ಮೊದಲಾದ ಸತ್ಕರ್ಮಮೆಂದುಂ, ಅಕೃತ್ಯಕರಣ ಕೃತ್ಯಾಕರಣಂ ಮೊದಲಾದ ಪಾಪಕರ್ಮಮೆಂದುಂ ಎರಡುಂ ರಾಸಿಯಾಗಿರ್ಕುಂ. ಇಂತು ಪಲವುಂ ತೆಱನಾದ ಕರ್ಮಂಗಳೊಳಾವವಂ ಪಲ—ಕರ್ಮಮನಾಚರಿಸುತಿರ್ಪನಾತಂಗೆ ಕರ್ಮದೊಳಭ್ಯಾಸಮಪ್ಪುದಱಿಂ, ತಾಂ ನಡೆಯುವೇೞ್ಪುದೆಂಬುದರ್ಕೆ ನೆನಪಿಲ್ಲದೆ ಮಱೆದಿರ್ದಾಗಳುಂ ತಾನಱಿಯದಂತೆ ಮುಂನಡೆದ ಕರ್ಮದೊಳ್ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಪುಟ್ಟುಗುಂ; ಇದು ವಾಸನೆಯೆನಿಪ್ಪುದು. ಮತ್ತಂ, ತಾಂ ನಡೆದ ಕರ್ಮದೊಳ್ ಮತ್ತಂ ಮಗುೞ್ದುಂ ಅಂ ಗೆಯ್ವೆನೆಂಬ ಪ್ರೀತಿ ಪುಟ್ಟುಗುಂ; ಇದು ರುಚಿಯೆನಿಪ್ಪುದು. ಇಂತು ರುಚಿಗೂಡಿ ನಡೆದವರ್ ಆ ಕರ್ಮದ ಫಲಮಂ ಭುಜಿಸಲ್ಕೆ ಅನುಗುಣಮಾಗಿ ನೀನಿತ್ತ ದೇವಮನುಷ್ಯಾದಿಶರೀರದೊಳ್ ಪುಗುವರ್; ಇದು ಪ್ರಕೃತಿಸಂಬನ್ಧಮನೀವುದು. ಇಂತು ಶರೀರಾತ್ಮಭ್ರಮಂ ಮೊದಲಾದ ಅವಿದ್ಯೆಯುಂ, ಅಭ್ರಮದಿಂ ನಡೆವ ನಡತೆಯೆನಿಪ ಕರ್ಮಮುಂ, ಆನಡತೆಯೊಡಂಬಟ್ಟು ತಾನಱಿಯದಾಗಳುಂ ಪ್ರವರ್ತಿಸುವ ವಾಸನೆಯುಂ, ಆ ನಡತೆಯೊಳ್ ಪ್ರೀತಿಯೆಂಬ ರುಚಿಯುಂ, ಆ ರುಚಿವೆರಸು ನಡೆದ ಕರ್ಮಫಲಮಾದ ಶರೀರಸಂಬಂಧಮುಂ ಜನ್ಮಜನ್ಮದೊಳ್ ಮರಲ್ದು ಮರಲ್ದು ಬರ್ಪ

ದೆಱಂದಿದೇ ಸಂಸಾರಚಕ್ರಮೆನಿಪ್ಪುದು. ಈ ಸಂಸಾರಚಕ್ರದೊಳ್ ಬವಣಿಗೊಂಬ ಜೀವಾತ್ಮರ್ ತಂತಮ್ಮ ನಡತೆಗಳಿಂ ಸ್ವರೂಪಮಱಿಯದಂತೆ ಹೀನವರೊಳ್ ದಯೆಗೆಯ್ದು, ಸುಖದುಃಖಾನುಭವದಿಂದವರ ಕರ್ಮಂಗಳಂ ಕಳೆಯುತ್ತೆ ಒರ್ಮೆ ನಿನ್ನಂ ಪೂಜಿಸಿ ಮುಕ್ತಿಯಂ ಪಡೆಯಲ್ಕನುಗುಣಮಾದ ಮನುಷ್ಯಶರೀರಮನುಂಟುಮಾಳ್ಪುದಱಿಂ ನೀಂ ಸಂಸಾರಿಗಳೊಳ್ ದಯೆಯುಳ್ಳವನೆಂಬುದು. ಇನ್ತಿರ್ಪ ಸಂಸಾರಿಗಳೊಳ್ ಕೆಲಂಬರ್ಗೆ ವೈರಾಗ್ಯಮುಂ ಪುಟ್ಟಿ ಮುಮುಕ್ಷುಗಳೆನಿಸೆ ಅವರ್ಗೆ ಮೋಕ್ಷೋಪಾಯಮನನುಗೊಳಿಪ್ಪುದಱಿಂ ನೀಂ ಮುಮುಕ್ಷುಗಳೊಳ್ ದಯೆಯುಳ್ಳವನೆನಿಪ್ಪುದು. ನಿತ್ಯಮುಕ್ತರ್ಗಂ, ಮೋಕ್ಷಮಂ ಪಡೆದವರ್ಗಂ, ನಿರವಧಿಕಾನನ್ದಮನಿತ್ತ ಬಿಡದೆ ಬಳೆಯಿಸುವುದಱಿಂ, ಮುಕ್ತರೊಳಂ ದಯಾಳುವೆನಿಪ್ಪುದು. ಇಂತು ಸರ್ವಸಮನೆನಿಪ ನೀಂ ನಿನ್ನ ದಯಾಮೃತಾಂಬುಧಿತರಂಗದಿಂದೆನ್ನ ಅಱಿಗೆಯ್ತಂಗಳೆಂಬ ಕರುಮ್ಮಮಂ ಕಳೆದು ನಿನ್ನಾತ್ಮನೆಂಬ ಶೃಂಗಾರಂ ಪೊಣ್ಮಿಪುದು ಪೊಣ್ಮಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ. ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ!

॥ ಇರ್ಪತ್ತೈದನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ. ॥

ಫಲಮುಪ್ಪುದು ನಿನ್ನಿಂದಮೆ ।
ಪಲತೆಱದೊಳ್ ಪೆಱತಿನಲ್ತು ದಿಟಮೆಂದೊರೆದಂ ॥
ನಲವಿಂ ಸತ್ಯಪರಾಕ್ರಮ ।
ನಲಸದೆ ಕಲ್ಯಾಣತೀರ್ಥನಿಲಯನ ಪದದೊಳ್ ॥ ೪೩ ॥

ಪ್ರಸನ್ನಜನಪರಿಪಾಲಕಾ! ಪಾಲನಮೆನೆ ಯೋಗಕ್ಷೇಮಂಗಳಂ ಪೊತ್ತೆಸಗುವುದು. ಯೋಗಮೆನೆ—ಮುಂ ಪಡೆಯದ ಶ್ರೇಯಮನೊಡೆ ಗೂರ್ಚುವುದು. ಕ್ಷೇಮಮೆನೆ—ಮುನ್ನಮೆ ಇರ್ಪ ಶ್ರೇಯಸ್ಸುಗಳಂ ಕಾಪಿಡುವುದು. ಈಯೆರಡರ್ಕಂ ನೀನೇ ಸ್ವತಂತ್ರಕರ್ತೃ; ಮಿಕ್ಕಿನ ಕಾರ ಣಂಗಳೆಲ್ಲಮುಂ ನಿನ್ನಧೀನಮೆನಿಸಿದುಪಕರಣಂಗಳ್. ಈ ನೆಲೆಯುನಱಿ - ಯದೆ ಕೆಲಂಬರ್ ಶಾಸ್ತ್ರತಾತ್ಪರ್ಯದೊಳ್ ಭ್ರಮಿಸುವರ್. ಅವರೊಳ್ ಕೇವಲ ಕರ್ಮಠರ್ ಕರ್ಮದಿಂದಮೇ ಫಲಮೆಂದುಂ, ದೇವತಾನ್ತರಪರಾರಾ ಧ್ಯರ್ ದೇವತಾನ್ತರದಿಂದಮೇ ಎನ್ದುಂ, ಜ್ಯೋತಿರ್ವಿದರ್ ಗ್ರಹಾನುಕೂ ಲ್ಯಮೊನ್ದಿದ ಕಾಲದಿಂದಮೇ ಎನ್ದುಂ, ಲೌಕಿಕರ್ ಪುರುಷಯತ್ನದಿಂ ದಮೇ ಎನ್ದುಂ, ನಾಸ್ತಿಕರ್ ಕಾರಣಮೊಂದುಮಿಲ್ಲದೆ ತನ್ನಿಂದಂ ತಾನೇ ಎನ್ದುಂ ಪೇೞ್ವರ್. ಈ ಪಕ್ಷಂಗಳನಿತುಂ ಯುಕ್ತಿವಿರುದ್ಧಂಗಳ್. ಅದೆ ನ್ತೆನೆ:—ಕರ್ಮಮೆಂಬುದು ತಾಂ ನಡೆವ ನಡತೆ. ಅದು ಅಚೇತನಮಾ ಗಿರ್ಪುದಱಿಂ ಪುರುಷಂ ಬಯಸಿದ ಫಲಮಂ ತಿಳಿದೆಸಗಲಱಿಯದು. ದೇವತಾನ್ತರಮುಂ ಚೇತನಮಾದೊಡಂ ತನ್ನ ಯೋಗಕ್ಷೇಮಕ್ಕಂ ನಿನ್ನಂ ಬಯಸುವುದರಿಂ, ಸ್ವಾತನ್ತ್ರ್ಯದಿಂ ಫಲಮಲ್ತು. ಪುರುಷಪ್ರಯತ್ನಮೇ ಫಲಸಾಧಕಮಾದೊಡೆ ಕಾರಣಮೊಂದುಮಿಲ್ಲದಿರ್ದೊಡಂ ಅವಗಮನಿ ಬರ್ಗಂ ಅನಿತುಂ ಫಲಮಾಗವೇೞ್ಪುದು. ಅದಱಿಂದಮೊಂದುಂ ಫಲಪ್ರ ದಂಗಳಲ್ತು. ಮತ್ತಂ ಜಗದೊಳಾಳ್ಗಳಂ ಪೋರೆವರಸಂಗೆ ಆಳ್ಗಳೆಸಗುವ ಊೞಿಗದಂತೆ ಕರ್ಮಂ; ಆಳೆಸಗಿದೂೞಿಗಮನರಸಂಗಂ ಅರಸನಿತ್ತ ಜೀವ

ನಮನಾಳ್ಗಮೊಪ್ಪಿಸುವ ಸೇದುವೆಗಾಱನಂತೆ ದೇವತಾಸ್ತ್ರಂಗಳ್; ಜೀವಿ
ತಮನೀವುದರ್ಕೆ ಮಿತಿಗೆಯ್ದ ಪಗಲಂತೆ ಕಾಲಂ; ಅರಸನೋಲಗದೊಳ್
ಕೈಕಾಲ್ಗಳನಾಡಿಸುವನ್ತೆ ಪುರುಷಪ್ರಯತ್ನಂ; ಆಳ್ದನೊಲವನಱಿಯದ
ಮರುಳೋಲಗದವನಂತೆ ತನ್ನಿಂದೆ ತಾನೆ ಫಲಮೆಮ್ಬುದು. ಇನ್ತಿರ್ಕೆ,
ತಾಂ ಗೆಯ್ವೋಲಗದಿಂದಮೇ ಬರ್ದುಂಕುವೆನೆಂದುಂ, ಸೇದುವೆಗಾಱನಿಂ
ದಮೇ ಬಾೞ್ವೆನೆಂದುಂ, ಮಿತಿಗೆಯ್ದ ದಿನಂ ಬಂದೊಡೆ ಸಂಬಳಂ ಬರ್ಕು
ಮೆಂದುಂ, ವಿಷಯಂಗಳಂ ನೋಂಕಿ ತನ್ನ ಬೆಮರ ನೊಮ್ಮಿಂದಮೇ ತಾಂ
ಪೇರ್ಚುವೆನೆಂದುಂ, ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಪೆಂಪುವಡೆದಿರ್ಪೆನೆಂದುಂ ಎಣಿಸು
ವರ್ ಆಳ್ದನೋಲಗದೊಳ್ ನೆಲೆನಿಂದು ಕಡೆವಾಯುಲಱಿಯರ್. ಅದ
ಱಿಂದೆ ಈ ಭ್ರಾಂತಿಗಳನುೞಿದು ನಿನ್ನಿಂದಮೇ ಬರ್ದುಂಕುವೆನೆಂದು
ನಿನ್ನಂ ನೆರೆನಂಬಿದವರ್ ಎನ್ತಪ್ಪರಾದೊಡಂ ಅವರ ಯೋಗಕ್ಷೇಮಂಗಳಂ
ಪೊತ್ತೆಸಗುವೆನೆಂದು ನೀಂ ಮುನ್ನಮರ್ಜುನಂಗೆ ಪೇೞ್ದುದಂ ಮಱೆಯದಿ,
ಈಗಳೆನ್ನಂ ಪಾಲಿಪುದು ಪಾಲಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲ
ವಲ್ಲಭಾ!

॥ ಇರ್ಪತ್ತಾಱನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಸರ್ವರನೋವುವನುಂ ನೀ ।
ನೊರ್ವನೆ ಪೆಱರಾರುಮಾರ್ಪರಲ್ಲೆಂದೊರೆದಂ ॥
ನೀರ್ವೂವಸಿಱನ ಪಾದಕೆ ।
ಪೆರ್ವಗೆಪೆಱವೇಂಟೆಕಾಱನಾದರದಿಂದಂ ॥ ೪೪ ॥

ಸರ್ವರಕ್ಷಕಾ! ನೀನೊರ್ವನೇ ಅನಿಬರಂ ಸಲಹುವಂ. ನೀನಲ್ಲದೆ ಉೞಿದ ದೇವತಾನ್ತರಂಗಳುಂ ತಂದೆ ಮೊದಲಾದ ಬನ್ಧುಗಳುಂ ಧನಧಾನ್ಯಾದಿವಿಭವಂಗಳುಂ ರಕ್ಷಕರಲ್ತು. ಅದೆನ್ತೆನೆ:—ನಾಲ್ಮೊಗಂ ರಕ್ಷಕನಲ್ಲೆಂಬುದು ತನ್ನ ತಲೆಯುಂ ನೀಗಾಡಿದುದಲ್ಲದೆಯುಂ ವೇದಾಪಹರಣದೊಳ್ ಮುಂಗಾಣದೆ ಮೋಸವೋದುದಱಿಂ ತಿಳಿದುದು. ರುದ್ರನುಂ ರಕ್ಷಕನಲ್ಲೆಂಬುದು ತ್ರಿಪುರಾಸುರವರಪ್ರದಾನದೊಳ್ ಬವಣೆಗೊಂಡು ಬನ್ದಂಬಟ್ಟುದಲ್ಲದೆಯುಂ ಕ್ಷೇಮನಿಮಿತ್ತ ಕಾದಿದರ್ಗಂ ತನ್ನಿದಿರೊಳ್ ಕೋೞ್ಗೊಂಡಿದಱುವ ಬಾಣಾಸುರನಂ ಬಿಟ್ಟು ಪರಿವೋದುದಱೊಳ್ ತಿಳಿದುದು.— ಇಂದ್ರಾದಿ ದೇವತೆಗಳುಂ ರಕ್ಷಕರಲ್ಲೆಂಬುದು ಹಿರಣ್ಯಾಕ್ಷ ಬಲಿ ವೃತ್ರಾಸುರಾದ್ಯುಪದ್ರವಂಗಳಿಂ ತಂತಮ್ಮ ಬೀಡುಗಳಂ ಬಿಟ್ಟು ಪರಿವೋದುದಱೊಳ್ ತಿಳಿದುದು. ತಂದೆಯುಂ ರಕ್ಷಕನಲ್ಲೆಂಬುದು ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪುವಿನೊಳ್ ತಿಳಿದುದು. ಒಡಹುಟ್ಟಿದರುಂ ರಕ್ಷಕರಲ್ಲೆಂಬುದು ವಾಲಿಯೊಳ್ ತಿಳಿದುದು. ಮಕ್ಕಳುಂ ರಕ್ಷಕರಲ್ಲೆಂಬುದು ಕಂಸನೊಳ್ ತಿಳಿದುದು. ಗಂಡಂದಿರುಂ ರಕ್ಷಕರಲ್ಲೆಂಬುದು ಪಾಂಡವರೊಳ್ ತಿಳಿದುದು. ಧನಧಾನ್ಯಾದಿವಿಭವಂಗಳುಂ ರಕ್ಷಕರಲ್ಲೆಂಬುದು ದಾಯಿಗರ್ ಪಗೆವರ್ ಕೊಳ್ಳಿ ಕಳ್ಳರ್ ಪಳ್ಳಂ ಮೊದಲಾದುದಱಿಂದೞಿದು ಪೋಪುದಱೊಳ್ ತಿಳಿದುದು. ಇನ್ತು ತಾಂ ರಕ್ಷಕರಲ್ಲದೊಡಂ ಅಲ್ಪ ಬುದ್ಧಿಗಳ್ಗೆ ರಕ್ಷಕಂಗಳಂತೆ ತೋಱಿ ಮೋಸಂಗೊಳ್ವುದಱಿಂ ರಕ್ಷಕಾಭಾಸಂಗಳೆನಿಪ್ಪುವು. ಅಂತಲ್ಲದೆ ನೀಂ ನಾಲ್ಮೊಗಂಗೆ ವೇದಮಂ ತಂದಿತ್ತುಂ, ರುದ್ರಂಗೆ ವೃಕಾದ್ಯುಪದ್ರವಂಗಳಂ ಪರಿಹರಿಸಿಯುಂ, ಇಂದ್ರಾದಿಗಳ್ಗೆ ದಾನವೇಂದ್ರರಂ ಗೆಲ್ದು ತಂತ

ವ್ತ್ರಧಿಕಾರಂಗಳೊಳ್ ನಿಲಿಸಿಯುಂ, ಪ್ರಹ್ಲಾದಂಗಭಯಮಂ, ಸುಗ್ರೀವಂಗೆ ರಾಜ್ಯಮಂ, ಉಗ್ರಸೇನಂಗರಸುತನಮಂ, ದ್ರೌಪದಿಗಭಿಮಾನರಕ್ಷೆಯುಮನೊಡರ್ಚಿ ಸರ್ವರಕ್ಷಕನೆನಿಸಿ ನೆಗೞ್ದ ನಿನ್ನಂ ಮಱೆವೊಕ್ಕು ನಿನ್ನ ಮೆಲ್ಲಡಿಗಳೇ ಉಪಾಯೋಪೇಯಂಗಳೆಂದು ನೆರೆನಂಬಿ ಪೆಱತೆಲ್ಲಮಂ ತೊಱೆವ ಅನನ್ಯಗತಿಯೆನಿಸಿದೆಂ. ಎನ್ನಂ ರಕ್ಷಿಪುದು ಪಕ್ಷಿಪುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ!

॥ ಆರ್ತತ್ರಾಣನೆಯ ಬಿನ್ನಹಂ. ॥

ತನ್ನಿರವಿಂ ತಾನಳ್ಕಡೆ ।
ನಿನ್ನಿರವಂ ತಿಳಿವನೆಳವುಗೊಂಬಂ ದಿಟಮಂ ॥
ಮನ್ನಿತಮಹಿಮಂಗೊರೆದಂ ।
ಮನ್ನಿಪ ಬಲ್ಮೆಗೆಯ ಬಂದಿಕಾಱಂ ನಲವಿಂ ॥ ೪೫ ॥

ಅತುಲಲೋಕಶರಣ್ಯಾ! ನೀಂ ಮೊಱೆವೊಕ್ಕರೆಡರಂ ಕಳೆದು ಅವರ ಭೀಷ್ಟಮುಂ ಸಲಿಪಂ. ಸಕಲಮಂ ತಿಳಿಯಲ್ಕೆ ಸರ್ವಜ್ಞನುಂ, ತಿಳಿದಂತೆ ಸಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಲ್ಕೆ ಸರ್ವಶಕ್ತಿಯುಮೆಂದು ಪಿರಿಯರಿಂ ಕೇಳ್ದು ಆಸೆಯಿಂ ನಿನ್ನಂ ಮೊಱೆವೊಗುವೆನೆಂದು ಪೂಣ್ದೆಂ. ಈಗಳುಮೆನ್ನ ದೋಷಂಗಳನೆಣಿಸಿ ಪಿಂದೆಗೆವೆನೆಂದೊಡೆ, ನಿನ್ನ ಗುಣಂಗಳೆನ್ನಕ್ಕಾಂ ತೀರ್ಚ ಬಲ್ಮೆಯಿಂದೆಱೆದೊಯ್ದು ನಿನ್ನ ಸಿರಿಯಡಿನೆೞಲೊಳ್ ನಿಲಿಸುತ್ತಿವೆ. ಅವೆಂತೆನೆ:— ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂದೀವರೆಗಮಾನೊಡರ್ಚಿದ ಪಲವುಂ ಪಾತಕಂಗಳನೆಣಿಸಿ ಕ್ಕೆ ದೆಗೆವನಿತಱೊಳೆ ನೇರಿದರ ತಪ್ಪನೊಪ್ಪುಗೆಯ್ವ ನಿನ್ನ ವಾತ್ಸಲ್ಯಗುಣಂ ಮುಂದುವರಿವೆನ್ನಂ ದಟ್ಟಿಗಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದೆ. ಆಂ ಅಜ್ಞನುಮಶಕ್ತನುಮಾದುವಱಿಂ ನಿನ್ನ ಚಿತ್ತಂ ಬರ್ಪಂತೆ ಇನಿಸುಂ ನಡೆಯಲಾಱದೆನ್ನಂ ನೀನೇತೆಱದಿಂ ಕೈಯ್ವಿಡುವೆ ಎಂದೆಣಿಸಿ ಬೆರ್ಚುವನಿತಱೊಳೆ ನೀನುಡೆಯನುಮಾನೊಡಮೆಯುಮಪ್ಪುದಱಿಂದೊಡೆಯನೊಡಮೆಯಂ ಕಾಪಿಡುವುದರ್ಕೆ ಕೂಲಿಯಲ್ಲೆಂಬೀಸ್ವಸ್ವಾಮಿಸಂಬನ್ಧಜ್ಞಾನಮಭಯಮನೀಯುತ್ತಿದೆ. ಅಖಿಲಹೇಯಪ್ರತ್ಯನೀಕನಪ್ಪ ನಿನ್ನ ಮೇಲ್ಮೆಯುಮಂ, ಸಕಲಹೇಯಾಸ್ಪದನಪ್ಪೆನ್ನ ಕೀೞ್ಮೆಯುಮನೆಣಿಸಿ ನಿನಗಮೆನಗಂ ಸಂಗತಿಯಿಲ್ಲೆಂದು ಪಿಂದೆಗೆವನಿತಱೊಳೆ ಪಿರಿಯನಾಗಿಯುಂ ಕಿಱಿಯರೊಳೊಂದುವೆರಸಿ ಸೊಗಯಿಸುವ ನಿನ್ನ ಸೌಶೀಲ್ಯಗುಣಂ ಎನ್ನಂ ಬರಸೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಬ್ರಹ್ಮಾದಿಗಳ್ಗಮವಾಙ್ಮಾನಸಗೋಚರನಪ್ಪ ನಿನ್ನಂ ಆಂ ಕಾಣ್ಬುದರಿದೆಂದು ಪೆಱಸಾರ್ವನಿತಱೊಳೆ ಯದುಶೈಲದೀಪಮೆನಿಸಿ ಸಕಲಜನನಯನಾನನ್ದಮಾದ ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯಮಂಗಳವಿಗ್ರಹಮೆನ್ನನಾಳ್ಗೊಳುತ್ತಿದೆ, ಇನ್ತಪ್ಪುದಱಿಂ

ಜ್ಞಾನಭಕ್ತಿವೈರಾಗ್ಯಾದಿ ಸದ್ಗುಣಸಂಪನ್ನರ್ಗಂ ಅಕಿಂಚನರುಮನನ್ಯಗತಿಗಳುಮಪ್ಪ ಎನ್ನವಂದಿಗರ್ಗಂ .ಒಂದೆ ಕಾಪಾಗಿ ಸರ್ವಶರಣ್ಯನೆನಿಸಿದ ನಿನ್ನಂ ಮಱಿವೊಕ್ಕೆಂ. ಎನ್ನಂ ಕೈಯ್ವಿಡಿದು ಕಾಪಿಡುವುದು ಕಾಪಿಡುವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

|| ಇರ್ಪತ್ತೆಂಟನೆಯ ಬಿನ್ನಹಂ ||

ಮಾಯಾಕಾರ್ಯಂಗಳ |
ನೀಯೆಡೆಯೊಳ್ ಬಿಡಿಸಿ ಸಲಹುವೈ ನೀನೆಂದಾ |
ಮಾಯಿಮುರಾಟರ ಗಣ್ಡಂ |
ಮಾಯಾತೀತಂಗೆ ಮಣಿದು ಬಿನ್ನತಿಗೆಯ್ದಂ || ೮೭ ||

ಸಕಲಜೀವದಯಾಪರಾ! ಜೀವಾತ್ಮರ್ ಪಲರಾಗಿ ನಿತ್ಯರೆಂದುಂ ಮುಕ್ತರೆಂದುಂ ಬದ್ಧರೆಂದುಂ ಮೂಱುಂ ತೆಱನಾಗಿರ್ಪರ್. ಅವರೊಳ್ ನಿತ್ಯರ್ ನಿನ್ನ ಸತ್ಯಸಂಕಲ್ಪದಿಂದೆ ಒರ್ಮೆಯುಂ ಪ್ರಕೃತಿಸಂಬಂಧಮಿಲ್ಲದೆ ಅವಗಂ ನಿನ್ನಯ ಸನ್ನಿಧಿಯೊಳಿರ್ದು ಕಲ್ಯಾಣಗುಣಂಗಳನನುಭವಿಸುತ್ತೆ ನಿನ್ನ ಪಲವೂಱಗನವರಾಗಿರ್ಪರ್. ಮುಕ್ತರೆಂಬರ್ ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂ ಸಂಸಾರದೊಳಿರ್ದು ನಿನ್ನ ಕಟಾಕ್ಷದಿಂ ಸತ್ವಗುಣಸಂಪನ್ನರಾಗಿ ಮುಕ್ತಿಯಂ ಪಡೆದು ನಿತ್ಯರಂತೆ ನಿನ್ನೂಱಗದವರಾಗಿರ್ಪರ್. ಬದ್ಧರೆಂಬರ್ ಸಂಸಾರದೊಳ್ ಕಟ್ಟುವಡೆದು ಪ್ರಕೃತಿಪರತಂತ್ರರಾಗಿರ್ಪರ್. ಈ ಬದ್ಧರುಂ ಸಂಸಾರಿಗಳೆಂದುಂ ಮುಮುಕ್ಷುಗಳೆಂದುಂ ಎರಡುತೆಱನಾಗಿರ್ಪರ್. ಅಲ್ಲಿ ಸಂಸಾರಿಗಳೆಂಬವರ್ ನಿನ್ನಂ ಮಱೆದು ವಿಷಯಾನುಭವಪರರಾಗಿರ್ಪರ್. ಮುಮುಕ್ಷುಗಳೆಂಬವರ್ ನಿನ್ನ ಕಟಾಕ್ಷದಿಂದೀವಿಷಯಂಗಳೊಳ್ ವೈರಾಗ್ಯಂ ಪುಟ್ಟಿದುದಱಿಂ ಈ ಪ್ರಕೃತಿಸಂಬನ್ಧಮಂ ಕಳೆಯವೇೞ್ಕುಮೆಂದು ನಿನ್ನಂ ಮಱೆವೊಕ್ಕರ್. ಈ ನಿತ್ಯರ್ಗಂ ಮುಕ್ತರ್ಗಮಪೇಕ್ಷಿತಮಪ್ಪ ನಿನ್ನೂಱಗಮಂ ಮುಮುಕ್ಷುಗಳ್ಗಪೇಕ್ಷಿತಮಪ್ಪ ಮೋಕ್ಷಮುಮಂ ನೀನೆ ಮನವೊಲ್ದು ಪಾಲಿಸುವೈ. ಸಂಸಾರಿಗಳ್ಗಮಪೇಕ್ಷಿತಮೆನಿಸುವ ಇಹಪರೈಶ್ವರ್ಯಂಗಳಂ ಅವರವರ್ ಪೂಜಿಪ ದೇವತಾನ್ತರ್ಯಾಮಿಯಾಗಿರ್ದುಂ ಪಾಲಿಸುವೈ. ಇಂತು ನೀಂ ಸಕಲಾತ್ಮವರ್ಗದೊಳಂ ದಯೆಗೆಯ್ಯುತ್ತಿರ್ಪೆ, ಆ ನಿಂದು ನಿನ್ನಂ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವ ಚಾಪಲಮಂ ಸೈರಿಸಿ ಸಲಹುವುದು ಸಲಹುವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ!

॥ ಇರ್ಪತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಪಂ ॥

ಸಿರಿಯ ನೆಲೆ ಸಿದ್ಧಭೋಗ್ಯಂ ।
ನಿರವದ್ಯಂ ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯವಿಗ್ರಹಮೆಂದಾ ॥
ಧರಣೀವರಾಹಬಿರುದಂ ।
ಚರಣಾಬ್ಜಕೆ ಮಣಿದು ಚೆಲ್ವರಾಯಂಗೊರೆದಂ ॥ ೪೬ ॥

ದಿವ್ಯಮಂಗಳವಿಗ್ರಹಾ! ಪ್ರಬುದ್ಧರಾಗಳ್ ನಿನ್ನ ಕಟಾಕ್ಷಮಂ ಪಡೆದು ಸಾತ್ವಿಕರಾದವರ್ ಪ್ರಾಕೃತಮಾದ ಶಬ್ದಾದಿವಿಷಯಂಗಳ್ ಹೇಯಂಗಳೆಂದು ತಿಳಿದು, ಅವಱೊಳ್ ಪ್ರೀತಿಯನುೞಿದು, ಪರಮ ಭೋಗ್ಯಮಪ್ಪ ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯಮಂಗಳ ವಿಗ್ರಹಮಂ ಬಯಸುವರ್. ಕುಮತಿಗಳ್ ಕೆಲಂಬರ್ ನಿನಗೆ ವಿಗ್ರಹಮಿಲ್ಲೆಂದು ಅಪಲಪಿಸುವರ್. ಅವರ್ ಪವಣಿಸುವ ಕುಯುಕ್ತಿಗಳೆನ್ತೆನೆ:—ಪರಮಾತ್ಮಂಗೆ ಶರೀರಮುಂಟಾದೊಡೆ ಜೀವಾತ್ಮನಂತೆ ಕರ್ಮವಶ್ಯನಕ್ಕುಂ; ಶರೀರಾತ್ಮಭ್ರಮದಿಂ ಸಂಸಾರಿಯುಮಕ್ಕುಂ; ಶರೀರಮುಳ್ಳವಂಗೆ ಇಂದ್ರಿಯಸನ್ನಿಕೃಷ್ಟವಸ್ತುಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಮಲ್ಲದೆ ಸಕಲವಸ್ತುಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಮಿಲ್ಲದುದಱಿಂ ಸ್ವಾಧೀನಮಾಗಿರ್ಪ ಕಾಲಮೊಳ್ ಮಿತಿಯಾಗಿರ್ಪ ಕಾಲದೊಳಲ್ಲದೆ ಎಣಿಸಿದನ್ತೆಲ್ಲಮುಮೆಸಗ ಒಡದುದಱಿಂದೆ ಅಲ್ಪಶಕ್ತಿಯುಮಕ್ಕುಂ; ಅದಱಿಂದೆ ಪರಮಾತ್ಮಂಗೆ ಶರೀರಮಿಲ್ಲೆಂದು ಪೇೞ್ವರ್. ಈ ಪಕ್ಷಂ ಯುಕ್ತಾಯುಕ್ತವಿಚಾರಂಗೆಯ್ವ ಭಾವುಕರ್ಗೆ ಸೊಗಯಿಸದು. ಅದೆನ್ತೆನೆ:—ದೇವತಿರ್ಯಕ್‌ಸ್ಥಾವರರೂಪಮಾದ ಸಕಲಜೀವಶರೀರದೊಳಂತರ್ಯಾಮಿಯಾಗಿರ್ದುಂ ನಿರ್ಲೇಪನಾಗಿರ್ಪವಂಗೆ ತನಗೆಂದು ಒಂದು ಶರೀರ ಮುಂಟಾದೊಡೆ ಮುಂ ಪೇೞ್ದ ದೋಷಂ ಬರ್ಕುಮೆಂಬುದು ಯುಕ್ತಮಲ್ತು. ದೇವ ಮನುಷ್ಯಾದಿಗಳ್ ತಂತಮ್ಮ ಪೂರ್ವಕರ್ಮಾನುಗುಣಮಾದ ಶರೀರದೊಳಿರ್ದು ಕರ್ಮಫಲಮನನುಭವಿಪ್ಪುದಱಿಂದವರ್ಗೆ ಶರೀರಸಂಬಂಧಂ ದೋಷಾವಹಮಾದುದು. ಪರಮಾತ್ಮಂ ತಾಂ ಕರ್ಮಪರವಶನಲ್ಲದೊಡೆ ಜೀವಾತ್ಮರಂ ತತ್ತದ್ವ್ಯಾಪಾರದೊಳ್ ಕರ್ಮಾನುಗುಣವಾಗಿ ಪ್ರೇರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ದೇವ ಮನುಷ್ಯಾದಿ

ಶರೀರದೊಳಿರ್ಪುದು ದೋಷಾವಹಮಲ್ತು. ಇಂತು ಹೇಯಮಾದ ದೇವಾದಿಶರೀರದೊಳಿರ್ದುಂ ನಿರ್ದೋಷನಾಗಿರ್ಪ ನಿನಗೆ ಅಪ್ರಾಕೃತಮಾದ ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯವಿಗ್ರಹಸಂಬಂಧದಿಂ ದೋಷಲೇಶಪ್ರಸಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ಮತ್ತಂ, ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯ ಮಂಗಳವಿಗ್ರಹಂ ನಿನ್ನ ಮೈಮೆಗೆ ತಕ್ಕುದಾಗಿ ನಿನ್ನ ಮನಂಬಂದುದುಮಾದ ಸುಗನ್ಧಮುಂ ಕಾನ್ತಿಯುಂ ಯೌವನಮುಂ ಮುಂತಾದ ಸಕಲ ಗುಣಂಗಳಂ ಪಡೆದು ಜ್ಞಾನಬಲೈಶ್ವರ್ಯ ವೀರ್ಯಶಕ್ತಿ ತೇಜಸ್ಸೌಶೀಲ್ಯಾದಿ ಸ್ವರೂಪಗುಣಂಗಳ್ಗೆ ಪ್ರಕಾಶಮಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀನಿವಾಸಸ್ಥಾನಮಾಗಿ ನಿನ್ನ ನೆನೆದಂತಿರ್ಪುದಱಿಂ ನಿನಗತಿಶಯಾವಹಮೆಂದು ಪಿರಿಯರ್ ಪೇೞ್ವರ್. ಅಂತಪ್ಪ ದಿವ್ಯ ಮಂಗಳ ವಿಗ್ರಹಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರರಸಸರ್ವಸ್ವದಾನದಿಂದೆನ್ನ ಮನೋರಥಮಂ ಸಲಿಪುದು ಸಲಿವುದನನ್ಯಜನಸುಲಭ, ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ !

॥ ಮೂವತ್ತನೆಯ ಬಿನ್ನಹಂ ॥

ಶ್ರೀನಾಥ ನಿತ್ಯನಿರವಧಿ ।
ಕಾನನ್ದಾನನ್ತ ನಿನ್ನ ಸೇವೆಯೆ ಫಲಮೆಂ ॥
ದಾನಿರ್ಧ್ರಲನಡಿಗೊರೆದಂ ।
ನಾನಾವಿಧಮಕುಟಮಂಡಲೀಕರಗಣ್ಡಂ ॥ ೩೮ ॥

ಸಕಲಕಲ್ಯಾಣಗುಣಾತ್ಮಕಾ ! ನಿನಗಾಮೇನಿತ್ತರಿಂ ಫಲವೂಱುಂಗದಪ್ಪುದಱಿಂದಾವಗಂ ನಿನ್ನ ಸಿರಿಯಡಿಯೂಳಿಗಮನೊಡರ್ಚುವುದೆಮಗೆ ಸ್ವತಸ್ಸಿದ್ಧಮೆಂಬುದು ಮಾತ್ರಮಲ್ತು. ಮತ್ತಂ ನಿನ್ನಡಿಯೂ

ಬಾಂಗಪವರೊಳ್ ನೀಂ ಪ್ರೀತಿಯಿಲ್ಲದೊಡವರೆದಿರ್ದುರ್ಗಂ ತಣಿಯದೆ ಅರ್ಜು ನಾದಿಗಳೊಳಾಳ ರಸುತನಮಂ ಪಲ್ಲಟಂಗೆಯ್ದು ನಲಿವ ಸುಶೀಲನೆಂದುಂ, ಅವರೊಳ್ ತೋರಿದ ತಪ್ಪಂ ಸೈರಿಪುದಲ್ಲದೆಯುಂ ಭೃಗುಮುನಿ ಮೊದಲಾ ದವರೊಳ್ ನೀನೇ ತಪ್ಪಿದವನಂತೆ ಒಡಂಬಡಿಸುವ ಕಡುಸ್ಸೈರಣೆಯುಳ್ಳವ ನೆಂದುಂ, ಅವರ್ಗಡಸಿದ ಎಡರಂ ನೀನಿರ್ದೆಡೆಯೊಳೇ ಇದ್ದು ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾತ್ರದಿಂ ಪರಿಹರಿಪುದಲ್ಲದೆಯುಂ ಗಜೇಂದ್ರನ ಮೊರೆಯನಾಲಿಸಿ ಬಂದು ಕಡುಬೆಗೊಣ್ಡು ನೀಂ ಭರದೊಳೋಡಿದ ಕಟ್ಟೆಳಕದವನೆಂದುಂ, ಅವರೆಸಗುವ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯಂ ಸಲಿಪುದಲ್ಲದೆಯುಂ ಭೀಷ್ಮನೊಳ್ ನಿನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾಹಾನಿಯುಮನಂಗೀಕರಿಸಿದ ಭಕ್ತ ಪ್ರಯೋಜನೈಕಪರನೆಂದುಂ, ಅವರ್ ಅರ್ಚನಾವಿಧಿಯೊಳ್ ನಿವೇದನಂಗೆಯ್ದುದೇನಾದೊಡಮಾರೋ ಗಿಪ್ಪುದಲ್ಲದೆ ಸುಚರಿತನೆ ಶಬರಂ ಬಿಡದೆ ತಂದುಮುಂದಿಟ್ಟ ಭಿಕ್ಷಾನ್ನಮಂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದೊಳ್ ಸೇವಿಸಿದ ಸುಲಭನೆಂದುಂ, ಅವರ್ಗೀವುದೆಲ್ಲಮನಿತ್ತುಂ ಮತ್ತಂ ತಣಿಯದೆ ರಾಮಾನುಜಾಚಾರ್ಯರ್ಗೆ ನಿನ್ನನೇ ಇತ್ತು ಯತಿರಾಜ ಕುಮಾರನೆನಿಸಿದ ಕಡುಚಾಗಿಯೆಂದುಂ, ಅವರ್ಗೆ ದೇಹವಿಶ್ಲೇಷದೊಳ್ ಸಾಯುಜ್ಯಮನೀವುದಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲಿರ್ಪವರೆಲ್ಲರುಂ ಕಾಣ್ಬಂತೆ ರಾಜನ್ಯಸಾ ಲರಂ ನಿನ್ನರ್ಚಾವಿಗ್ರಹದ ಮೆಲ್ಲಡಿದಾವರೆಯೊಳ್ ಸೇರಿಸಿದ ಪರಮರಕ್ಷಕ ನೆಂದುಂ, ಇವು ಮೊದಲಾದ ನಿನ್ನ ಕಲ್ಯಾಣಗುಣಂಗಳಂ ಕೇಳ್ದು ತಿಳಿದು ಸಂತಸಂಬಡೆದು ಈ ಪ್ರೊಡೆಯಂಗೆ ಊಳಿಗಮನೆಸಗುವುದರಿಂದೆಯುಂ ಪಡೆಯೊಂದಾನಂದಮಿಲ್ಲೆಂದು ಸ್ವರುಚಿಯಿಂದೀಗಳಾಂ ಪ್ರಪನ್ನಾಂಗದವ ನುಮೆನಿಸಿ ಸೇರಿದೆಂ, ಎನ್ನನಾಳ್ಗೊಂಬುದು. ಆಳ್ಗೊಂಬುದು ಅನನ್ಯಜನ ಸುಲಭ ಶ್ರೀ ಯದುಶೈಲವಲ್ಲಭಾ!

ಇದು ಸಕಲಜಗದುದಯವಿಭವಾದಿಲೀಲನುಂ, ಲಕ್ಷ್ಮೀಲೋಲನುಂ, ಅಖಿಲಹೇಯಪ್ರತ್ಯನೀಕನುಂ, ಅಪ್ರಾಕೃತಪ್ರತೀಕನುಂ, ಅವಾಪ್ತಸಮಸ್ತ ಕಾಮನುಂ, ಅನಂತಕಲ್ಯಾಣಗುಣಗಣಾರಾಮನುಂ, ಸಾರಸಭವಪೂಜಿತನುಂ, ಸನಕಮುನಿಸಭಾಜಿತನುಂ, ಯದುಶಿಖರಿಶಿಖರಾಲಂಕಾರನುಂ, ಯತಿರಾಜಸಂಪತ್ಕುಮಾರನುಂ, ಆಶ್ರಿತರಕ್ಷಾಪರಾಯಣನುಮಪ್ಪ ಯಾದವಗಿರಿ ನಾರಾಯಣನಡಿದಾವರೆಯಯೂಟಗದೊಳ್ ಒಳಿದೇಟಿಗ್ದಳಿದ ಯಾದವಕುಲೋದ್ಧಾರಕನುಂ, ಶುಭಗುಣೋದ್ಧಾರಕನುಮಾದ ಧೇವರಾಜನೃಪಾಲಪೌತ್ರನುಂ, ಅತ್ರಿಗೋತ್ರಪವಿತ್ರನುಂ, ದೊಡ್ಡದೇವರಾಜ ಗರ್ಭಾಂಬುಧಿಕಲಾಧರನುಂ, ಸಕಲಕಲಾಧರನುಂ, ಅಶ್ವಾರೋಹಣಕಲಾರೇವಂತನುಂ, ಗಜಾರೋಹಣಮಘವಂತನುಂ, ಅಸ್ತ್ರವಿದ್ಯಾಭೃಗುರಾಮನುಂ, ಅಪ್ರತಿಮಧಾಮನುಂ, ಕರ್ಣಾಟಕಭೂಮಂಡಲಾಧೀಶನುಂ, ದೇವಸಂಕಾಶನುಂ, ಪಶ್ಚಿಮರಂಗಪುರಸಿಂಹಾಸನಾಧಿಷ್ಠಿತನುಂ ಸುಪ್ರತಿಷ್ಠಿತನುಂ, ದೇವಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಪರಿಪಾಲನೈಕಾನ್ತನುಂ, ಸಕಲಪ್ರಜಾಕಾನ್ತನುಂ, ಅಸಕೃದಾವರ್ತಿತಷೋಡಶಮಹಾದಾನನುಂ, ಆಶ್ರಿತಸರ್ವಶ್ರೇಯೋನಿದಾನನುಂ, ರಸಿಕಜನಕರ್ಣರಸಾಯನೀಕೃತಸಂಗೀತವಿಸ್ತರನುಂ, ಸಾಹಿತ್ಯವಿದ್ಯಾನಿಕಷಪ್ರಸ್ತರನುಂ, ಪೂರ್ವದಿಗ್ವಿಜಯಯಾತ್ರಾವಿತ್ರಾಸಿತ ಚೇದಮಂಗಲೋಪಾನ್ತಕಾನ್ತಾರೋಪಗೂಢವ್ಯೂಢಸೇನಾಭಿಗುಪ್ತಪಾಂಡ್ಯಸೇನಾಧಿಪ ಸಂಗರಕಿರೀಟ ವೆಂಕಟಕೃಷ್ಣಶಿಬಿರಸರ್ವಸ್ವಹರಣಸಮಸಮಯಸಮಾಕ್ರಾನ್ತ ಮಳಲಿ ಪರಮತ್ತಿಶಾಲೆಯ ಚೇದಿಮಂಗಲ ಕೊಂಗು ಧಾರಾಪುರಾದಿ ಪಾಂಡ್ಯನೃಪದುರ್ಗಮ ದುರ್ಗಸ್ತೋಮನುಂ, ಸಂಗರಭೀಮನುಂ, ಉದ್ವೃತ್ತಸುರತ್ರಾಣಚಮೂವಿಕ್ಷೋಭಣವಿಚಕ್ಷಣ ವಿಕಟಮರಾಟ ಶಿವಾಜಿವಾಜಿಸೇನಾಧಿಪ ಜಯತಜಿಕಾಟಕರ ದಾದಜಿಕಾಕಡ ಪ್ರಮುಖಕಂಠನಾಳೋಚ್ಛಲದ್ರಕ್ತಧಾರಾಸಿಕ್ತ ಕೃಪಾಣಸಂದರ್ಶನ ವಿಲೀನಹರಜಿ ಸಂತಜಿ ಮುಖ್ಯಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರನೃಪಪ್ರವೇಕನುಂ, ಅಪ್ರತ್ಯನೀಕನುಂ, ಗಂಭೀರೋದ್ಧತಪರಿಘಾವರಣಭೀಷಣಶತಘ್ನೀ ಶತಸಂಕುಲಮತ್ತ ಮಾವಳಿಸೇನಾವಳೀನಿರ್ಮಿತಧರ್ಮಪುರೀಪ್ರಸಭಾಕ್ರಮಣ ಶ್ರವಣಾನಿ

ರ್ಜರೀಕೃತ ಕೆಂಗೇರಿ ನಾಮಲೂರು ಚೇಪ್ರಹಳ್ಳಿ ಬೈರನೆತ್ತ ಕುನ್ನತ್ತೂರ್ ಮುಖ್ಯದುರ್ಗವರ್ಗನಿರಾಯಾಸಾಕ್ರಮಣನಿರ್ವ್ವರ್ತಿತನಿಜಸೈನಿಕಸಮೂಹನುಂ, ಆಹವಕಲಾಕ್ರೀತವಾಹನನುಂ, ದಕ್ಷಿಣದಿಗ್ವಿಜಯಯಾತ್ರಾವಿತ್ರಾಸಿತ ಪಲಾಯಿತ ಪಾಂಡ್ಯಬಲಾನುಧಾವನತ್ರಸ್ತ ನಿಜಬಲವಿಶ್ರಾಂತಿಸ್ಥಾನೀಕೃತಜಲಧಿವೇಲಾತಮಾಲಾರಣ್ಯನುಂ, ಅನತಜನಶರಣ್ಯನುಂ, ಪಶ್ಚಿಮದಿಗ್ವಿಜಯ ಪ್ರಸ್ಥಾನಭೇರೀರವಾಕರ್ಣನಸಂಭ್ರಾಂತದುರ್ದಾಂತಹುಶಾನಖಾನಸನಾಥ ಕೆಳದಿನೃಪ ಸಮುತ್ಥಿತ ಸರ್ವಸ್ವನಿರ್ವಾಪಿತಕೋಪನುಂ, ಅಮಿತಪ್ರತಾಪನುಂ, ಉತ್ತರದಿಗ್ವಿಜಯಸಮಯಾಭಿಯಾತ ಕುತುಪಶಾಹ ವಾಹಿನೀವಿಮರ್ದನ ಕ್ಷಣಾಕ್ರಾಂತ ಕುಂಡಿಕೆರೆ ಚಿಕ್ಕನಾಯಕನಹಳ್ಳಿ ಹೊನ್ನವಳ್ಳಿ ಸಾರತವಳ್ಳಿ ತುರುಗೆರೆ ಪ್ರಮುಖದುರ್ಗಗ್ರಹಣಸತ್ರಾಕಾರವಾರನುಂ, ಅಸಹಾಯಶೂರನುಂ, ಜಡಕನದುರ್ಗಹಠಾದ್ಗ್ರಹಣವೇಳಾನಿಪಾತಸುರಂಗಮುಖಾನಲೋತ್ಕ್ಷಿಪ್ತಗಂಡೋಪಲಪಾತನಿರ್ಧೂತ ಬಿಜ್ಜಿವರ ಮದ್ದಗಿರಿ ಚೆನ್ನರಾಯದುರ್ಗ ವೀರಣದುರ್ಗಾದ್ಯಸಂಖ್ಯದುರ್ಗವರ್ಗಾಕ್ರಮಣಾವಸರಾವನತಸಾಮಂತನೃಪಾಲಮೌಳಿಮಣಿಘೃಣಿನೀರಾಜಿತಪದರಾಜೀವನುಂ, ಮಹಾನುಭಾವನುಂ, ಸಾಹಜಿಮುಖಮರಾಟನೃಪರಾಜಧಾನೀಕೃತಾಭಂಗುರ ಬೆಂಗಳೂರ್ ಹರಣ ನಿಷ್ಪ್ರಾಣಿತ ಶಂಭುಜಿ ಸಾಹಜಿ ಸಂತಜಿ ಜರಜಿ ಪ್ರಮುಖಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ನೃಪಾಲಜಾಲನುಂ, ರಿಪುಕುಲಕಾಲನುಂ, ಸಂಗ್ರಾಮರಾಮನುಂ, ಸಾಹಸೋದ್ದಾಮನುಂ, ಪ್ರೌಢಪ್ರತಾಪನುಂ, ಪ್ರಕಟಿತಾಟೋಪನುಂ, ಅಮಿತಪರಾಕ್ರಮನುಂ, ಅಭೇದ್ಯವಿಕ್ರಮನುಂ, ಕರ್ಣಾಟಕಚಕ್ರವರ್ತಿಯುಂ, ಕಲ್ಯಾಣಕೀರ್ತಿಯುಂ, ಲೋಕೈಕವೀರನುಂ, ವೀರರೊಳ್ಗಂಡನುಂ, ಗಂಡರೊಳ್ಗಂಡನುಂ, ಅಂತೆಂಬರ ಗಂಡನುಮೆನಿಸಿ ನೆಗಳ್ದ ಶ್ರೀಮದಪ್ರತಿಮವೀರನರಪತಿ ಶ್ರೀ ಚಿಕದೇವಮಹಾರಾಜ ವಿರಚಿತಮಪ್ಪ ದಿವ್ಯಪ್ರಬಂಧಂಗಳೊಳ್

ಚಿಕದೇವರಾಜ ಬಿನ್ನಪಕ್ಕೆ ಜಯಮಂಗಳಂ.

ಸಂಪೂರ್ಣಂ.

ಶೋಧನಪತ್ರ

ಪುಟ	ಪಙ್ಕ್ತಿ	ಅಶುದ್ಧಂ	ಶುದ್ಧಂ
2	16	ಲೊಪ್ರಗು	ಲೊಪ್ಪಗು
4	17	ತೊತ್ತು	ತೊತ್ತ
....	20	ಮೆಟೂ	ಮೆಱಿ
....	....	ಶಂಭೋಜಿಯು	ಶಂಭೋಜಿಯುಂ
....	21	ಏಕೈಕ್ಯಂ	ಏಕೈಕ್ಯೀ
....	26	ಕೊಶಂ	ಕೋಶಂ
5	15	ಗೀತೆಯೋಳ್	ಗೀತೆಯೊಳ್
6	1	ಜವಾ	ಜಯಾ
....	14	ಶರೀಡ	ಶರೀರ
....	21	ದಹುಂ	ದೇಹಂ
8	10	ಗಳಿಂದ	ಗಳಿಂದಂ
13	21	ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ್ಪ	ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ
15	6	ಆಯು.ರ್ವೆದ	ಆಯುರ್ವೇದ
....	....	ಧನುರ್ವೆದ	ಧನುರ್ವೇದ
23	13	ಪಿದಹುಂ	ಪಿದಹಂ
....	21	ತುೞ	ತೞ
....	22	ಟ್ರೈ	ಟ್ಟಿ
29	21	ತಿಳಿಯುಪೇ	ತಿಳಿಯುವೇ
31	5	ಬೊಜಗ	ಬೋಜಗೆ
57	10	ದಱು	ದಱು
....	14	ತಿ-ಡಿಸಿದ	ತೆ-ಡಿಸಿದ
59	7	ಱಂ	ಱಂ
[illegible]	೭	ಕ್ಷ್ಟ	ಕ್ಷ್ಕ

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

இரண்டாம் பாகம்

ஸ்ரீமன் மஹீசூர ஸம்ஸ்தாநாதீச ஸ்ரீமத் ராஜாதி ராஜ
ஸ்ரீ சிகதேவ மகாராஜாவினாலியற்றப்பெற்ற அருமையான
நூல்களுள்

சிகதேவராஜ விண்ணப்பம்

(ஸ்ரீ ராமாநுஜதர்சந ஸாரம்:—தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு,
சில குறிப்புகளுடன்.)

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
48	20	குணங்கன்	குணங்கள்
53	6	ஸகல புவனுவதாரா	ஸகல புவனுதாரா
53	8	பக்ஷி	பரணி
54	11	நிவ்ருத்ராதிகார	நிவ்ருக்தாதிகார
56	3	தாராவலயம்	தாராவலயம்
56	21	இதைச் சுற்ழின	இதைச் சுற்றின
60	25	ஆபித்துநூறு	ஆயிரத்துநூறு
66	5	டங்களின்	டங்களில்
67	11	ரோகம்	ரோதம்
79	24	சம்பூன்	சம்பூள்
81	4	துர்தங்களை	தர்ட தங்களை
82	8	பிரக்	பிர
89	26	பபக்கததால்	பயக்கத்தால்
91	2	பலனுண்டாவது	பலனுண்டாவது
92	8	போல்	பகல் போல்
93	18	அஷ்டச்சிலாகி	அஷ்டச்லோகி

ஸமர்ப்பணம்

இந்நூலுக்கு முகவுரையை நூலாசிரியர் பதினைந்து தொடக்கம் செய்கின்றார். முதல் மூன்று செய்யுட்களால் யாதவகிரி நாராயணனையும், தன்னுடைய தலைநகரான ஸ்ரீரங்கபட்டணத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் அரங்கநாதனையும் துதித்து பகவத் க்ருபையை வேண்டுகிறார். மேல் எட்டு பாடல்களில் தன் திக்விஜயத்தையும் விருதுகளையும் வர்ணிக்கிறார். கடைசி நாலு பாடல்களில் தம்முடைய வேதாந்த காலக்ஷேபத்தையும், அந்த வேதாந்தார்த்த தத்துவத்தையெல்லாம் அனைவரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும் பொருட்டு எளிய நடையில் நூல் இயற்றியதையும் சொல்லுகிறார்.

அதன் பிறகு, உரை நடையில் கீழ்ச் செய்யுள்களில் கூறினதையே விஸ்தரிக்கிறார். அதற்கு மேல் ஒவ்வொரு விண்ணப்பத்தின் ஸாராம்சமும் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. நூலாசிரியர் ஒவ்வொரு விண்ணப்பத்தின் தொடக்கத்திலும் அதன் ஸாராம்சத்தை ஒரு செய்யுளினால் வெளிப்படுத்துகிறார். எல்லாப் பாடல்களின் அர்த்தமும் உரை நடையில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

முதல் பத்து விண்ணப்பங்களில் ஈச்வர தத்துவ நிரூபணம் பண்ணுகிறார். பதினொராம் விண்ணப்பத்தில் சித்-தத்துவ-ஸ்வரூபத்தை விவரித்திருக்கிறார். மேல் ஏழு விண்ணப்பங்களில் அசித்-தத்துவ-நிரூபணம் செய்கிறார். ஆக பதினெட்டு விண்ணப்பங்களால் ஈசுவரன், சேதனம், அசேதனமென்னும் மூன்று தத்துவங்களையும் நிரூபிக்கிறார். இந்த மூன்று தத்துவங்களின் நிலைமையை ஆராய்ந்தால், சித், அசித் ஆகிய தத்துவங்களிரண்டும் அல்ப ஸாரங்களும் அநித்யமுமென்று அவைகளில் வைராக்யமும், ஈசுவர தத்துவமொன்றே நிரவதிகாநந்தமென்று, அதில் இடையறா

அன்பும் பிறக்கும். இப்படி விஷய விரக்தியும், பரமாத்ம பக்தியும் பிறந்தவர்கட்கு, மோக்ஷோபாயம் அபேக்ஷிதமென்று, முன் பன்னிரண்டு விண்ணப்பங்களால் விவரிக்கிறார்.

அருளமுதம் கலந்த மோக்ஷத்தை யருள்வதையே கடமையாய்க்கொண்ட ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய அன்பொன்றே மோக்ஷ ஹேது. அவனை அடைக்கலம் புகுந்து, சரணடைந்து, அவனுடைய மெல்லடிகளே உபாயமும் உபேயமுமென்று நம்பி மற்றெல்லாவற்றையும் துறந்த அகிஞ்சனர்களுக்கும், அநந்யகதிகளுக்கும், அவனே ஸர்வ ரக்ஷகனும், அவர்களது யோக க்ஷேமங்களைச் சுமந்து நடத்துவன். மோக்ஷமென்பது—ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் நீங்கி, புனராவர்த்தியில்லாத தேசத்தை (ஸ்ரீவைகுண்டத்தை) அடைந்து, பரவாஸுதேவன் திருவடிகளில் ஈடுபட்டு அவன் உகந்தருளி நியமித்த கைங்கர்யத்தை அநவரதம் செய்துகொண்டு "ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி, வழுவிலா வடிமைசெய்ய வேண்டும் நாம்" என்னும்படி அவன் உகப்பென்னும் நிரவதிகாநந்தத்தை, அவன் ஸந்நிதியில் அநுபவித்துக்கொண்டு நித்யமாய் இருக்கும் இருப்பு. இப்படியெல்லாம் அறிவித்து பாடலைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

சிகதேவராயர் கன்னட மொழியில் இயற்றிய இந்நூல் சொற்சுவையும் பொருட் பொலிவும் ஆழ்ந்த கருத்தும் வாய்ந்து, தெள்ளிய இனிய நன்னடையிலுள்ளது. இச்சுவைகளை கன்னட நூலிலேயே அனுபவிக்க வேண்டும். தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் இவை ஒன்றையும் காணமுடியாது. அடியேனுக்குத் தமிழ் பாஷையில் பயிற்சிக் குறைவு. அறிஞர் சோதனையால் இலக்கணம் முதலிய பிழைகள் விசேஷமாக இராதென்று நம்புகிறேன்.

ஸ்ரீரஸ்து

சிக்கதேவராஜ விண்ணப்பம்

பிடிகை

1. லக்ஷ்மீபதியாயும் எல்லா நற்குணங்களின் கடலாயும், ஆனந்தமய விமானத்தின் உதரத்தில் தனிப்பட்டுப் பிரகாசிக்கும் உருவத்தை உடையவனாயும் உள்ள ("நிலவும் சுடர் சூழொளி மூர்த்தி") பதுமை நாராயணன் (இந்த) அரசனுக்கு எப்பொழுதும் இரக்ஷணைப் அருள்புரிவானாக.

2. எல்லா உலகத்தையும் ஆனந்தப்படுத்தும், படைகளின் உதவியினால் பகைவர் உலகத்தை நாசமாக்கும், குறைவற்ற உபாயத்தினால் பகைவரின் மலைக் கோட்டைகளைப் பயனற்றதாகச் செய்யும், சிக்கதேவேந்திரனுக்கு, ஆநந்தத்தை ரலபாய், சக்கரமென்னும் ஆயுதத்தை உடையவனாய், வைகுண்டத்தி லிருப்பவனான ஸ்ரீ லக்ஷ்மீநாராயணன் பேரரசை அருள்புரிவானாக.

3. ஸ்ரீ யாதவ சைலத்தை அன்புடன் ஆளும் திருநாராயணனின் திருவடித் தாமரையில் பிறந்த வண்டுபோலுள்ள, நற்குணங்களுக் கிருப்பிடமான, மேற்றிசையிலுள்ள ஸ்ரீரங்கமென்னும் நகர்க்கு முடிசூடிய மன்னனான, புகழ் வாய்ந்த யதுவம்சமென்னும் கற்பகத்தருவின் செழித்த தளிர் போன்ற சிக்கதேவேந்திரன் மிக்க பெருமையுடன் மக்களின் அன்பைப்பெற்று அரசுபுரிவானாக.

4. மயனை, சம்பரனை, இந்திரஜித்தை, மாரீசனை வென்ற பயத்தினால் ஆக்ரா, டில்லி, பாகநகரம், இவைகளின் பிராந்தங்களின் (அரசர்கள்) வெற்றிபெற்ற தலைவனென்று,

தன் முன் பணிவுடன் செலுத்திய திறைகளினல் செருக்குள்ள அந்த சிவாஜியின் செருக்கை முறித்து, அப்ரதிமவீரன் (நிகரில்லாத வீரன்) என்னும் விருதை ஏற்றுக்கொண்டான் (சிகதேவன்)

5. டில்லி வாயிலுக்கு விரைவாகச் சென்று, அதைச் சூறையாடி கோலகொண்டாவை மக்களும் பொருளு மற்று விடும்படி செய்து, விஜயபுரத்தை அழித்து (இந்த) செருக்கினல் பெருத்த அந்த சிவாஜியின் மகன் சம்புஜியின் மேன்மேல் வளரும் செருக்கைத் தனது வியக்கத்தக்க வல்லமையினல் சிகதேவ அரசன் அடக்கினன்.

6. யசவந்த ராவின் மூக்கைக் கொய்து, அவனை ஆயுதமற்றவனுகச் செய்து, உலகம் கொண்டாடும்படி ஜைதஜிகாடிபென்பவனைப் புடைத்து சித்திரவதையும் செய்து, தாதஜிகாகடா என்பவன் முகவாய்க்கட்டையை விரைவாகக் கத்தரித்து, (இவைகளால்) எல்லா தேசத்திய கலக்கத்தை போக்கி, பூமண்டலத்தை அப்ரதிம வீரன் ஆண்டு வந்தான்.

7. ஸுரர்களும் அஸுரர்களும் சேர்ந்து, கடலைக் கடையாநிற்க, எண்டிசையில் அலைகள் கவிந்தெழ, அவைகளைப் பாகுபடுத்திக் தூள்தூளாக்கிய மந்தரமலைபோல, பெரிது சிறிதென்றுமல் ஒரு காலத்தில் எண்டிசையிலும் வளைத்துக்கொண்ட பகை அரசரின் படைகளை அபேத்ய விக்ரமன் (வெல்லமுடியாத பராக்கிரமம் உள்ளவன்) புடைத்துப் புடைத்து நாசமாக்கினன்.

8. ஒன்றுகூடிச் சூழ்ந்து முற்றுகை செய்த அரசர் குழாத்தை இடி வேகத்தில் புடைத்தான் என்று கூறில் அது அப்ரதிமனுக்கு ஒரு பெருமையோ? அவனை எதிர்த்த

வலிமை வாய்ந்த படைகள் உள்ளவர்கள் என்னப்பட்ட குதுப-சாகநன் (குடெய்ஷா), சுதல-சாகநன் (அடல்ஷா) என்னும் வீரர்களை அடியோடு பூபூகவைத்து, நன்றாக தோற்கடித்து, மகிமையைப் பெற்றனென்று கூறில், அது அந்த சிகதேவ அரசனுக்குத் தகும்.

9. தாமதமில்லாமல், டில்லியை ஆளும் அரசனை அழைத்துவந்து அவரிடமிருந்தே தோள்வலிபெற்ற பாக நகராதிபதியையும் விஜயபரிரசனையும், உயிருள்ள பிணங்களைப்போல் பிடித்து, விசேடமாய்ப் பாடுபடுத்தி, கைச்சிறைக் கொண்டு, அபேத்ப விக்ரமனென்னப்பட்ட சிகதேவ நரேந்திரன் அரசுபுரிந்து வாழ்கிறான்.

10. அன்று இவனுக்குப் பயந்து, கீழ்ப்படிந்திருந்த அரசர் கூட்டமெல்லாம் விரைவாக ஒன்றுசேர்ந்து நம்பிக்கையுடன் சிவாஜியைக் கண்டு, அவன் உகக்குப்படி யாபங்களைத் தெரியப்படுத்த, அவனும் இவர்களுடன் அன்று மோசத்தால் கூட்டுச் சண்டையில் சிறந்து முன்வர, கருடன் பாம்புகளின் கூட்டத்தைமேலிருந்து ஓரே பாய்ச்சலாக விரைவில் விழுந்து அழிப்பதைப்போல், அவர்களைக் கொன்று இன்று சிகதேவ அரசன் இன்ப வாழ்விலிருக்கிறான்.

11. ஒரு திசையில் துருக்கர், வேறொரு திசையில் யோரசர், மற்றுமொரு திசையில் ஆரியர், ஒரு பக்கத்தில் தமிழர், வேறொரு பக்கத்தில் கொடகர், மற்றுமொரு பக்கத்தில் மலைநாட்டார், இவர்களெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து யுத்தத்தில் முன்னேறும் போது, மிடுக்குடன் அவர் படைகளின் கூட்டத்தை எளிதில் எல்லா திசைகளுக்கும் பலிகொடுத்து, சிகதேவ அரசன் மிக்க புகழ்பெற்று இன்பமாய் வாழ்ந்து விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.

12. இவ்விதமாக ஆநத்ரிய தர்மத்தை நடத்தி கொண்டு வருகையே ஸ்ரீ லக்ஷ்மீபதிக்குக் கைங்கர்யமென்று சாஸ்திரங்கள் பேசும் உண்மையைத் தெளிவுற அறிந்து கொண்டு, அப்ரதிமராங்கன் காலத்தைக் கழிப்பான்.

13. தான் படித்தறிந்த வேதாந்த உண்மைகளின் போக்கை மற்றவரும் அறியவேண்டுமென்னும் நல்லெண்ணத்தால் ஆதரத்துடன் அப்ரதிமன் யாதவகிரி நாயகன் திருவடிகளில் விண்ணப்பம் செய்தான்.

14. முப்பது விண்ணப்பங்களால் அந்த வேதாந்தார்த்த தத்துவத்தையெல்லாம் எளிதில் புரியும்படி சிக தேவன் இதை (இந்நூலை) யதுசைலநாதன் திருவடியில் விண்ணப்பித்துக் கொண்டான்.

15. விரைவில் எல்லோரும் அறியும்படி, புரியாமை முதலிய தோஷங்களற்ற ஞானத்துடன், அப்ரதிம வீரநரபதி அப்ராக்ருதனை (ஸ்ரீமந் நாராயணனின்) திருவடிகளில் வணங்கி விண்ணப்பம் செய்தான்.

அது எப்படியென்னில் :— ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீமன்மஹாராஜாதிராஜனும் ராஜபரமேச்வரனும் பிரௌட பிரதாபனும் அப்ரதிம வீர நரபதியுமான ஸ்ரீ சிகதேவ மகாராஜன் ஸ்ரீரங்கபட்டணத்தில் ஸிம்ஹாஸநாரூடனாய் ஸாம்ராஜ்ய தீக்ஷையை ஏற்றுக்கொண்டு தேவ பிராம்மண பரிபாலனத்தை முதன்மையாக்கி, எல்லாக் குடிகளையும் ஆண்டுவரும்பொழுது வட தேசத்தில் கொடியோன் என்னும் பெயர் வாங்கி, அறுபதாயிரம் குதிரைகள், லக்ஷக் கணக்கில் கர்வங்கொண்ட காலாட்கள் கூடின சேனையை நடத்திக்கொண்டு வந்து, டில்லிப் பிரதேசத்தையும் கொள்ளையடித்து, பேரசச் சண்டை செய்து பாழாக்கி, விஜயாபுர அரசனை வென்று, அவர்கள் நாடுகளையும், படை வீடுகளையும் கைப்பற்றி, கோல

கொண்டா அரசனைத் துன்புறுத்தி, அவன் கொடுத்ததை ஏற்றுக்கொண்டு, அந்த செருக்கால், உடனே கன்னட நாட்டில் நுழைந்த சிவாஜியைப் போர்க்களத்தில் தோற்கடித்து, அவன் படைத் தலைவர்களில் ஜைதஜிகாடகன் என்பானைக் குதிரைக் கால்களால் மிதிப்பித்து, ஜீவனுடன் வைத்து, மூக்கு, காது, குடல், கை, கால்களைக் கத்தரித்து, அந்த துண்டங்களால் பேய்க் கூட்டங்களைத் திருப்தி செய்வித்து, மேலும் தாதஜிகாகடன் என்பானின் முகவாய்க்கட்டையைக் கொய்து, அவன் தலையை ஜனக்கூட்டத்தில் ஊர்கோலம் கொண்டு, அந்த வேகத்தால் சாம்பாஜியை பயஸமுத்திரத்தில் முழுக வைத்து, அவன் உதவிக்கு வந்த எக்கோஜியை உயிருடனே விட்டு, அவனைவிட முக்கியமானவனென்னப்பட்ட யசவந்தராவின் மூக்கை அறுத்து, மேலும் அந்த சாம்பாஜி கப்பம் கொடுத்து தன் சேனைகளையனுப்பி பெருமைப்படுத்திய கோலகொண்டா விஜயபுரத்தவர்களைத் துன்புறுத்தி, அவர்களை மானபங்கம் செய்ய டில்லியை ஆளும் மகாபாதுசாக னென்னப்பட்ட அவரங்கசாஹனை வரவழைத்து, அவன் உதவியால் இவ்விருவர்கள் நாடுகளையும் பொருளையும் கவர்ந்து கைச்சிறைக்கொண்டு, மேலும் அந்த மராடரின் ஆடோபத்தை நம்பி முன் வந்து, இடவலங்களில் சிறிது சிறிது யுத்தம் செய்த மொரசர், தமிழர், கொடகர், மலைநாடு அரசர்களைக் கஷ்டப்படுத்தி, இவ்வகையில் எண் திசைகளையும் ஜயித்து, ஸுகபாப ஸத்கதா விநோதத்தில் இருக்குமளவில், மனதில் உதித்த தயாரஸத்தால் போசித்தான் (சிகதேவ அரசன்).

எண்திசைகளிலிருக்கும் பகைவர்கள் அடங்கினதால் அரசர்களிடமிருந்து ஏற்படக்கூடிய பயமில்லாமலும், தேவதானுக்ரகத்தால் நீர்வளம் நிலவளம் நிறைந்ததால் வைதிக

பயமில்லாமலும், பிரஜைகளனைவரும் இம்மையில் ஸுக வாழ்விலிருக்கிறார்கள். இவர்கட்குப் பரகதியையும் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டியதாயிருக்கிறதென்று ஆராய்ந்து,

"மாம்ஹி பார்த்த வ்யபாச்ரித்ய
யேபி ஸ்யு: பாபயோநய: |
ஸ்த்ரியோ வைச்யாஸ்ததா சூத்ரா
ஸ்தேபி யாந்தி பராம்கதிம்" ||

என்று கீதையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தானே உறுதிபடுத்தின முறையில், பின் எவ்வளவு பாபிகளாயிருந்தாலும், எந்த ஜாதியில் பிறந்திருந்தாலும், எப்பொழுதும் தத்துவஞானத்துடன் அவனிடத்தில் பக்தி செய்து நம்பினவர்க்கு மோக்ஷம் தப்பமாட்டாதென்று அறிந்து, அக்ஷரமறியாத வேளாளர்கட்கும், பெண்களுக்கும், வடமொழியில் தத்துவ ஞானமேற்படுவது அருமை என்று, எல்லோரும் அறியும்படி கன்னடமொழியில் எளிய நடையிலேயே எல்லா தத்துவார்த்தங்களையும் திரட்டித் தான் தன் குலதேவதையான யாதவகிரி நாராயணனுடைய திருவடித் தாமரைகளில் விண்ணப்பம் செய்யும் முறையில் முப்பது விண்ணப்பங்களைத் தொகுத்துக் கட்டினான். அவைகளில் :—

முதல் விண்ணப்பத்தில் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான ஸ்ரீமந் நாராயணன், பர, வ்யூஹ, விபவ, அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதாரங்களை அங்கீகரித்தது பக்தானுக்ரஹார்த்தமென்று அவனுடைய தயாதிசயத்தை வெளியிட்டான்.

இரண்டாம் விண்ணப்பத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஜகத் காரணனென்று நிச்சயித்தான்.

மூன்றும் விண்ணப்பத்தில் அந்த ஜகத் காரண வஸ்துவை அறிய முடியாதென்ற ஆக்ஷேபத்தை நிவர்த்திசெய்தான்.

நான்காம் விண்ணப்பத்தில் அந்த ஜகத் காரண வஸ்துவை அறிவது வேதசாஸ்திரங்களினின்றே என்று வர்ணித்தான்.

ஐந்தாம் விண்ணப்பத்தில் அந்த வேதசாஸ்திரங்களனைத்தும் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே குறிப்பிட்டுக் காண்பிக்கும் முறையை அறிவித்தான்.

ஆறாம் விண்ணப்பத்தில் அந்த வேதசாஸ்திரங்களில் தோன்றும் விரோதங்களை விலக்குகிறான்.

ஏழாம் விண்ணப்பத்தில் அந்த வேதசாஸ்திர ஸித்தமாய் நாராயணனுக்குச் சரீரமான ஜகத் மித்யை அல்ல, ஸத்யமாயிருக்கிறது என்பதை ஸ்தாபித்தான்.

எட்டாம் விண்ணப்பத்தில் கனவின் அத்தாட்சியிலிருந்து உலகம் பொய் என்று பகராமல் இருக்கும் பொருட்டு, கனவில் காணும் வஸ்துக்களை அந்தக்காலத்தில் ஜகதீச்வரன் உண்டுபண்ணுவதால் ஸத்யம் என்று நிச்சயித்துச் சொன்னான்.

ஒன்பதாம் விண்ணப்பத்தில் ஜகத்தை விஷமமாய் ஸிருஷ்டிக்கிறதனால் ஜகதீச்வரன் விஷமனும், நிர்தயனும் ஆவான் என்னும் ஆக்ஷேபத்தைத் தீர்த்தான்.

பத்தாம் விண்ணப்பத்தில் கடபடாதி திருஷ்டாந்தத்திலிருந்து ஜகத்திற்கு மூன்றுவகை காரணங்கள் வெவ்வேறாய் இருக்கின்றனவென்னும் ஆக்ஷேபத்துக்கு, சிதசித்வஸ்து சரீரகனான ஈச்வரனே மூன்றுவகை காரணங்களுமாய் இருப்பன் என்று ஒப்பத்தக்க உத்தரம் கொடுத்தான்.

இப்படி பத்து விண்ணப்பங்களில், ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரமதயாளுவும், ஜகத்காரணனும் அபரிச்சேத்ய மகிமனும், சகல வேத வேத்யனும், ஆச்சர்ய சரிதனும்,

ச்சேதநரு சேதன சரீரகனும், அசித்பதார்த்தங்களும், ஸர்வ ஸ்வாமியும், மூன்று வகைக் காரணனும் என அறிவித்ததனால் ஈச்வரதத்துவ நிரூபணம் பண்ணினான்.

பதினோராம் விண்ணப்பத்தில் ஜீவதத்துவஸ்வரூபத்தை விவரித்தான்.

பன்னிரண்டாம் விண்ணப்பத்தில் தத்துவஸ்ருஷ்டிக்ரமத்தைக் காட்டினான்.

பதின்மூன்றாம் விண்ணப்பத்தில் ப்ருஹ்மாண்ட ஸ்ருஷ்டி முறையை வகுத்துக்காட்டினான்

பதினான்காம் விண்ணப்பத்தில் அந்த ப்ரும்மாண்டத்திலிருக்கும் பதினான்கு லோகங்களுடைய நிலைமையை நிர்ணயித்தான்.

பதினைந்தாம் விண்ணப்பத்தில் பூமண்டலத்தின் பரிமாணத்தைக் கணித்தான்.

பதினாறாம் விண்ணப்பத்தில் ஸுகத்தை அனுபவிக்கும் ஸ்தானமான ஸ்வர்க்கங்களுடைய நிலைமையைத் தெரியவைத்தான்.

பதினேழாம் விண்ணப்பத்தில் துக்கத்தை அனுபவிக்கும் இடங்களான நரகங்களுடைய ஸ்திதியை விரித்துரைத்தான்.

பதினெட்டாம் விண்ணப்பத்தில் பாபபலங்கள் க்ரூரமாயிருக்குமென்று காட்டி, அந்த பாபங்களனைத்தும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சரணாரவிந்தத்தில் பக்தியினாலேயே பரிகாரமாகும், என்பதை மனதில் பதியும்படியாகச் சொன்னான்.

இப்படிப் பரதத்துவஸ்வரூபமென்பது முதலாக இதுவரையில் ஏழு விண்ணப்பங்களில், ப்ராக்ருத ஸ்ருஷ்டிக்ரமமும், அந்த தத்துவங்களிலிருந்து பிறந்த ப்ரம்மாண்டத்தி

னுடைய விஸ்தாரமும் அந்த ப்ரம்மாண்டத்திலிருக்கும் பதினாலுலோகங்களுடைய நிலைமையையும், அவைகளில் பூமண்டலத்தின் பரிமாணமும், பூ ஸ்வர்க்கங்களும், நரக யாதனைகளும், அந்த யாதனா பரிகாரோபாயமும் சொன்னதால், அசித் தத்துவ-நிரூபணம் செய்தான்.

இப்படி பதினெட்டு விண்ணப்பங்களால் ஈச்வரன் சேதனம், அசேதனமென்னும் தத்துவத்ரயத்தையும் நிரூபித்தான். இந்த மூன்று தத்துவங்களின் நிலைமையை ஆராய்ந்தால், சித், அசித் ஆகிய தத்துவங்களிரண்டும் அல்ப ஸாரங்களும் அநித்யமுமென்று, அவைகளில் வைராக்கியமும், ஈச்வர தத்துவமொன்றே நிரவதிகாநந்தமென்று அதில் அனுராக்தியும் பிறக்கும்.

இப்படி விஷயவிரக்தியும் பரமாத்மபக்தியும் பிறந்தவர்கட்கு மோக்ஷோபாயம் அபேக்ஷிதமென்று மூன் பன்னிரண்டு விண்ணப்பங்களினால் விவரித்தான். அஃதெங்ஙனே யெனில் :—

பத்தொன்பதாம் விண்ணப்பத்தில் நாலு புருஷார்த்தங்களில் மோக்ஷமே பெரிதென்று படிகட்டினான்.

இருபதாம் விண்ணப்பத்தில் ஸாத்விகசாஸ்திரங்களிலிருந்தே மோக்ஷோபாயத்தை அறியவேண்டுமென்று சொன்னான்.

இருபத்தொன்றாம் விண்ணப்பத்தில் எல்லா தந்திரங்களிலும் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரமே பிரபலப்ரமாணமென்பதைக் கோத்துக்காட்டினான்.

இருபத்திரண்டாம் விண்ணப்பத்தில் மோக்ஷத்திற்கு உபயோகமான விஷயவைராக்கியம் துர்க்கடமென்னும் ஆக்ஷேபத்தைப் போக்கினான்.

இருபத்திமூன்றும் விண்ணப்பத்தில் கேவலம் கர்மத்தி னிருந்து முக்தியில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்தினான்.

இருபத்துநான்காம் விண்ணப்பத்தில் ஆசைப்பட்ட தெல்லாவற்றையும் அளிக்கும் ஸர்வேச்வரன் வேறு புரு ஷார்த்தங்களை அபேக்ஷிக்குமவர்கட்கு அவர்கள் அபேக்ஷிக் கும் பலவந்தத்தினால் அந்தப் புருஷார்த்தங்களை ஈவன்; மோக்ஷத்தில் ஆசைப்படுபவர்கட்கு மோக்ஷத்தையே மன முவந்து அருளுவான் என்பதைக் காட்டினான்.

இருபத்தைந்தாம் விண்ணப்பத்தில் காலகர்ம ஸ்வபாவ முதலானவற்றினின்று அபேக்ஷிதபலம் கிடைக்குமென்னும் பயக்கத்தைத் தொலைத்தான்.

இருபத்தாறும் விண்ணப்பத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தவிர வேறொருவருக்கும் ரக்ஷணஸாமர்த்தியம் இல்லை என் பதைத் தெரிவித்தான்.

இருபத்தேழாம் விண்ணப்பத்தில் மோக்ஷத்தை அபே க்ஷிக்கிறவன் தன்னுடைய தோஷங்களை எண்ணி பயப்பட வேண்டாம், பகவத் குணங்களையேயெண்ணி தைர்யமா யிருக்க வேண்டுமென்று விளக்கினான்.

இருபத்தெட்டாம் விண்ணப்பத்தில், ஸம்ஸாரத்தின் மூலமெனப்படும், அவித்யா, கர்ம, வாஸனை, ருசி, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களை ஜகதீச்வரன் தானே விடுவிப்பன் என்கிற தைப் பிரகாசப்படுத்தினான்.

இருபத்தொன்பதாம் விண்ணப்பத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயண னுடைய திவ்ய ரூபம் அப்ராக்ருதமாய் முக்த போக்யமா யிருக்குமென்பதை அனுபவித்தான்.

முப்பதாம் விண்ணப்பத்தில் பரவாஸுதேவனுடைய கைங்கர்யம் முக்தர்க்கு பரம போக்யமாயிருக்குமென்ப தைச் சொல்லி நூலை முடித்தான்.

முதல் விண்ணப்பம்

பா....பரவாஸுதேவ! ஆபந்நரைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு, வ்யூஹாதிபாவமும் எடுத்துக்கொண்டாய் — என்று யதுசைலநாதனின் திருவடித் தாமரைகளில் நிகரில்லாதவனென்னும் விருதுள்ளவன் விண்ணப்பம் செய்தான்.

ஸ்ரீரங்கநாராயணா! நீ ச்ரிய: பதியாயும் அகில ஹேயப்ரத்யநீகனாயும் ஸகல கல்யாண குணைகதானாயும், அவாப்தஸமஸ்த காமனென்னப்பட்டு, ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் திவ்ய மஹிஷீவர்க்க ஸமேதனாய் அனந்த கருட விஷ்வக்ஸேனாதி நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் உன்னுடைய ஸேவாஸாம்ராஜ்யத்தில், முடிவில்லாத ஆநந்தத்தையுண்டுபண்ணிக்கொண்டு போராநிற்க, உன்னுடைய திருவுள்ளத்திற் பிறந்த ஆகஸ்மிகதயையினால், ப்ரளய காலத்தில் அவ்யக்த ஸூக்ஷ்மப்ரக்ருதியில் அடங்கி, மெழுகில் அழுந்தியிருக்கும் தங்க உரைப்பொடி (துகள்) போல், ரூபத்தை அழிந்திருக்கிற, கர்மத்திற் கட்டுண்டிருக்கிற பத்தாத்மவர்க்கத்தை, நித்யமுக்தரைப் போல் போகானுபவத்தில் ஈடுபடுத்த வேண்டுமென்று உன் ஸங்கல்பத்தால், ப்ரக்ருதியுடன் புணர்ந்து, மஹதஹங்காரங்களையும் பஞ்ச தந்மாத்ரங்களையும் பஞ்சபூதங்களையும் உண்டுபண்ணி, இவைகளினின்றும் ப்ரஹ்மாண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, அது தன்னிற் பிரும்மாதி தேவ, நர, திர்யக், ஸ்தாவரங்களென்னும் நான்கு வகையில் அவரவர் புண்ய பாபங்களுக்குத் தக்க தேகங்களையும், அந்தந்த தேஹோசிதமான இந்த்ரியாதிகளையும் ஈந்து, நீ ப்ரதானம் பண்ணின ஸாதனோபாயாதிகளிலிருந்தே அவர்கள் வேறும் பொல்லாங்கைப் பொருள

யாமல் செய்து அழிந்துபடாமல், தக்கவையிவை, தகாதவையிவையென்னும் அறிவைக்கொடுக்கும் வேத சாஸ்திரங்களைக் காருண்யத்தால் அளித்தாய்.

இவ்வளவிலும் உடையவன் கட்டளையைப் பிடித்து நடக்கமாட்டாத ஜடரின் இடர்களைப் போக்கிக் காப்பாற்றும் பொருட்டு, அவர்களுடன் இருப்பேனென்று மும்மூர்த்திகளின் நடுவிலும், க்ஷீராப்தியிலும், இமையோர் வாஸஸ்தலமான சுவர்க்கம் முதலான இடங்களிலும் நின்றாய். அப்படியானாலும் தேவர், முனிவர், யோகிகள் இவர்களன்றிக்கே மற்றைய மனிதர்க்கு உடனாய் மன்னிவாழ ஆகாமையால், மனிதர்களில் ஆபால கோபாலர்களுள்ளும், கன்று, மாடு, கரடி, அணில், மந்தி முதலான திர்யக் ஜாதிகளுக்கு ஒரு நீராகக் கலந்து பரிமாறலாம்படிவாழ ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைக் க்ருபையால் செய்தருளினாய். ஆகிலும் அந்தந்த தேசங்களிலும் அந்தந்தக் காலத்திலும் இருந்தவர்களுக்கு அன்றிக்கே, மற்றையோர்கட்கு உபகாரமாகாததினால், ஸர்வதேச, ஸர்வகால, ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் நிற்கிற ஸர்வசேதனாசேதனவர்க்கங்களிலும் வியாபித்திருந்து மனமொழிமெய்கள் மூன்றிலும் ப்ரேரித்துக் கொண்டு அந்தர்யாமியெனப்பட்டாய். இப்படியானாலும் எங்காகிலும் ஒருவனுக்கு மாத்திரம் அநேக ஜன்மங்களால் ஸாத்யமான யோகத்யான விஷயம் என்பதன்றியெல்லாருக்கும் கூடவிருந்தும் இல்லாதவன்போல் ஆனபடியால் எல்லா ஜனங்களும் சர்மசக்ஷுஸ்ஸினாலேயே ஸாக்ஷாத்கரித்து அவரவர்கள் மனமிசைந்த கைங்கர்யங்களை நிறைவேற்றி க்ருதார்த்தராகும்படி ஸர்வ ஸுலபமென்னும் அர்ச்சாவதாரத்தைக்கொண்டு, சிலகாலம் ஸத்யலோகத்தில் பிரமனின்றும் ஆராதனத்தை அங்கீகரித்து

பின்பு ஸநத் குமாரருக்கு வசப்பட்டு, அவருடன் உத்தர பதரிகாச்ரமத்திற்கு எழுந்தருளி, அவ்விடத்தில் ஸாக்ஷாத் அஷ்டாக்ஷர உபதேச தேசிகனென்று கொண்டாடப்பட்டு, உன் ரூபாந்தரமான "நர" முனியினால் அர்ச்சனையை (ஆராதனையை) ப்பெற்று, மேலும் இந்த கர்ணாடக மண்டலத்திற்கு மண்டனமெனப்படும் (சிரோபூஷணம்) யதுகிரி சிகரத்தை இருப்பிடமாக உகந்து கோயில்கொண்டு, ஸகல ஜனங்களையும் ரக்ஷிப்பதில் தீக்ஷிதனென்று புகழப்பட்டாய். அன்றியும் ஸர்வஜன ஸாதாரணனன்றிக்கே, இந்த யதுவம்சத்தில் பிறந்தவர்களுக்குக் குலதெய்வமாய் தபா விசேஷத்தினால் காப்பாற்றுகிறவனென்றபடியால், இப்பொழுது என்னிடத்தில் அகாரணமான கருணைக்கடல் அலைகளாய்ப் பொழிந்து க்ஷமிக்கவும், க்ஷமிக்கவும், அநந்யஜனவத்ஸல! ஸ்ரீ யது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. ஈச்வரஸ்வரூபந்தான், பரத்வம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரம் என்று ஐந்து பிரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும்.

அதில் பரத்வமாவது — அகால கால்யமான நலமந்தமில்லாததோர் நாட்டிலே நித்யமுக்தர்களுக்குப் போக்யனாய்க் கொண்டெழுந் தருளியிருக்குமிருப்பு.

வ்யூஹமாவது — ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரார்த்தமாகவும், ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகவும், உபாஸகானுக்ரஹார்த்தமாகவும், ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்த ரூபேண நிற்கும் நிலை.

விபவம் — அநந்தமாய் கௌணமுக்யபேதத்தாலே பேதித்திருக்கும். பரிகணித்துத் தலைக்கட்டப்போகாதபடி அநந்தமாயிருக்கும். இதர ஸஜாதீயமாய்க்கொண்டு ஆவிர்ப்பவிக்கை. இதில் கௌணமென்பது — அவரமென்றபடி. முக்யமென்பது ச்ரேஷ்டமென்றபடி. கௌணமாவது ஆவேசாவதாரம்; முக்யமாவது ஸாக்ஷாதவதாரம்.

அந்தர்யாமித்வமாவது — அந்த: ப்ரவிச்ய நியந்தாவாயிருக்கை, ஸ்வர்க்கநரகப்ரவேசாதி ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸகல சேதநர்களுக்கும் துணையாய் அவர்களை விடாதே நிற்கிற நிலைக்குமேலே சுபாச்ரயமான திருமேனியோடே கூடிக்கொண்டு அவர்களுக்கு த்யேயனாகைக்காகவும், அவர்களை ரக்ஷிக்கைக்காகவும், பந்துபூதனாய்க்கொண்டு ஹ்ருதயகமலத்திலே எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பு.

அர்ச்சாவதாரமாவது—'தமருகந்ததெவ்வுருவம்' என்றபடியே சேதநர்க்கபிமதமான த்ரவ்யத்திலே விபவவிசேஷங்கள்போலன்றிக்கே தேசகாலாதிகாரி நியமமில்லாதபடி ஸந்நிதிபண்ணி அபராதங்களைக் காணுக்கண்ணிட்டு அர்ச்சகபாரதந்த்ரமான ஸமஸ்தவ்யாபாரங்களையுமுடையவனாய்க்கொண்டு கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எழுந்தருளி நிற்கும் நிலை.

2. ஸ்ரீமந் நாராயணன் — நாராயண சப்தார்த்தம் முழுவுணர்வும் முழுநலமுமான மிக்காரை உடையனல்லன்; பூமியிலும் ஊர்த்வலோகத்திலு முண்டான ரூபவத்தான அசித்தையும் ரூபரஹிதமான சித்தையுமுடையவன். அதீதமாயும், ஆகாமியாயும் உள்ள வஸ்துக்கள் தாமேயாய் நின்றவன். தர்மங்களோடு, தர்மிகளோடு வாசியற்ற தனக்கு ப்ரகாரமாம்படி நின்ற ஸர்வஸ்மாத்பரன்.

3. ச்ரிய : பதியாய்—பிராட்டி ஈச்வரனுக்கு ப்ரதான ரூபகையாலும், ஸர்வப்ரகாராதிசய ஹேதுவாகையாலும், புருஷகாரத்வேந பகவத் கடாக்ஷத்திலும், தத்பலாவ்ய பிசாரித்வத்திலும், ப்ரதான ப்ரயோஜனகையாகையாலும், நித்யஸம்ஸாரி விஷயத்தில் ஸ்வதந்த்ரனை ஈச்வரனுடைய கடாக்ஷம் லக்ஷ்மீ புருஷகாரமன்றிக்கே கூடாதாகையாலும், இந்த விசேஷணத்தை முதலில் சொல்லிற்று. புருஷகாரையான பிராட்டியாலே உத்பூதங்களான வாத்ஸல்யாதி குணங்களையுடையவன்.

4. அகிலஹேயப்ரத்யநீகனைகையாவது — தமஸ்ஸுக்கு தேஜஸ்ஸுபோலேயும், ஸர்ப்பத்திற்கு கருடனைப் போலேயும், விகாராதி தோஷங்களுக்குப் பிரதி படமாயிருக்கை. த்ரிவிதசேதநாசேதனதோஷமும் ஈச்வரனுக்கு வாராது.

5. ஸகலகல்யாணகுணாத்மகனாய்—ஆச்ரிதர்க்கு பரம போக்யமாயிருக்கை. ஆச்ரிதர்க்கு கல்யாணப்ரதத்வத்தில் ஜாகரூகனாயிருக்கை.

6. அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய்—ஸகலபோக்ய வஸ்துக்களையுமுடையவன், குறைவற்றவன்.

7. திவ்யமஹிஷீவர்க்க ஸமேதனாய் — லக்ஷ்மீ, பூமி, நீளாஸமேதனாய்.

8. ஆகஸ்மிகதயை — நிர்ஹேதுகக்ருபை. (காரணமன்றி உண்டான அருள்.)

9 ப்ரக்ருதி—மிச்ரஸத்வமானது. ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் மூன்றோடுங்கூடி பத்தசேதனர்களுடைய ஜ்ஞாந

நந்தத்திற்குத் திரோதாயகமாய் விபரீதஜ்ஞானஜனகமாய் நித்யமாய், ஈசுவரனுக்கு க்ரீடாபரிகரமாய், ப்ரதேசபேதத், தாலும் காலபேதத்தாலும் ஸத்ருசமாயும், விஸத்ருசமாயு மிருக்கும் விகாரங்களை யுண்டாக்கக்கடவதாய், ப்ரக்ருதி, அவித்யை, மாயை என்கிற பெயர்களையுடைத்தாயிருக்கும் அசித்விசேஷம்.

ப்ரக்ருதியென்பது — விகாரங்களைப் பிறப்பிக்கை யாலே; அவித்யையென்கிறது — ஜ்ஞான விரோதியாகை யாலே. மாயையென்பது—விசித்ரச்ருஷ்டியைப் பண்ணுகை யாலே.

10. மஹதகங்காரங்கள் — வைகாரிகம், தைஜஸம், பூதாதி.

11. ஸ்ருஷ்டி—இரண்டாம் விண்ணப்பத்தின் குறிப் பில் பார்க்கவும்.

12. ஜடர்—மூடர், அறிவீனர்.

13. சேதநசேதனங்கள்—சித்தும், அசித்தும், ஈச் வரனும்.

சித்தென்பது—ஆத்மா, சைதன்யாதாரமான வஸ்து.

அசித்து—ஜ்ஞானசூன்யமாய், விகாராஸ்பதமா யிருக் கும் சைதன்ய ஆதாரமான வஸ்து.

ஈச்வரன் அகிலஹேயப்ரத்யநீக, அநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாய், ஜ்ஞானசக்த்யாதி கல்யாணகுண பூஷிதனாய் ஸகல ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரகர்த்தாவாய் "ஆர்த் தொஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ" என்கிற சதுர்வித புரு

ஷர்களுக்கும் ஆச்ரயணீயனுய், தர்மார்த்தகாமமோக்ஷாக்ய சதுர்வித பலப்ரதனுய், விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனுய், லக்ஷ்மீ பூமி நீளாநாயகனுயிருக்கும், "ஒரு புருஷவிசேஷம் நிக்கே நிதநிந்நியந்தா" வாய், ஸகல சேதநாசேதன விலக்ஷணமாக வும், இவற்றுக்குக் காரணமாகவும், வியாபகமாகவும், தாரக மாகவும், நியாமகமாகவும், சேஷியாகவும் அறியவேண்டும்.

14. ஸாக்ஷாத்காரம்—நேரிலுணர்கை, கருவிகரணுதி களுக்கெல்லாம் ஸாக்ஷியாயிருப்பது.

15. க்ருதார்த்தர்—கருமமுடித்தோர்.

16. உத்தரபதரிகாச்ரமம் — வடநாட்டுத் திருப்பதி களில் ஒன்றுன பதரிகாச்ரமம். இந்த திவ்யதேசத்தில் ஸர்வேச்வரன் தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய்க் கொண்டு, நரநாராயணுவதாரம் செய்தருளி, அதில் நாரா யணனுக இலந்தை மரத்தின் கீழே தபோநிஷ்டராய் ஜ்ஞான முத்திரையோடு வீற்றிருந்து, ஸர்வாம்சபூதனுய் சிஷ்யனுன நரனுக்குத் திருமந்த்ரத்தை உபதேசித்து தத்வ்யாஜேன லோகத்தை உஜ்ஜீவிப்பித்தருளினுன்.

17. அநந்யஜனஸுலபா — அநந்யப்ரயோஜனனுய்த் தன்னையே ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு எளியனுனவன்.

18. ஸ்ரீயதுசைலவல்லபா — யதுபர்வதமென்னும் திருநாராயணபுரத்தில் ப்ரியமுள்ளவனே, மற்றும் நாய கனே.

இரண்டாம் விண்ணப்பம்.

பா— "திருமாலே! நீயே ஜகத்தை ஒரு முறையில் படைத்துக்காப்பாற்றி வயிற்றில் சேர்த்துக்கொள்கிறாய். ஆகையால் நீ பரப்ரம்ஹம்" என்று இந்த நரபதி, யது கோத்ரபதிக்கு[1] விண்ணப்பம்செய்தான்.

பரப்ரம்ஹ[2] ஸ்வரூபா! இந்த உலகம் எந்த வஸ்துவி லிருந்து பிறக்கிறதோ, யாதொன்றால் ஜீவிக்கின்றதோ, யாதொன்றில் லயிக்கிறதோ, அந்த வஸ்துவே பரப்ரம்ஹம் என்று குறிப்பிட்டு, இப்பேர்ப்பட்ட ஜகத்காரணவஸ்துவும் நீயே, என்று வேதாந்தங்கள் பற்பல வகையில் ஸாமான்ய, விசேஷ சப்தங்களால் உன்னையே புகழ்ந்தன. இப்படியிருக்கும் நீ, மஹதாதி தத்வக்ரமத்தில் பஞ்சமஹாபூதங்களை உண்டுபண்ணி, அவைகளிலிருந்து பிரும்மாண்டத்தைப் பண்ணி, அதனுள் பிரும்மாதி தேவதைகளைச் சிருஷ்டித்து, அவரவர்கட்கு ஓரோர் அதிகாரத்தை எல்லைப்படுத்திச் சிலரை ஆக்குவது, காப்பது, அழிப்பது, என்னப்பட்ட உன் கைங்கர்யத்தில் நியமித்தாய். அவர்களும் ஜகத்தில் ஏக தேசத்தில் உன்னுடைய ஆஜ்ஞானுஸாரம் படைப்பதும் காப்பதும் அழிப்பதுமாக இருக்கிறதனால், அவர்களைக் கொண்டாடுமிடையில் நான்முகனே ஜகத்காரணனென்றும், ருத்ரனே ஜகத்காரணனென்றும், கொண்டாடுவார்கள். இந்த நிலைமையை அறியாதவர் மயங்குவர். ஒருவரையும் ஸ்தோத்திரம் செய்யும் ப்ரஸ்தாபமே யில்லாமல் ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்ரமம் சொல்லுமிடத்தில் விசாரம் செய்ததில், ஆதியில் நாராயணனே மிஞ்சியிருந்தானென்றும், அவன் உந்தித்தாமரையில் பிரமன் வெளிப்பட்டானென்றும், அவனுடைய நெற்றிவேர்வையிலிருந்து ருத்ரன் பிறந்தானென்

றும் சொல்லுதலால், நீயே ஜகதாதிகாரணனான பரப்ரம்மம் என்கிறதை ஸாக்ஷீகரிக்கிறந்த நான், என் மூவகைத் துன்பங்களையும் போக்கடிக்க வேணுமென்று உன்னடி நிழல் புகுந்தேன், அநந்யஜனவத்ஸலா! ஸ்ரீயதுசைலவல்லபா! என்னை ஆற்று! என்னை ஆற்று!

குறிப்புகள்

1. யதுகோத்ரபதி — திருநாராயணபுரத்திருநாரணன், யதுகிரிநாதன்.

2. பரப்ரம்ஹம், ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்ரமம், ஜகத்காரணன், ஜகதாதிகாரணன்.—ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னம் — ச்லோகங்கள் 11, 12, 13, 14ஐயும் ஸ்ரீமான் அண்ணங்கராச்சார் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த "ரத்னப்ரபா" என்னும் வ்யாக்யானத்தையும் பார்க்கவும்.

எல்லா பிரபஞ்சத்திற்கும் ஆதாரமாகவும், நியாமகனாகவும் சேஷியாகவும், ஸ்ரீமன் நாராயணனேயாவான். சிவனும் பிரமனும் பரதத்துவமாயிருக்கக் கூடாதவர்கள்.

பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் பாடல் — மங்கை பாகன் சடையில் வைத்த கங்கை யார் பதத்து நீர்? வசனமேவு முனிவனுக்கு மைந்தனானதில்லையோ? செங்கையாலிரந்தவன் கபாலமாரகற்றினார்? செய்யதாளின் மலரான் சிரத்திலானதில்லையோ? வெங்கண் வேழமூலமென்ன வந்ததுங்கள் தேவனோ? வீறுவாணனமரிலன்று விறலழிந்ததில்லையோ? அங்கண் ஞாலமுண்டபோது வெள்ளிவெற்பகன்றதோ? ஆதலாலரங்கனன்றி வேறு தெய்வமில்லையே."

"உய்ய உலகுபடைக்கவேண்டி உந்தியில் தோற்றினாய் நான்முகனை." திருநாபிக்கமலத்தில் நாராயணன் நான்முகனைப்படைக்க, நான்முகனும் சங்கரனைப்படைக்க இப்படியே மேன்மேலும் லோகஸ்ருஷ்டி நிகழ்ந்தது.

ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம்—ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது—அசித்தைப் பரிணமிப்பிக்கையும், சேதனர்க்கு சரீரேந்திரியங்களைக் கொடுத்து, ஜ்ஞானவிகாஸத்தைப் பண்ணிவைக்கையும்.

ஸ்திதிப்பிக்கையாவது—ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களிலே பயிருக்கு நீர்நிலை போல அனுகூலமாக ப்ரவேசித்து நின்று ஸர்வரக்ஷைகளையும் பண்ணுகை.

ஸம்ஹரிக்கையாவது—அவிநீதனான புத்ரனைப் பிதா விலங்கிலிட்டு வைக்குமாப்போலே, விஷயாந்தரங்களிலே கைவளருகிற கரணங்களைக் குலைத்துவிட்டுவைக்கை.

மூன்றும் விண்ணப்பம்.

பா— "நின் கணக்கில்லாத கல்யாண குணங்களை இவ்வளவென்று கணக்கிட அரிதாகிலென்ன? நீ என் ஹ்ருதயத்தில் புகுவாய்" என்று அந்த ஜகதீச்வரனுக்கு ப்ரீதியுடன் ஆட்சி செய்யுமவன் அன்புடன் உரைத்தான்.

அப்ரமேய! ஜகத்தில் ப்ரமேயமென்றால் அறியத்தகுந்த வஸ்து. அந்த வஸ்துவையறிய ப்ரமாணங்கள் ப்ரத்யக்ஷமென்றும், அநுமாநமென்றும், சப்தமென்றும் மூன்று வகைப்படும். அவைகளில் ப்ரத்யக்ஷமென்பது இந்திரியங்களுக்கும் பொருள்களுக்கும் கிட்டின ஸம்பந்தத்தினால் பிறக்குமறிவு. இது ஆறு வகைப்படும். அதெப்படியெனில், கண் திறந்து ஒரு வஸ்துவைப் பார்த்தால் இது கறுப்பு, இது வெண்மை என்று முதலாகப் பிறக்குமறிவு சாக்ஷுஷ ப்ரத்யக்ஷமெனப்படும்; செவிசாத்துகையில் (கேட்கையில்) இஃதிந்தமாதிரியான ஓசை, இது இவ்வகையான வார்த்தை, இது இந்த அக்ஷரம், இவை முதலாகப் பிறக்குமறிவு ச்ராவண ப்ரத்யக்ஷமெனப்படும்; நாவினால் நவிற்று இது புளிப்பு, இது இனிப்பு, இது உப்பு, இவை முதலாகப் பிறக்குமறிவு ஜிஹ்வாப்ரத்யக்ஷமெனப்படும்; நாசியால் ஒன்றை மணத்தால் இது ஸுகந்தம், இது துர்க்கந்தம், இவை முதலாகப் பிறக்குமறிவு க்ராணப்ரத்யக்ஷமெனப்படும்; சரீரசர்ம ஸ்பர்சமாகில் இது வெப்பம், இது தட்பம், இவை முதலாக பிறக்குமறிவு ஸ்பார்சிகப்ரத்யக்ஷமெனப்படும்; மனதில் எண்ணுகையில் தனக்கு இப்பொழுது இன்பமாயிருக்கும், இப்பொழுது துன்பமாயிருக்கும், இவை முதலாகப் பிறக்கும் அறிவு மானஸப்ரத்யக்ஷமெனப்படும். இப்படி ப்ரத்யக்ஷம் ஆறுவகையாயிருக்கும். அநுமாந

மென்பது—வேறொன்றை விட்டுத்தான் ஒரு இடத்திலும் பிரிந்திராத வஸ்துவைப்பார்த்து, அந்த இடத்தில் அந்த மற்றைய வஸ்துவை அறிவது. அஃதெங்ஙனேயெனில் — நெருப்பைவிட்டு புகையிராதென்ற நியமத்தைப் பாகசாலையில் நிச்சயித்து, மலைமுதலான விடங்களில் வேறொரு புகையைக்கண்டு, அவ்விடம் நெருப்பு உண்டென்று அறிதல் அநுமாந ப்ரமாணமெனப்படும். சப்தப்ரமாணமாவது— இருக்கிறதை இருக்கிறபடி அறிவிக்கும் வசனம். அதுவும் லௌகிகமென்றும் வைதிகமென்றும் இருவகைப்படும். லௌகிகமென்பது லோகத்தில் ஆப்தர் (நண்பர்) சொல்லும் வசனம். வைதிகமென்பது வேதம் முதலான பதினான்கு[1] வித்யைகள். இந்த ப்ரத்யக்ஷாநுமாந சப்தங்களென்னும் மூன்று ப்ரமாணங்களிலிருந்தும் உன்னுடைய ஸ்வரூப, ரூப குண[2] விபவாதிகளில் கொஞ்சம், கொஞ்சம் அறியப்படுமன்றிக்கே இப்படியென்று பரிச்சேதித்தல் (தெரிந்துரைத்தல்) அரிதானதால் நீ அப்ரமேயனெனப்படுகிறாய். ஆகிலும் உன்னுடைய அடியார்க்கு எளியனாயிருக்கும் தன்மையைப் பிரகாசிப்பித்து என்னுடைய உள்ளத்தில் கோயில்கொள்ள வேணும், கோயில் கொள்ளவேணும். அநந்யஜனஸுலபா! ஸ்ரீயதுசைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. பதினான்கு வித்யைகள் — நான்காம் விண்ணப்பத்தைப் பார்க்கவும்.

2. ஸ்வரூபம் — அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வத்தாலும், கல்யாணைகதாநத்வத்தாலும், ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்துவிலக்ஷ

ணமாய், விபுத்வாத் தேசத: பரிச்சேதரஹிதயாய், நித்யத்வாத் காலத: பரிச்சேதரஹிதயாய், ஸர்வமும் தனக்குப் பிரகாரமாகித்தான் பிரகாரியாய், தனக்கொருப்ரகார்யந்தரமில்லாமையாலே வஸ்துபரிச்சேதரஹிதமுமாய், ஜ்ஞானாநந்தமயமாய், ஜ்ஞானபலைச்வர்யாத்யநந்தகல்யாணகுணகணமஹோததியாய், ச்ரிய: பதியாய், ஸ்வேதரஸமஸ்தத்தையும் வ்யாபிக்குமிடத்தில் அப்ராக்ருதமாய். சுத்த ஸத்வமயமாய், ஸ்வாஸாதாரணமாய், புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமாய், புண்யகந்தவாஸிதாநந்ததிகந்தராளமாய், ஸர்வாபாச்ரயமாயுமிருந்துள்ள திவ்யவிக்ரஹம்போலே, வியாபித்து, தரித்து, நியமித்து, இப்படி ஸமஸ்தப்ரகாரத்தாலும், ரக்ஷகமாய்க்கொண்டு சேஷியாயிருக்கும்.

ரூபம்— அப்ராக்ருதமான சோதிவடிவு.

குணம்— அளவிட அரிதானவை, ஆச்ரயணஸௌகர்யாபாதகம், ஆச்ரயகார்யாபாதக குணங்கள் — வாத்ஸல்ய, ஸ்வாமித்வ, ஸௌசீல்ய, ஸௌலப்ய, ஜ்ஞான, சக்தி, பூர்த்தி ப்ராப்தி. ஏழாம் விண்ணப்பத்தைப் பார்க்கவும்.

நான்காம் விண்ணப்பம்.

பா— "வேதத்திலும் அதனர்த்தமறுதியிடுகிற[1] புராணங்களிலும் நீ உன்னைத்தெளிவாய்க் காண்பித்துக்கொள்ளுகிறாய்" என்று அன்புடன் நற்குணன் யாதவகிரிநாதன் திருவடியில் விண்ணப்பம் செய்தான்.

ஸகல வித்யாப்ரவர்த்தகா! வித்யைகள்—வேதங்கள் நான்கும், அங்கங்கள் ஆறும், தர்க்கமும், மீமாம்ஸையும், புராணமும், தர்மசாஸ்திரமும், ஆயுர்வேதமும், தனுர்வேதமும், காந்தர்வமும், அர்த்தசாஸ்திரமும் என்று பதினெட்டு வகையாயிருக்கும். அவைகளில், ருக், யஜுஸ், ஸாம, அதர்வமென்கிற நாலு வேதங்களும், பூர்வபாகத்தில் (முதற்பகுதியில்) தர்மம், அர்த்தம், காமம்[2] என்னும் மூன்று வர்க்கத்திற்கும் ஸாதகமான[3] கர்மத்தைத்சொல்லும்; உத்தரபாகத்தில் (பிற்பகுதியில்) உன் ஸ்வரூப, ரூப, குண விபவாதிகளைச் சொல்லி மோக்ஷோபாயத்தைக் காட்டும். அங்கங்களில் சிக்ஷையென்கிறது—ஸ்வர, வர்ண, மாத்ராதிகளை நிச்சயிக்கிறது. வ்யாகரணமென்பது — ப்ரக்ருதி[4a] ப்ரத்யயாதி[b] களிலிருந்து அர்த்தத்தைச் சொல்லும் பதங்களை ஏற்படுத்துகிறது. சந்தஸ்ஸென்பது[c] காயத்ரீ, த்ரிஷ்டுப், அநுஷ்டுப், முதலான சந்தோலக்ஷணங்களை நிச்சயிக்கிறது. கல்ப ஸூத்திரமென்பது—வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மத்தை உபயோகிக்கையை நிதானிக்கிறது. ஜ்யோதிஷமென்பது கர்மத்தை ஆசரிக்கும் காலத்தை ஏற்படுத்துகிறது. வேதபுருஷனுக்கு—சந்தஸ் பாதங்களும், கல்ப ஸூத்திரம் கைகளும், வ்யாகரணம் முகமும், சிக்ஷை க்ராணமும் (மூக்கும்), ஜ்யோதிஷம் கண்களும், நிருக்தம்

செவிகளாயுமிருப்பதினுல், இவை யாறும் வேதாங்கங்க ளெனப்படும்.

தர்க்கமென்பது வேதார்த்தங்களை யுக்திகளால் ஸ்திரப் படுத்துகிறது. மீமாம்ஸையென்பது வேதார்த்தங்களை, பூர்வபக்ஷ[5] ஸித்தாந்த ரூபமாய் ஆராய்ந்து நிச்சயிக்கும். புராணங்களென்பவை ஜகத் ஸ்ருஷ்டியும், ஸம்ஹாரமும், மந்வந்தரங்களும், வம்சமும், வம்சங்களில் பிறந்தவர்கள் சரித்திரமும் சொல்லுகின்றன. அவை பிராம்ஹம், பாத்மம் முதலான பதினெட்டு வகையாயிருக்கும்.

தர்மசாஸ்திரமென்பது—ஆசார[6] வ்யவஹாரப்ராயச் சித்தங்களைச் சொல்லும். மனு, யாஞ்யவல்க்யம் முதலாய் பதினெட்டு வகையாயிருக்கும்.

ஆயுர்வேதமென்பது — நோய்களின் ஆதிகாரணம், பரிஹாரம் முதலியவைகளை நிரூபிக்கும்.

தனுர்வேதமென்பது—அஸ்த்ர[7] சஸ்த்ர [8]உபயோகம், பின்வாங்குகை முதலியவற்றை நிரூபிக்கும்.

காந்தர்வமென்பது—நடனம், கானம், வாத்தியம் முதலியவற்றை நிரூபிக்கும்.

அர்த்த சாஸ்திரமென்பது — பிரஜாபரிபாலனுதி ராஜ நீதிகளை நிரூபிக்கும். இந்த பதினெட்டு வித்யைகளையும் நீயே லோக நன்மைக்காக பிரஸித்தி செய்ததனுல், நீயே ஸகல வித்யாப்ரவர்த்தகனென்னப்படுவாய். இந்த எல்லா வித்யைகளிலும் ப்ரதானமான வேதாந்தத்தில்[9] ப்ரகாச மான உன் ஸ்வரூபத்தை அறிவித்து என் மனதின் அஞ் ஞானத்தை நீக்கி, உன் அடிகளில் ஜ்ஞானபக்தியை முற்ற

வைக்கவும், மூற்றவைக்கவும், அநந்யஜனஸுலபா! ஸ்ரீய:
சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. வேதாந்தத்தின் உண்மையை யறியவேண்டுமானால் ஸ்ம்ருதிதிஹாஸ புராணங்களை ஆதாரமாகக் கொள்ளாவிடில் உண்மை தெரியாது.

2. தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் — புருஷார்த்தம் சதுர்விதமாயிறே இருப்பது. தர்மமாவது — இஷ்டா பூர்த்தங்கள். இஷ்டமாவது யாகாதிகள், பூர்த்தமாவது கர்த்தாதி; ஸாதனதயா புருஷார்த்தமாயிருக்கும்.

காமமாவது—ஐஹிக, பாரலௌகிக போக்யபதார்த்தாநுபவஸுகம்.

மோக்ஷமாவது — ஆத்மாநுபவ பகவதநுபவங்கள். இவற்றில் காமமோக்ஷங்களிரண்டும் ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாயிருக்கும்.

3. ஸாதனம்:—ஸாத்யப்பொருளை யுறுதிப்படுத்து மத்தாக்ஷி.

4. a. ப்ரக்ருதி—பகுதி.

b. ப்ரத்யயம்—விகுதி.

c. சந்தஸ்—யாப்பியல்.

5. பூர்வபக்ஷம்—பிரதிவாதம்; பிரதிகக்ஷியாய் மாறுபடக் கூறுகை.

6. ஆசாரம்—சௌச ஸ்நாநாதி.

வ்யவஹாரம்—தாயபாகாதி விவாத நிர்ணயம்.

ப்ராயச்சித்தம்—பாபசோதகசாந்த்ராயணாதிகள்.

7. அஸ்த்ரம்—ஆயுதம் (கைவிடு படை)

8. சஸ்த்ரம்—பாணம் (கைவிடாப்படை)

9. ப்ரதாநமான வேதாந்தம்—முக்யமான வேதத்தி னுத்தரபாகமான உபநிஷத்துகள்.

ஐந்தாம் விண்ணப்பம்.

பா— "ஸகலாத்மக! ஸகல ஜகத்வ்யாபாரமும் உன்னுடையதே என்று ஸகல வேதமும் முறையிடுவது (சாற்றுவது) உன்னைப் பற்றியே" என்று அந்த ஸாகலன் (நற்கலை வல்லோன்) யதுசைலபதிக்கு விண்ணப்பம் செய்தான்,

ஸகல வேதவேத்யா! வேதங்கள்—பூர்வபாகத்தில் யக்ஞாதி ஸத்கர்மங்களை முழுதும் செய்யும் ஒழுங்கையும் அவைகளினால் வரும் பலத்தையும் சொல்லும். உத்தர பாகத்தில் ஸம்ஸாரத்தை இகழ்ந்து ஜீவஸ்வரூபத்தையும் [1] பரப்ரம்மஸ்வரூபத்தையும் நிரூபித்து, மோக்ஷோபாயத்தை விதித்து மோக்ஷாநந்தத்தையும் புகழ்கின்றன. இப்படி அநேக விதமாயிருக்கும் வேதமெல்லாம் உன்னையே புகழ்கிறதென்று பெரியோர் சொல்லுவர். அந்த நிலைமையை ஆராய்கையில், உலகத்தில் கட்டியக்காரர் அரசனைப் புகழும் போது நாடுநகரத்தார் அரசனாணையைக் கடைபிடித்து நடக்கும் வகையையும், அதற்கு மனமுவந்து அரசன் அவர்கட்குத் தருந்தனைக் கொடுக்கும் வகையையும், பிரஜைகள் நிலைமையையும், அரசன் நிலைமையையும், அரசன் ஸந்நிதானத்தை அடையும் வழியையும், ஸந்நிதியிலிருப்போர் ஸுகத்தையும், வருணித்ததில் அரசனையே புகழுவரென்பர். இப்படி வர்ணாச்ரமத்தோரென்கிற உன்னுடைய நாடுநகரத்தார் பண்ணும் யஜ்ஞாதி கர்மங்களென்கிற உன் ஆஜ்ஞா கைங்கர்யமும், அதற்கு வச்யப்பட்டு நீ கொடுக்கும் இந்த லோகத்திலுண்டான போகங்களையும் பாரலௌகிக பலமென்கிற உய்வையும், ஜீவாத்மரென்னும் உன் கைங்கர்ய பரர்கள் நிலைமையும், பரப்ரம்மமெனப்படும் உன் நிலைமையையும், மோக்ஷோபாயமென்னும் உன் ஸந்நிதியை அடையத்

தக்க நடத்தையையும், மோக்ஷானந்தமெனப்படும் உன் ஸந்நிதியிலிருப்பவர் ஸுகத்தையும், நிரூபணம் செய்வதி ஞல் இந்த வேதங்களெல்லாம் உன்னையே புகழ்கின்றன வென்பது திண்ணம். இந்த அர்த்தத்தைச் சித்தத்தில் வைத்தே :—

"வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" என்று கீதை யில் சொன்னது.

இப்படி வேதவேத்யனெனப்படும் உன் அதிசயத் தையே ஸகல ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணாகமங்களும் வருணிக் கின்றன. வருணித்தும் முடிவைக் காணவில்லையென்றால், அநேக மனுஷ்யர்கள் தங்கள் முயற்சியினுல் உன் நிலை மையை அறிந்து துதித்துப்பாடிக்கடைக்காண்பாரென்பது (ஈடேறுவரென்பது) இச்சை மாத்ரமே. ஆகையால் நீயே தயைசெய்து உன் ஸ்வரூபத்தை அறிவித்து, என்னை உன் கைங்கர்யபரனென்று இடு, இடு, அநந்யஜநஸுலபா ! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா !

குறிப்புகள்

1. ஜீவஸ்வரூபம்— "சென்று சென்று பரம்பரமாய்" என்கிறபடியே தேஹேந்த்ரியமன : ப்ராணபுத்தி விலக்ஷண மாய், அஜடமாய், ஆநந்தரூபமாய், நித்யமாய், அணுவாய், அவ்யக்தமாய், அசிந்த்யமாய், நிரவயவமாய், நிர்விகாரமாய், ஜ்ஞாநாச்ரயமாய், ஈச்வரனுக்கு நியாம்யமாய், தார்யமாய், சேஷமாயிருக்கும்.

ஆறும் விண்ணப்பம்.

பா— "பலவிதமாய் (பரஸ்பரவிரோதமாய்) தோற்றும் வேத வசனங்கள், உபதேசத்தினால் பரஸ்பர விரோதமில்லாமலாகும்," என்று கமலநாபன் திருவடியில் வணங்கி அரசர் தலைவன் விண்ணப்பம் செய்தான்.

அற்புத சரிதா! வேதங்கள், உன் ஸ்வரூப ரூப குண விபவங்களைப் பலவிடங்களில் பலபல வகையாய்ச்சொல்லி அறிவிக்கும். ஆசார்யன் மூலமாய்க் கேட்கிறவர்கட்கு இந்த அர்த்தம் ஸுவ்யக்தமாய் (தெளிவாய்) தெரியும். தங்கள் புத்தி பலத்தினால் ஊஹிக்குமவர்கட்கு பரஸ்பர விரோதமாய் (ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாய்) த்தோன்றும். அதெப்படியெனில் :—

உன்னை ஸகுணனென்றும், நிர்குணனென்றும், பெரிதுக்கும் பெரியவனென்றும், சிறியதின் சிறியவனென்றும், உருவுடையவனென்றும், உருவு இல்லாதவனெனவும், அவாங் மனஸகோசரனென்றும், வேதவேத்யனென்றும், பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவனென்றும், மத்ஸ்யாதி ரூபங்களில் பிறந்தவனென்றும், கூறுதலால் மந்தமதிகட்கு விரோதம் தோன்றி நிச்சயம் பிறக்காது. பெரியோர் உபதேசத்திலிருந்து அறிகிறவர்கட்கு இந்த விரோதம் எப்பொழுதும் தோன்றாது.

ஸகுணனெனில் — வாத்ஸல்யாதி குணங்களுள்ளவனென்றும், நிர்குணனென்றால்—ராஜஸதாமஸாதிகளில்லாதவனென்றும் தெரியவருவதால், ஸத்குணங்களெல்லாம் இருக்கின்றன, துர்குணங்களொன்றுமில்லையெனத் தெரியவரும்.

பெரிதுக்கும் பெரியவனெனில் — பதினான்கு லோகங்களையும் தன் வயிற்றினுட்கொண்டவனென்றும்; சிறியதுக்கும் சிறியவனென்னில்—சிறியதான ஜீவாத்மாவுக்குள் அந்தர்யாமியாயிருப்பனென்றும், தெரியவருவதால் ஸகலபதார்த்தங்களின் உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்திருப்பனென்ற நிச்சயம் உண்டாகும்.

ஸாகாரனெனில்—அப்ராக்ருத சரீரமுள்ளவ[1] னென்றும்; நிராகாரனெனில்—ஸகலஹேயாஸ்பதமான ப்ராக்ருத சரீரமில்லாதவனென்றும் தெரியவருவதால், தன் ஸ்வரூபத்திற்கு அநுகுணமாய் தனக்கிச்சாநுகுணமாயிருக்கிற திவ்ய மங்கள விக்ரகங்கள் உள்ளவனென்றும் வ்யக்தமாகும்.

அவாங்மனஸகோசரனெனில்—ஸ்வரூபமும், விக்ரஹமும், குணங்களும், ஐச்வர்யமும் இவ்வளவு என்று அளவிட்டு சொல்லவும் அறியவும் ஆகாதவனென்கிறது.

வேதவேத்யனெனில்—ச்ரிய: பதியும், அகிலஹேயப்ரத்யநீகனும், ஜகத்காரணனும், ஸர்வாந்தர்யாமியும்[2] மோட்சப்ரதனும், என்கிற இவை முதலான மகிமைகளும் வேதத்தில் தெரியவருமென்று காணுதலால், தானறியவேண்டுவதெல்லாமறிந்து மற்றும் மஹிமைகள் உண்டென்று இருக்க வேண்டுமென்பது உறுதிப்பட்டது.

பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவனெனில் — கர்மாதீனமான இவை இல்லையென்றும்; மத்ஸ்யாதிரூபத்தில் பிறந்தானெனில்—துஷ்ட நிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலன தர்மஸ்தாபனார்த்தமாய்[2] தனதிச்சையால் மனுஷ்யர் முதலான உருவத்தில் தோற்றுவனென்றும் தெரியவருவதால், கர்மத்திற்கு அதீனமில்லாமல் லோகாநுக்ரகார்த்தமென்று[3] விளக்கமாயிற்று.

இப்படி, விரோதமில்லாமல் ஸகல வேதாந்தங்களையும் ஒன்றுபடுத்தி அறிந்தவர் உன்னை ஸர்வாச்சர்யமயனென்பர். உன்னுடைய நிலைமையை நிரூபணம் செய்ய நான் எவ்வளவு? என்னை உன் நிர்வ்யாஜமான அருளமுதக் கடலலைகளில் மிதப்பித்து சீராட்டவும், சீராட்டவும், அநந்யஜனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. அப்ராக்ருத சரீரம்—மாயையென்கிற மூலப்ரக்ருதியின் பரிணாமமான ப்ருதிவ்யாதி பஞ்ச பூதங்களினால் உண்டாகாத சரீரம்.

2. துஷ்ட நிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலன, தர்மஸம்ஸ்தாபனார்த்தம்—தன்னுடைய அநுபவமொழிய க்ஷணகாலமும் செல்லாதே தன்னைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்கும் ஸாதுஜனங்களை தன்னுடைய ரூபசேஷ்டிதாவலோகநஸல்லாபப்ரதானமுகேந ரக்ஷிக்கையும், தத்துவவிரோதிகளான துஷ்க்ருத்துக்களை நசிப்பிக்கையும், தன்னுடைய ஆராதன ரூபமாய் க்ஷீணமாய் கிடக்கிற வைதிக தர்மத்தை ஆவேத்யனான தன் ஸ்வரூபத்தை தர்சிப்பித்து ஸ்தாபிக்கையுமாகிற இம்மூன்றுமே பலமென்கை.

3. லோகானுக்ரஹார்த்தம் — அநுக்ரஹமாவது — பிறருடைய துக்கத்தைப்போக்கி இஷ்டத்தை அளிக்கும் பொருட்டுப் பெரியோன் சிறியோன் இடத்தில் செய்கிற அன்பு (கிருபை).

ஏழாம் விண்ணப்பம்.

பா.— "கேளாய்! உன்னுடலாயிருக்கு மென்பதனால் பிரபஞ்சமெல்லாம் உண்மையானது" என்று யதுசைலநாதன் திருவடிகளில் ஸத்தியப்பிரியன் வச்யப்பட்டு பக்தியுடன் விண்ணப்பம் ஸமர்ப்பித்தான்.

ஸமஸ்த சிதசித்வஸ்து சரீரகா! பிரபஞ்சமெல்லாம் உனக்கு உடலாயும், நீ இந்த ஜகத்திற்கு பரமாத்மனாயும் இருப்பதனால், பிரபஞ்சமெல்லாம் நீயொருவனன்றி வேறில்லையென்று வேதசாஸ்திரங்கள் சொல்லும். அதன் உண்மையை அறியாமல் சிலர் மயங்கி, ஜகத்திற்கும் உனக்கும் ஸ்வரூபபேதமில்லை என்று சொல்லுவார். அவர்கள் சொல்லும் வசனங்களெல்லாம் யுக்திக்கு விரோதமாக இருக்குமவை. அதெங்ஙனேயெனில் :— லோகத்தில் வஸ்துரூபமிரண்டாயிருந்து, அவ்விரண்டின் குணங்களும் ஒன்றாய் இருந்தால், அந்த ஒரே வஸ்துவைக்கொண்டு இதற்கும் இதற்கும் பேதமில்லையென்று புத்திமான்கள்

ப்ரம்ஹத்திற்கும் ப்ரபஞ்சத்திற்கும் பேதமில்லையென்பவன், இந்த ப்ரபஞ்சமே ப்ரம்ஹம் என்பதனால் வேறு ப்ரம்ஹமில்லை என்ற சூன்யவாதியாவன்; ப்ரம்ஹமே ப்ரபஞ்சம் என்று சொன்னால் ப்ரம்ஹம் ஒன்றன்றி வேறொன்றுமில்லை என்று சொல்லும் தானும், தன் வசனமும், தனக்குபதேசித்த குருவும், அந்த குரு அத்யயனம் செய்த வேதாந்தமும் இல்லையென்பதால் நாஸ்திகவாதியாவான்.

இப்படிக்கு சுத்தாத்வைதம் சாஸ்திரவிருத்தமாயிருந்தாலும் உன் கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்திரமாகாத மனுஷ்யர்

இந்த பக்ஷத்தை அங்கிகரித்து, உன்னுடைய ஜ்ஞான, பல, ஐச்வர்ய, வீர்ய, சக்தி, தேஜஸ், ஸௌசீல்ய, வாத்ஸல்ய, மார்தவ, ஆர்ஜவ, ஸௌஹார்த, ஸாம்ய, காருண்ய, மாதுர்ய, காம்பீர்ய, ஔதார்ய, சாதுர்ய, ஸ்தைர்ய, சௌர்ய, பராக்ரம, ஸத்யகாம, ஸத்யஸங்கல்ப, க்ருதித்வ, க்ருதஜ்ஞதா, முதலான எண்ணரிய கல்யாண குணங்களும் திவ்ய மங்களவிக்ரஹமும், திவ்யபூஷணங்களும், திவ்யாயுதங்களும், திவ்யமஹிஷீவர்க்கமும், நித்ய முக்தரும், ஸ்ரீவைகுண்டமும், இவைகளொன்று மில்லையென்றும், மற்றும் உன் லீலோபகரணமான ப்ரம்மாண்டமும், மற்றும் அதனுள்ளிருக்கும் பதினன்கு லோகங்களும், பிரமன் ருத்ரன் முதலான தேவர்களும், ஸப்தத்வீபங்களும், பர்வதங்களும், நதிகளும், தேசங்களும் கிராமங்களும், இல்லாத வேதாந்தத்திலிருந்தே இவை யெல்லாவற்றையு மறிந்தோமென்றும், இம்முறையில் உன்னுடைய நித்ய விபூதியையும் (ஸ்ரீவைகுண்டம்) லீலாவிபூதியையும் (ப்ரம்மாண்டம்) இல்லையென்று அபலாபனம் செய்வர்.

அவர்களில் நீ நிலைத்திருப்பது எப்படியோ! அது ஒரு புறமிருக்கட்டும். உன்னையே உயிர்நிலையாய் நம்பி உன்னுடைய கடாக்ஷத்தைப்பெற்ற உத்தமர் ஸகல வேத சாஸ்திரங்களுக்கும் ஏற்றதாயும் யுக்தியுக்தமாயும் உள்ள விசிஷ்டாத்வைத சாஸ்திரத்தை அங்கிகரித்திருப்பர். அதெங்ஙனேயென்னில்:— ஒருவன் உடலில் பிருத்வி முதலான தத்துவங்கள் இருபத்துநான்கும், ஜீவாத்மனும், அந்தர்யாமியான நீயும் சேர்ந்து, இருபத்தாறு தத்துவங்களிருந்தாலும், மனுஷ்யன் ஒருவன் இருக்கும்படி, இந்த சேதனு சேதனங்களனைத்தும், வேறாயிருந்தாலும், உன்னுடைய சரீரமாகிறதனுல் நீயொருவனே யென்பது யுக்தம்

இந்த தத்துவ ஜ்ஞானம் என் மனதில் நிலைபெறும்படி நீ க்ருபை செய்தருளவேணும், க்ருபை செய்தருள வேணும், அநந்யஜன ஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

எட்டாம் விண்ணப்பம்.

பா— "கனவில் பார்க்கும் வஸ்துக்களெல்லாம் நீ ஸ்ருஷ்டித்ததனுலேயே, நிச்சயம்" என்று ஒப்புரவாக்கி பலிகாட்டினரை வென்றவன் அஸுராரி திருவடியில் விண்ணப்பம் செய்தான்.

அகடித கடனுஸமர்த்தா[1]! மானிடர்க்கு ஜாகர ஸ்வப்ந ஸுஷுப்தியென்று மூன்று அவஸ்தைகளுண்டு. அவைகளில் ஸுஷுப்தியென்கிறது நித்திரை, ஸ்வப்னமென்கிறது கனு, ஜாகரமென்பது விழிப்பு. நித்திரையில், ஜீவாத்மன் பரமாத்மாவான உன்னுள் அடங்கி ஜ்ஞானேந்திரிய[2] வ்யாபாரம் அழிந்திருப்பதால், புறம்பும் உள்ளும் தன்னறிவில்லாமலிருக்கும். விழிப்பிலும் கனவிலும் தன்னறிவு உண்டாயிருக்கும். ஜாகரத்தில் காண்கிற வஸ்துக்களை நீ ஸ்ருஷ்டிக்ரமத்தில் உண்டு பண்ணுவதால் இந்த வஸ்து இதிலிருந்து பிறக்கும், இதற்கு இந்தப் பெயர், இந்த உருவம், இந்த குணம், இதனுலாகும் கார்யமிது, இந்த வஸ்து இவ்வளவு காலம் இருக்குமென்று அளவுபட்டிருக்கும். இருக்கும் காலத்தில் எல்லாருக்கும் தெரியவரும். கனவில் காணும் வஸ்துக்களை நீ அந்தந்த காலத்தில் ஸங்கல்பமாத்ரத்திலிருந்தே உண்டுபண்ணுவதால், இந்த வஸ்து இதிலிருந்து பிறக்குமென்றும், இதற்கு இதுவே உருவம், இதுவே குணம், இதுவே கார்யம் என்றிவை முதலான பரிமாண மொன்றுமில்லாமல், விசித்ரமாய், உன்னுடைய ஸங்கல்பமிருந்தபடி யிருக்கும். அந்த காலத்தில் கனுவைக் காணுமொருவனுக்குத் தோன்றுமன்றி வேறு ஒருவருக்கும் தோன்றமாட்டாது. இப்படி விழிப்பில் காணப்படும் வஸ்து எல்லோருக்கும் காணப்பட்டும், ஸ்திரமாயும் இருக்கும். கனுவில் காணும் வஸ்து ஒருவனுக்குத்

தோன்றி விழித்தவுடனே மறைவதனால் அநித்யமா யிருக்கும். உலகநடை யிப்படி இருந்தாலும், நீ ஸிலரிடத்தில் தயைசெய்து இவ்வரம்பை மாறிக்காண்பிப்பாய். அதெப்படியெனில், முன்பு கோகுலத்தில் பலபத்ரன் கோள் வார்த்தையைக்கேட்டு 'மண்ணைச் சாப்பிடாதிரு' என்று பயப்படுத்தின யசோதைக்கு உன் சிறியச்செவ்வாய் திறந்து பதினாலுலகங்களையும் யாருக்கும் தெரியாதபடி காண்பித்தாய். அப்படியே இரண்டு ஸைன்யத்துக்கும் நடுவில் அர்ஜுனனுக்கு யாருமறியாதபடி விச்வரூபத்தைக் காண்பித்தாய். பின்னும், ஸைந்தவனைக் கொல்வித்து அர்ஜுனனை ரக்ஷிக்கவேணுமென்ற எண்ணத்துடன் குருக்ஷேத்ரத்தில் பகலில் இருட்டையுண்டுபண்ணினாய். மேலும், கங்கையில் முழுகின ஸுசரித³னென்ற அந்தணனைக் கல்யாணி தீர்த்தத்தின் நடுவே எழுப்பினாய். இப்படி பரோக்ஷமல்லாமல் ஸாக்ஷாத்காரமாய் எனக்குக் கனவில் நீ க்ருபைசெய்த நந்தகமென்றும் பெயர்பெற்ற உத்தமமான ஒரு கத்தியைக் கனவு பதார்த்தத்தைப்போல, அந்த காலத்தில் மாத்திரம் அனுபவிக்கத் தக்கதல்லாமல் நித்யமெனப்பட்டு, விழிப்புடனிருக்கையில் எல்லோருக்கும் பார்வையில் பட்டு, நீ ஈந்த மஹிமையினால் ஒரே அடியில் விழுந்து முற்றுகைபோட்ட நாலுதிசை பகைவர் அனைவரையும் வெட்டிவீழ்த்தி வெற்றியைக்கொண்ட என்னை, உன்னுடைய கைங்கர்யத்தில் அர்ஹனாம்படி ஆட்கொண்டாய். உன்னுடைய திவ்யாத்புத குணஸாகரத்தில் வேதங்களும், பிரமன் முதலானவர்களும் ஒரு துளிக்கும் ஸமமாகமாட்டார். நான் எவ்வளவு? உன் மகிமைக் கடலை வர்ணிப்பதென்று முயற்சிசெய்த என் ஸாஹஸத்தைப் பொறுத்து உன் அடியனென்று ஆநந்தப் படுத்துவது, ஆநந்தப்படுத்துவது, அநந்யஜநஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா !

குறிப்புகள்

1. அகடிதகடனஸாமர்த்யம் — சேராத வஸ்துக்களைச் சேர்ப்பிக்கத் தகுந்தவல்லமை.

2. ஜ்ஞானேந்திரியங்கள்—மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி.

3. ஸூசரிதன் — இவன் வரலாற்றை யாதவகிரி மாஹாத்ம்யத்தில் காணலாம்.

ஒன்பதாம் விண்ணப்பம்

பா—"நியமித்த கர்மகதியை அநுஸரித்தே ஸ்ருஷ்டி செய்யும் நீ, ஸர்வஸமனென்பது திண்ணம்" என்று சௌரியிடம் லோகைகவீரன் விண்ணப்பத்தை மேலும் சொன்னான்.

ஸகலலோகநியாமக! நீ இந்த ஸம்ஸாரத்தில் சிலருக்குப் பட்டாபிஷேகாதி ஸுகத்தையும், சிலருக்குச் சிரச்சேதநாதி துக்கத்தையும், உண்டுபண்ணுவதனால் விஷமனென்றும், கர்மாநுகுணமான பலனைக் கொடுப்பதனால் கர்மத்திற்குப் பரதந்த்ரனென்றும், பாபிகள் படும் துக்கத்தைப்போக்கடிக்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதால் நிர்த்தயனென்றும், சிற்றறிவுள்ளவர்களுக்குத் தோன்றும். இதன் நிலைமையை விசாரஞ்செய்ய, நீ ஆக்ஞை செய்யுமவனாதலால் உன் ப்ரஜைகளெனப்படும் ஜீவன்களெல்லாரிடத்திலும், ஸமபுத்தியுடன், எல்லாரும் உன்னுடைய மனமுவந்தபடி கைங்கர்யத்தைச் செய்து வாழவேணுமென்றெண்ணி, இன்னின்ன முறையில் நடப்பவர்களுக்கு மோக்ஷமென்றும், இப்பிப்படி நடப்பவர்களுக்கு இஹபரஸௌக்யமென்றும், அறுதியிட்டு, அந்த எல்லையில் யார் யார் எந்த வகையில் நடப்பரோ, அவர்கட்கு அந்த அறுதியிட்ட பலனைத் தவறாமல் கொடுக்கிறதினால் நீ ஸர்வஸமன். உனக்கு ஒருவரிடத்திலும் வைஷம்யமில்லை. இப்படி அவரவர் கர்மாநுகுணமாய் பலன்களைக்கொடுத்தும், நீ ஸ்வதந்த்ரனன்றி பரதந்த்ரனன்று. பாபிகளுக்குப் பாபாநுகுணமான பலனைக் கொடுத்துக்கொண்டும், அஜாமிளன் முதலான சிலரிடத்தில் அளவுகடந்த தயையைக் காட்டினதால் பரமதயாளுவென்னப்படுவாய். அது எப்படி

யென்றால்—உலகத்தில் தார்மிகனாயிருக்கும் அரசனொரு வன் தன் நாட்டில் இப்படி நடப்பவரை மன்னிப்பேன், இப்படி நடப்பவர்களைத் தண்டிப்பேன் என்று முன்னமே வரையறுத்து, அந்தக் கட்டுப்பாட்டின்படி, இவரிவரென்னு மல் நிக்ரஹானுக்ரஹங்களை நடத்தினால், பக்ஷபாதமின்றி ஸர்வஸமனென்பர். தான் வரையறுத்த எல்லையை விடா மல் நடப்பிப்பதனால் அவன் ஸ்வதந்த்ரனென்பர். தவறிய வர்களைத் தண்டனை செய்யுமிடையில் எங்கேனுமொருவ னிடத்தில் குற்றமிருந்தும் மன்னிப்பதால் தயாளுவென்பர். ஆக நீ, உன் ஆஜ்ஞாரூபமான கர்மத்திற்கு அநுகுணமாய்ப் பலனைக் கொடுப்பதனால் ஸர்வஸமனும், அந்த எல்லையைத் தப்பாமல் நடத்துவதனால் ஸ்வதந்த்ரனும், சிலர் குற்றத்தை மன்னிப்பதனால் தயாளுவென்றும், பெரியோர்களிடமிருந்து கேட்டு, உன்னை உயிர்நிலையாகக்கொண்டேன். என்னுடைய குற்றத்தை க்ஷமித்துக் கருணைகூர்வது, கருணைகூர்வது, அநந்ய ஜநஸாலப ! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா !

பத்தாம் விண்ணப்பம்.

பா——"நாநுவிதமான ஜகத்திற்கு நீயே மூன்று வகைக் காரணங்களும்," என்று மூரவைரியின் திருவடியில் விருதாளிகளின் தலைவன் பரமாநந்தத்தோடு விண்ணப்பம் செய்தான்.

ஸகலஜகதேககாரணா!! காரியத்தை உண்டுபண்ணும் வஸ்து காரணமெனப்படும். அது உபாதான காரணமென்றும், நிமித்தகாரணமென்றும், ஸஹகாரிகாரணமென்றும், மூவகைப்படும். புதியதொரு காரணத்தைப்பெற்றுத் தானே காரியமெனப்படும் வஸ்து உபாதானகாரணம்; இந்த உபாதானகாரணத்திலிருந்து காரியத்தை யுண்டுபண்ணும் வகையை அறிந்து உண்டுபண்ணுகிற கர்த்தா நிமித்த காரணம்; இந்த கர்த்தா காரியத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கு வேண்டிய உபகரணங்கள் ஸஹகாரிகாரணம். இவையெவை யென்னில், ஸ்வர்ணமயமான கடகமகுடாதி காரியத்திற்கு ஸ்வர்ணம் உபாதானகாரணம், பொன்வினைஞன் நிமித்தகாரணம். சுத்தி, அடைகல், இடுக்கி, நீர், நெருப்பு முதலியவை ஸஹகாரிகாரணம், அன்றியும் மண்மயமான சட்டி, ஆல் முதலியவற்றிற்கு மண்பிண்டம் உபாதான காரணம். குயவன் நிமித்தகாரணம். சக்ரம் முதலியவை ஸஹகாரி காரணம்.

இப்படி உலகத்தில் பிறக்கும் காரியமெல்லாவற்றிற்கும் மூவகைப்பட்ட காரணங்களும் வெவ்வேறாயிருக்கும். இந்த லோக மர்யாதையை மீறி, ஜகத்தென்ற காரியத்திற்கு நீ யொருவனே மூவகைக் காரணமாயிருப்பாய். அதெங்ஙனேயெனில் :—மஹாப்ரளயத்தில் பஞ்சமஹா பூதங்களும், பஞ்சதந்மாத்ரைகளும், ஏகாதசேந்திரியங்க

ரும், அஹங்கார தத்துவமும், மஹத தத்துவமும் சேர்ந்து இருபத்துமூன்று தத்துவங்களும் ப்ரக்ருதியுடன் அடங்கி, மற்றும் ப்ரக்ருதியும் ஜீவனென்னும் இரண்டு தத்துவங்களும், பெயரும், உருவமும, தனித்தனியாய்த் தெரியாதபடி உன்னுள் அடங்கி உன் உடலாயிருப்பதனால், நீயொருவனே இருப்பாய். அந்த வேளையில் நீயே மூவகைக் காரணமாய் ஜகத்தை யுண்டுபண்ணுவதால் ஜகதேககாரண னென்பது திண்ணம். இப்படி ஸூக்ஷ்ம ப்ரக்ருதி ஜீவசரீர கனை நீ, உபாதான காரணமானதனால், புதியதொரு உருவத்தைடையகிறதென்கிற பரிணமதோஷம்[2] ப்ரக்ருதி மாத்திரத்திற்கன்றி, இத்திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திற்கு அன்றென்று, ஸகலவேதாந்தங்களும் உன்னுடைய மகிமையைப் புகழ்ந்து ஆச்சர்யப்படுகின்றன. இந்த ஜகதுத்பத்திஸ்திதி[3] கள் என்னும் உன் திவ்யாத்புத லீலைகளை வர்ணிக்க நானெவ்வளவு? உன்னவரெனப்படும் பெரியோர் பலதடவை உபதேசிக்க, ஓரோர் வார்த்தையைக் கற்றுச்சொல்லும் கிளிக்குஞ்சு போன்ற என் சொல்லுக்கு சித்தத்தில் ஸந்தோஷப் படவும், ஸந்தோஷப்படவும், அநந்யஜன ஸூலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. ஸகலஜகதேககாரண —"ஸகலஜகத்துக்கும் காரண பூதன், ஸமஷ்டிவ்யஷ்டிரூப ஸமஸ்தகார்யங்களுக்கும் காரண பூதன். பரமாணுவாவது, ப்ரதானமாவது, சேதனனாவது, காரணமாகமாட்டா.

ஸங்கல்பவிசிஷ்டனாய்க்கொண்டு நிமித்தகாரணனாயும், காமரூப விபாகார்ஹமாம்படி தன்னுடனே கூடிக்கிடக்கிற

ஸூக்ஷ்ம சிதசித்விசிஷ்டனுய்க்கொண்டு உபாதாந காரணமாயும், ஜ்ஞாந சக்த்யாதி விசிஷ்டனுய்க்கொண்டு ஸஹகாரி காரணமாயிருக்கும். ஜகத்ரூபகார்யோத்பத்தியில் ஈச்வரனே த்ரிவிதகாரணனுயிருக்கும்."

2. பரிணுமதோஷம்—வேறுபாடு அடைவதால் உண்டாகும் தோஷம்.

3. ஜகதுத்பத்திஸ்திதி — உலகைப் படைப்பது, காப்பது.

பதினொன்றாம் விண்ணப்பம்.

பா'— "ஆராயுங்கால், புத்தி, சரீரம், இவைகளி லிருந்து ஜீவன் விலக்ஷணனென்னும் இந்த நிலைமை உண்மை," என்று சௌரிக்குப் போர்வீரனென்கிற விருதுள்ளவன் பக்தியுடன் விண்ணப்பம் செய்தான்.

பரமாத்மா[1] ! நீ ஸகலஜீவாத்மவர்க்கத்திற்கும் உயர்ந்தவனாதலால் உன்னை பரமாத்மனென்பது. ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை விசாரம் செய்யுமளவில் சரீரமே ஜீவாத்மனென்றும், ஸகலசரீரத்திலுமிருக்கும் ஜீவாத்மனொருவனே யென்றும், ஸ்வதந்த்ரனென்றும் சொல்லுவர். இந்தப் பக்ஷங்களெல்லாம் யுக்திவிருத்தமாயும், சாஸ்திரவிருத்தமாயுமிருக்குமவை. அதெங்ஙனேயெனில் :— சரீரமே ஜீவாத்மாவாகில் ம்ருதசரீரம் அச்சு அழியாமலிருந்தும் ஜீவன் போயிற்றென்னும் உலகவார்த்தை கூடாது. சக்ஷுராதி இந்திரியங்களே ஜீவாத்மாவாகில், குருடர் செவிடரிடத்தில் ஜீவாத்மனில்லையென்று சொல்லவேணுமாகும். மனஸ்ஸும் ப்ராணவாயுவும் ஜடமாதலால்[2] ஜீவாத்மனல்ல. ஜ்ஞானமே ஜீவாத்மனாகில் தான் ஜ்ஞானமுள்ளவனெனக்கூடாது. மற்றும் தான் ஜ்ஞானமென்று சொல்லவேண்டும். ஆகையால் ஜீவாத்மா சரீரபாஹ்யேந்திரியங்களிலிருந்தும்[3] மனஸ், ப்ராணன், ஜ்ஞானமிவைகளிலிருந்தும் வேறாய் ஸ்வப்ரகாசமாயிருக்கும்.[4] ஸகலசரீரங்களிலும் ஜீவாத்மனொருவனேயாகில் ஒருவன் ச்ரேயஸ்ஸுக்கு மற்றொருவன் பொறாமைப்படுவதும், ஒருவனுக்கு இன்னொருவன் பகையாவதும், ஒருவனை மற்றொருவன் கொல்லுவதும் கூடாது. எல்லோருடைய அந்தரங்கத்தையும், எல்லோரும் அறியவேணுமாகும். மேலும் ஒருவனுக்கு வேதாந்த ஜ்ஞானம்

பிறந்த மாத்திரத்தில் எல்லோருக்கும் முக்தியுண்டாவதால் பலரும் வேதாந்தச்ரவணம் செய்வது வ்யர்த்தமாகும். ஜீவாத்மன் ஸ்வதந்த்ரனுகில் துக்கமயமான ஸம்ஸாரத்தை அங்கீகரிக்கமாட்டான். இந்த காரணங்களுடன் கூடின சாஸ்திர வசனங்களிலிருந்து ஜீவாத்மர் பலராய் உன் அடிமைகளாயிருப்பர். நீ, இந்த ஜீவாத்மரனைவருக்கும் தலைவனுய் பரமாத்மனெனப்படுவாய். இப்படி நீ உடையவனும் நாங்கள் உடைமையுமென்னும் ஸ்வ-ஸ்வாமி-பாவ-ஸம்பந்தத்தை இதுவரையுமறியாமல் ஸத்தொழிந்த எனக்கு, நிர்வ்யாஜதயை புரிந்து இப்பொழுது அறிவித்து ஸ்வரூபத்தை உண்டு பண்ணின பிறகு, இன்னும் ச்ரேயஸ்பரம்பரைகளை வளர்ப்பது, வளர்ப்பது, அநந்ய ஜனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. பரமாத்மா — ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வஸ்மாத்பரன்.

ஆத்மாவினுடைய தேஹாதி விலக்ஷணத்வம்—"ஆத்மா, தேஹாதிகளிவற்றில் வேறுபட்டிருப்பானெருவன்."

2. ஜடம்—ஜடமாவது ஸ்வயம் ப்ரகாசமன்றிக்கேயிருக்கை.

3. பாஹ்யேந்திரியங்கள் — ஜ்ஞாந கர்ம ஸாதகங்களான பத்து இந்திரியங்கள்.

4. ஸ்வப்ரகாசம்— "தீபம் தீபாந்தர நிரபேக்ஷமாக ஸ்வவ்யவஹாரத்துக்கு ஹேதுவாகிற வோபாதி, ப்ரகாசாந்தர நிரபேக்ஷமாக ஸ்வவ்யவஹாரத்துக்கு ஹேதுவாகை."

பன்னிரண்டாம் விண்ணப்பம்.

பா—"உன் இச்சைமாத்திரத்தினாலேயே முன்னெழுந்தது தத்துவஸ்ருஷ்டி" என்று யதுசைலபாலனதிதியினுடைய திருவடித்தாமரை ஸன்னிதியில் அஷ்டதிக்கிரஹம் செய்யுமவன் சொன்னான்.

பரதத்துவ ஸ்வரூபா! உன் அதீனமாய் உன் சரீரமென்றிருக்கும் தத்துவங்கள் ஜீவனென்றும், ப்ரக்ருதியென்றும் இரண்டாயிருக்கும். அவைகளில் ஜீவதத்துவம் உன் உடைமையாய் ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபமாய்[1] நித்யமாய் இருக்கும்[2] ப்ரக்ருதி யென்பது தானொன்றும், தன்னிலிருந்து பிறந்த தத்துவங்கள் இருபத்துமூன்றும் சேர்ந்து இருபத்துநாலு தத்துவமாயிருக்கும். அதெங்ஙனேயெனில்:— மஹாப்ரளயத்தில் ப்ரக்ருதி உன்னுள் அடங்கியிருக்கும். அதனுள் ஸத்துவராஜஸ்தமஸ்ஸென்னும் மூன்று குணங்களும் ஸமமாக இருக்கும். இந்த ப்ரக்ருதிக்கு மாயை[3] என்றும், அவித்யையென்றும், ப்ரதானமென்றும் பெயராயிருக்கும். இந்த ப்ரக்ருதி கீழ்புறத்திலும், எண்திசையிலும் வரம்பில்லாமல் வ்யாபித்து, மேலுக்கு வைகுண்டலோகம் வரையிலிருக்கும். இப்படி பூர்ணமாயிருக்கும் ப்ரக்ருதியினுடைய சிலவிடங்களில் ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்கள் ஏற்றமடைந்து மஹத் தத்துவம் பிறக்கும். இப்படி ஸமநிலை நீங்கிய மூன்றுகுணமுள்ள மஹத் தத்துவத்தின் ஓரோரிடத்தில் ஒரு குணம் மிக்கு, மற்ற இரண்டு குணங்களையும் அடக்கி ஓங்கி நிற்கும். அவ்விடத்தில் ஸத்துவம் அதிகமானால் ஸாத்விகமென்றும், ரஜஸ்ஸு அதிகமானால் ராஜஸமென்றும், தமஸ்ஸு அதிகமானால் தாமஸமென்றும், மூன்றுவகை அஹங்கார தத்துவம் பிறக்கும். இதில்

ஸாத்விகாஹங்காரத்தினின்றும் சப்தத்தை அறியும் செவியும், ஸ்பர்சத்தை அறியும் மெய்யும், ரூபத்தையறியும் கண்ணும், ரஸத்தையறியும் நாவும், கந்தத்தையறியும் நாசியுமாக, ஜ்ஞானேந்திரியங்களைந்தும், மற்றும் பேசும் வாயும் குடிக்கும் கையும் நடக்குங் காலும் சரீரதர்பத்தை நடத்தும் பாயு குஹ்யேந்திரியங்களென்னும் கர்மேந்திரியங்களைந்தும், மற்றும் ஜ்ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியமிரண்டிற்கும் ஸஹாயமான மனஸ்ஸு என்னும் அந்தரிந்திரியமொன்றும், ஆக பதினொன்று இந்திரியங்கள்.

தாமஸாஹங்காரத்தினின்றும் அவ்யக்தமான சப்த குணமுள்ள சப்ததந்மாத்ரம் பிறக்கும். இந்த சப்ததந்மாத்ரத்தினின்றே அவ்யக்தமான சப்தகுணமுள்ள ஆகாசம் பிறக்கும். இந்த ஆகாசத்துடன் கூடின சப்ததந்மாத்ரத்தினின்று அவ்யக்தமான ஸ்பர்சகுணமுள்ள ஸ்பர்சதந்மாத்ரம் பிறக்கும். இந்த ஸ்பர்சதந்மாத்ரத்தினின்றே அவ்யக்தமான ஸ்பர்சகுணமுள்ள வாயு பிறக்கும். இந்த வாயுவுடன் கூடின ஸ்பர்சதந்மாத்ரத்தினின்றே அவ்யக்தமான ரூபகுணமுள்ள ரூபதந்மாத்ரம் பிறக்கும். இந்த ரூபதந்மாத்ரத்தினின்றே அவ்யக்தமான ரூபகுணமுள்ள தேஜஸ்ஸு பிறக்கும். இந்த தேஜஸ்ஸுடன் கூடின ரூபதந்மாத்ரத்தினின்றே அவ்யக்தமான ரஸகுணமுள்ள ரஸதந்மாத்ரம் பிறக்கும். இந்த ரஸதந்மாத்ரத்தினின்றே அவ்யக்தமான ரஸகுணமுள்ள ஜலம் பிறக்கும். இந்த ஜலத்துடன் கூடின ரஸதந்மாத்ரத்தினின்றே அவ்யக்தமான கந்தகுணமுள்ள கந்ததந்மாத்ரம் பிறக்கும். இந்த கந்ததந்மாத்ரத்தினின்றே அவ்யக்தமான கந்தகுணமுள்ள ப்ருதிவி பிறக்கும்.

ராஜஸாஹங்காரமென்பது ஸாத்விகாஹங்காரத்தினின்று ஏகாதசேந்திரியங்கள் பிறப்பதற்கும், தாமஸாஹங்

காரத்திலிருந்து பஞ்சதந்மாத்ரங்களும் பஞ்சபூதஙகளும் பிறப்பதற்கும் ஸஹாயமாயிருக்கும். இப்படி ப்ரக்ருதி, மஹத், அஹங்காரங்களும், ஏகாதசேந்திரியங்களும், பஞ்ச தந்மாத்ரங்களும், பஞ்சபூதங்களும், என்று இருபத்துநாலு வகையான அசேதநப்ராக்ருத தத்துவத்திற்கும், சேதன மான ஜீவதத்துவத்திற்கும் உயர்ந்தோனுகையால், நீயே பர தத்துவமென்று பெரியோரிடமிருந்து கேட்டு, உன்னையே மிக்க நம்பின, என்னை தயை என்னும் அம்ருதத்தில் நனைத்து, உன் குளிர்ந்த கடைக்கண் ஒளியை என்னுள் பொழிந்து, என்னுடைய ரஜஸ்தமோகுணமென்னும் அழுக் கைக் களைந்து, ஸத்வகுணத்தை வளர்ப்பது, வளர்ப்பது, அநந்யஜனவத்ஸலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபமாய் — "ஜ்ஞானத்துக்கும் ஆநந்தத்துக்கும் இருப்பிடமாயிருக்கை. ஜ்ஞாநமாவது— ஸ்வஸத்தாமாத்ரத்தாலே ஸ்வாச்ரயத்தைப்பற்றி ஸ்வபரவ் யவஹாரத்துக்கு உடலாயிருப்பதொரு ஆத்மதர்மம். இதுக்கு ஆத்மா ஆச்ரயம்—." "ஆநந்த ரூபத்வமாவது ஸ்வத ஏவேஷ்டத்வம். அதாவது—ஸ்வபாவமே அநு கூலமாயிருக்கை."

2. நித்யமாயிருக்கும்—நித்யமாவது ஸர்வகாலவர்த்தித் வம். ஆத்மாவுக்குச் சொல்கிற ஜந்மமாவது தேஹஸம்பந்தம், மரணமாவது தேஹவியோகமென்கை.

3. மாயை:—மாயையென்பது விசித்ரஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே, அதாவது ஒன்றுபோலன்றிக்கே விஸ் மயநீயங்களான ஆச்சர்யங்களான கார்யங்களை ஜநிப்பிக்கை.

அவித்யை — அவித்யையென்கிறது ஜ்ஞாநவிரோதி யாகையாலே.

பதின்மூன்றும் விண்ணப்பம்.

பா— "பல ப்ருஹ்மாண்டங்களை நீ நீர்க்குமிழிபோல் யெழுப்பிப்பாய்"—என்று பத்மநாபனின் ஸுகுமாரமான திருவடியில் போர்வீரன் ப்ரீதிவிசேஷத்துடன் நல்ல விண்ணப்பம் உரைத்தான்.

அநேககோடி ப்ரம்மாண்டநாயகா! நீ ஜீவன்களில் தயைகொண்டு அவர்களுக்குக் கரணகளேபராதிகளைக் கொடுக்கவெண்ணி அந்த சரீரத்திலிருந்து அவர்கள் கர்மங்களைச் செய்யவும், அந்தகர்மபலங்களை அநுபவிக்கவும் இடமான ப்ரம்மாண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்தாய். அதெங்ஙனேயெனில்—முன் நீ ஸ்ருஷ்டித்த பஞ்சமஹாபூதங்களும் ஒன்றினிலொன்று கலக்காமல் வெவ்வேறு யிருப்பதால், ஒரு கார்யத்திற்கும் உதவாததைக்கண்டு அவையெல்லாவற்றையும் பஞ்சீகரணவகையில் ஒன்றாய்ச் சேர்த்தாய். பஞ்சீகரணமெனில் பஞ்சமஹாபூதங்களில் ஒரு மஹாபூதத்தம்சம் பாதியும், மற்ற நாலு பூதங்களின் நாலம்சங்களும் பாதியாகிக் கூட்டில் ஒரு வஸ்துவெனப்படும். அதனால் ஆகாசம் பாதியும், வாயு, தேஜஸ்ஸு, ஜலம், பூமி இவைகளின் அரைக்கால் பாகங்கள் ஒன்றுகூடி பாதியாய், இந்த இரண்டு பாதிகளையும் ஒன்றாகக்கூட்டில், இது பஞ்சீக்ருத ஆகாசமெனப்படும். மேலும் வாய்வம்சத்தில் பாதியும் மற்ற நாலு பூதங்களின் எட்டிலொரு பங்குகள் நாலும்கூடி பஞ்சீக்ருத வாயுவெனப்படும். மற்றும் தேஜோம்சம் பாதியும் மற்ற நாலுபூதங்களின் எட்டிலொரு பங்குகள் நாலும் கூடி தேஜஸ்ஸு எனப்படும். பின்னையும் ஜலாம்சம் பாதியும், மற்ற நாலு பூதங்களின் எட்டிலொரு பங்குகள் நாலும் கூடி ஜலமெனப்படும். மற்றும் ப்ருத்வியம்சம் பாதியும் மற்ற நாலுபூதங்களின் எட்டிலொரு பங்குகள் நாலும் கூடி

ப்ருத்வியெனப்படும். இப்படி பஞ்சீக்ருத மஹாபூதங்கள் ஒன்றில் மற்ற நாலுபூதங்கள் கலப்பிலிருக்கும். ஒரு பூதத்தி னப்சத்தில் பாதியும் மற்ற பூதங்களின் எட்டிலொரு பங்கு மாகி ஏற்றத்தாழ்வாகி ஐந்து ராசிகள் இருப்பதால், எந்த ராசியில் எந்த பூதாம்சம் அதிகமாயிருக்கிறதோ, அந்த ராசிக்கு அந்தப் பூதத்தின் பெயராகும். இப்படியிருக்கும் பஞ்சமஹாபூதங்களும் மஹதஹங்கார தத்துவங்களும் ஒன்றுகூடி ஏழு வஸ்துக்களிலிருந்து ப்ரும்ஹாண்டமுண்டு பண்ணும்பொழுது சட்டியைப்பண்ணும் குலாலாதிகள் போல் சரீராயாஸமின்றி நீரில் குமிழியெழுகிறபடி உன் இச்சாமாத்ரத்தில் உண்டுபண்ணினாய். அதன் பிறகு ப்ரம் மாண்டத்தில் பிறப்பிக்கப்படும், தேவமனுஷ்யதிர்யக்ஸ் தாவர ஸ்ருஷ்டிகளை "ஆள்வைத்து செய்விப்பேன்" என்று நான்முகனைப் படைத்தாய். இப்படி நீயே செய்யும் தத்துவ ஸ்ருஷ்டியும், அண்டஸ்ருஷ்டியும் ப்ரம்ஹஸ்ருஷ்டியும் ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியெனப்படும். பின்பு சதுர்முகனின்றும் செய்விக்கப்படும் தேவாதிஸ்ருஷ்டி வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியெனப் படும். இப்பொழுது சொல்லும் ப்ரம்ஹாண்டத்தைப் போலவே ப்ரம்மாண்டங்களை நீயொருவனே ஸ்ருஷ்டித்து ஆள்வைத்து கார்யம் நடத்துவதினால், அநேக கோடி ப்ரம் மாண்டநாயகனெனப்படுவாய். இந்த ஜகத்வ்யாபாரவ்யா ஸங்கத்தில் என்னை மறவாமல் உன் தயார்த்ரசித்தத்தில் நினைப்பது, நினைப்பது, அநந்யஜனஸுலபா! ஸ்ரீயதுசைல் வல்லபா!

பதினான்காம் விண்ணப்பம்.

பா— "எல்லா கர்மபலன்களையும் அனுபவிக்கும் ஸ்தானமான உலகங்களை நீ படைத்தாய்" என்று வீரரில் வீரனானவன் அன்புபூர்ந்து அஸுராரிக்கு[1] (கனுஜாரிக்குச்)ச் சொன்னான்.

ஸகலபுவனாதாரா! உலகங்கள் பதினான்கு. அவையெல்லாம் பிரும்மாண்டத்திலிருக்கும், அதெப்படியென்னில், பிரும்மாண்டமென்பது பக்ஷியைப்போல் உருண்டை வடிவாயிருக்கும். அதனுள் அவகாசம் எந்த திசையிலும் ஐம்பதுகோடி யோசனை யளவாயிருக்கும். அதனுள் கீழிருந்து அண்டகபாலத்துக்குமேல் கர்போதகம் இருக்கும் ஸ்தானம் எண்பத்துமூன்று லட்சத்தைம்பதினாயிரம் யோசனையாயிருக்கும். அதற்குமேல் வயலாகிய இடம் இருபத்துநாலுகோடியே பதிநான்குலட்சத்து நாற்பத்தெட்டாயிர யோஜனமாயிருக்கும். அங்கு தென்பாகத்தில் ரௌரவாதிநரகங்களும், அதற்குமேல் சேஷலோகமென்பது முப்பத்திரண்டாயிரம் யோஜனையாயிருக்கும். அதற்குமேல் பூமி எழுபதினாயிரம் யோஜனத்திற்குள், ஒவ்வொன்று பத்தாயிரம் யோஜனங்களாகி மாடமாளிகை மரியாதையில் பாதாளம் முதலாய் ஸப்தலோகங்களாயிருக்கும். பூமிக்குமேல் சூர்யமண்டலம் வரையில் ஒரு லட்சம் யோஜனையாயிருக்கும் ஆக கீழ் அண்டபித்தியிலிருந்து[2] சூர்யமண்டலம் வரையில் இருபத்தைந்துகோடி யோஜனையாயிருக்கும். அதற்குமேல் சந்திரமண்டலம் ஒருலட்சம் யோஜனத்திலும் அதற்குமேல் நக்ஷத்திரமண்டலம் ஒரு லட்சம் யோஜனத்திலுமிருக்கும். அதற்குமேல் இரண்டு லட்சம் யோஜனையில் புதனும், அதற்குமேல் இரண்டுலட்சம் யோஜனையில்

சுக்ரனும், அதற்குமேல் இரண்டு லட்சம் யோஜனையில் மங்களனும், அதற்குமேல் இரண்டு லட்சம் யோஜனையில் ப்ருஹஸ்பதியும், அதற்குமேல் இரண்டு லட்சம் யோஜனத்தில் சனைஸ்சரனுமிருக்கும். அதற்குமேல் ஒரு லட்சம் யோஜனத்தில் ஸப்தரிஷிமண்டலமும் 3, அதற்குமேல் ஒரு லட்சம் யோஜனத்தில் ஜ்யோதிஸ்சக்ரகூடஸ்தனான துருவனுமிருப்பன். ஆக சூர்யமண்டலத்திலிருந்து த்ருவ மண்டலம் வரையில் பதினன்குலட்சம் யோஜனையும் ஸுவர்லோகமெனப்பட்டு இந்த்ராதி தேவதைகள் ஸ்தானமாயிருக்கும். அதற்குமேல் ஒருகோடி யோஜனமும் மஹர்லோகமெனப்பட்டு முதல் இந்த்ராதி பதவிகளிலிருந்து நிவ்ருத்தாதிகாரரான தேவதைகள் ஸ்தானமாயிருக்கும். அதற்குமேல் இரண்டு கோடி யோஜனமும், ஜனோலோகமெனப்பட்டு பிரம்ஹபுத்ரர்களான ஸனகாதிமுனிவர்களின் ஸ்தானமாயிருக்கும். அதற்குமேல் எட்டுகோடி யோஜனமும் தபோலோகமெனப்பட்டு ஓங்காராதி பரமரிஷிகளின் ஸ்தானமாயிருக்கும். அதற்குமேல் பன்னிரண்டுகோடி யோஜனமும் ஸத்யலோகமென்னப்பட்டு சதுர்முக ப்ரம்ஹ ஸ்தானமாயிருக்கும். அதற்குமேல் ஒருகோடியே எண்பத்தாறுலட்ச யோஜனமும் வெட்டவெளியாயிருக்கும். ஆக சூர்யமண்டலத்திலிருந்து மேலண்டப்பித்தி வரையில் இருபத்தைந்து கோடியும், கீழண்டப்பித்தி வரையில் இருபத்தைந்துகோடி யோஜனங்களுமாய் ப்ரம்ஹாண்டம் ஐம்பதுகோடி யோஜனை நீளமாயிருக்கும். இதில் ஸ்திரமான மாடிவீடுபோல் பதினன்கு உலகங்களிலிருக்கும் எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளுக்கு நீயே காரணமாயிருப்பதால் ஸகலபுவனநாதன் என்னப்பட்டாய். ஆகையால் என்னுடைய ஸ்வரூப ரூபஸ்திதிகள் உன்னுடைய அதீனமாக

யிருக்குமென்று பெரியோர்களால் கேட்டு என்னுடைய ஹிதாஹிதங்களை விட்டு இருக்கிறேன். என்னை ரக்ஷிக்கும் பொறுப்பு உன்னது, உன்னது, அநந்யஜனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. அஸுராரி—அஸுரர் பகைவன். அஸுரர் தேவதைகளுக்கு ஸஹஜசத்ருக்கள். இவர்களுடைய உத்பத்தி புராணங்களில் பிரமனுடைய தபோமயமான சரீரத்தில் ஜகனப்ரதேசத்தில் நின்றும் உண்டானார்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவர்கள் தைத்யர் (திதிபுத்ரர்) தானவர், (தனுபுத்ரர்)என்று இருவகைப்பட்டிருப்பர். இவர்களுடைய குரு சுக்ராச்சாரியர்.

2. அண்டபித்தி—பிரம்மாண்டச்சுவர். இது பாதாளாதி ஸத்யலோகாந்தமான பதினன்கு லோகங்களையும் சுற்றிக்கொண்டு வெளியிலுள்ள மஹாஜலம் உள்ளே ப்ரவேசியாமல் தடுத்துக் கரையாயிருக்கும்.

3. ஸப்தரிஷிகள் — முனிச்ரேஷ்டர்கள் எழுவர். அவர் மரீசி, அங்கிரஸன், புலஹன், வஸிஷ்டன், அத்திரி, புலஸ்த்யர், கிருது என்போர் ஒரு சாரார், கச்யபன், அத்ரி பரத்வாஜன், விச்வாமித்ரன், கௌதமன், ஜமதக்னி, வஸிஷ்டன். என்போரையும் ஸப்தரிஷிகளென்பர். இங்கு முதலேழைக் குறிக்கிறது.

பதினைந்தாம் விண்ணப்பம்.

பா— "ஸமுத்திரங்களென்ன, மலைகளென்ன, நதிகளென்ன, இவற்றை உட்கொண்ட தராவலயம் அவ்வளவையும் நீ ஸ்ருஷ்டித்தாயென்பது நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது" என்று கர்னாடக சக்ரவர்த்தி சௌரிக்கு விண்ணப்பம் செய்தான்.

அகண்ட பூமண்டலாதீச்வரா! பூமியைச்சுற்றி அண்டபித்தி உருண்டையா யிருப்பதால் எந்தப்பக்கத்திலும் ஐம்பது கோடி யோஜனையாயிருக்கும். அதெங்ஙனேயென்னில்—பூமத்யத்தில் ஜம்பூத்வீபம் உருண்டையாய் எந்தப் பக்கத்திலும் லட்சயோஜனையா யிருக்கும். இந்த ஜம்பூத்வீப மத்யத்தில் மஹாமேரு ஸ்வர்ண மயமாய் கீழ் பதினாறுயிரம் யோஜனை அகலமும் மஸ்தகத்தின்மேல் முப்பத்திரண்டாயிரம் யோஜனை அகலமுமாய், சதுரமாய் வெல்லத்தைத் தலைகீழாக[1] வைத்தாற்போலிருக்கும். இந்த ஜம்பூத்வீபத்தை சுற்றின உப்புநீர்க்கடல் ஒரு லக்ஷ யோஜனை அகலமும் இதைச்சுற்றின ப்லக்ஷத்வீபம் இரண்டு லக்ஷ யோஜனமும், இதைச் சுற்றின கருப்பஞ்சாற்க்கடல் இரண்டு லட்சம் யோஜனமும் இதைச்சுற்றின சால்மத்வீபம் நாலு லட்சம் யோஜனமும், இதைச்சுற்றின ஸுராசமுத்திரம் நாலு லட்ச யோஜனமும், இதைச்சுற்றின குசத்வீபம் எட்டு லட்ச யோஜனமும், இதைச்சுற்றின நெய்க்கடல் எட்டுலட்ச யோஜனமும், இதைச்சுற்றின க்ரௌஞ்சத்வீபம் பதினாறு லட்ச யோஜனமும், இதைக்சுற்றின தயிர்க்கடல் பதினாறு லட்ச யோஜனமும், இதைச்சுற்றின சாகத்வீபம் முப்பத்திரண்டு லட்ச யோஜனமும் இதைச்சுற்றின பாற்கடல் முப்பத்திரண்டு லட்ச யோஜனமும், இதைச்சுற்றின புஷ்க

ரத்வீபம் அறுபத்துநாலாயிரம் லட்ச யோஜனமும், இதைச் சுற்றின இனிய நீர்க்கடல் அறுபத்துநாலு லட்ச யோஜனமு மாயிருக்கும். இந்தபர்யந்தம் (இதுவரை) மனுஷ்யாதி பிராணிகள் ஸஞ்சாரத்திற்கு யோக்யமாயிருக்கும். அதன் புறவலயம் பிராணிகள் ஸஞ்சாரத்திற்கு யோக்யமில்லாமல், பளிங்குபோல் நிர்மலமாய், ஸ்வர்ணமயமாயிருக்கும் பூமி யாய்ப் பத்துகோடியே பதினொன்குலக்ஷ யோஜனை யகலமா யிருக்கும். இதைச்சுற்றின லோகாலோக பர்வதம் பத்தா யிரம் யோஜனையுயரமாயும், பத்தாயிரம் யோஜனமகலமுமா யிருக்கும். இதைச்சுற்றின அந்தகாரபூமி அண்டகடாஹ பர்யந்தத்திற்கு பன்னிரண்டுகோடியே, முப்பத்திரண்டு லட்சத்து நாற்பதினாயிரம் யோஜனையகலமாயிருக்கும். இப்படி பூமத்யத்திலிருந்து ஒருதிசை அண்டபித்தி பர்யந் தம் இருபத்தைந்துகோடி யோஜனை விஸ்தாரமாயிருக்கும். அதெங்ஙனேயெனில்:—ஜம்பூத்வீபமத்யத்திலிருந்து உப்பு நீர்க்கடல் வரையில் ஐம்பதினாயிரம் யோஜனமும், மற்ற ஆறு த்வீபங்களும் ஏழு ஸமுத்ரங்களும் சேர்ந்து இரண்டு கோடியே ஐம்பத்துமூன்று லட்சயோஜனமும், ஸ்வர்ண பூமி பத்துகோடியே பதினொன்றுலட்ச யோஜனமும், லோகா லோக பர்வதம் பத்தாயிரம் யோஜனமும், அந்தகாரபூமி பன்னிரண்டுகோடியே முப்பத்திரண்டு லட்சத்து நாற்பதி னாயிரம் யோஜனமும், சேர்ந்து இருபத்தைந்துகோடி யோஜனமாயிருக்கும். இப்படி மேருமத்யத்திலிருந்து ஒரு பக்கம் இருபத்தைந்துகோடி விஸ்தாரமாயிருப்பதால் பூமண்டலம் ஒரு பக்கத்திய அண்டபித்தியிலிருந்து மற் றொரு பக்கத்து அண்டபித்தி வரையில் ஐம்பதுகோடி யோஜன விஸ்தாரமாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட பூமண்ட லம் ப்ரளயஸமுத்ரத்தில் முழுகினவன்று நீ சுமந்துக்

காப்பாற்றினதால் அகண்டபூமண்டலாதீச்வர னெனப்படு வாய். உன் ஐச்வர்யத்தின்[2] எல்லையைக்காணப் பிரமன் முதலியவர்களுக்கும் அரிதாகிலும், பிரீதியுடன் நான் என் னறிவுக்கு எட்டினவரையில் விண்ணப்பம் செய்தேன். இதனை க்ஷமிக்கவும், க்ஷமிக்கவும், அநந்யஜனஸுலபா! ஸ்ரீயதுசைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. வெல்லத்தைத் தலைகீழாய் வைத்தபடி—மைஸூர் தேசத்தில் "அச்சு வெல்லம்" என்பார்கள். வெல்லக்கட்டி கள் "ப" எழுத்துப்போல் அச்சில் வார்த்து செய்யப்பட்டு சதுரமாயிருக்கும்.

2. ஐச்வர்யம் — ஐச்வர்யமாவது ஸகலபதார்த்தங் களையும் தத்தத் கர்மானுகுணமாக நியமிக்கும், நியமன ஸாமர்த்யம்.

பதினுரும் விண்ணப்பம்.

பா— "உலகத்தில் பிரகாசிக்கும் ஸ்வர்க்கங்களின் பேதங்களை நீ உண்டுபண்ணினுய்" என்று யாதவகிரிநாதனடியில் சிறைப்பட்டவரிடத்தில் தயையுள்ள தலைவன் விண்ணப்பம் செய்தான்.

நிகிலபோகப்ரதா![1] போகமென்பது ஸுகம், துக்கம் இவற்றினநுபவம். துக்கத்தை அநுபவிக்கும் இடம் நரகமெனப்படும். ஸுகத்தை அநுபவிக்கும் தேசம் ஸ்வர்க்கம் எனப்படும். இந்த ஸுகாநுபவமான ஸ்வர்க்கங்கள் பதினன்கு லோகங்களிலுமுள. அவைகளில் பூமியிலிருக்கும் ஸ்வர்க்கங்கள் பூஸ்வர்க்கங்களெனப்படும். அவையெவையெனில் :—ஜம்பூத்வீபத்தின்[2] நவவர்ஷங்களில்[3] பாரதவர்ஷமொன்றன்றி மற்றைய எட்டு வர்ஷங்களும், வர்ஷபர்வதங்களும், மஹாமேருவும்,[4] ப்லக்ஷ, சால்மலி, குச, க்ரௌஞ்ச சாகங்களென்னுமைந்து த்வீபங்களிலிருக்கும் முப்பத்தைந்து வர்ஷங்களும், எல்லா வர்ஷ பர்வதங்களும், புஷ்கரத்வீபத்திலிருக்கும் இரண்டு வர்ஷங்களும், வர்ஷபர்வதமொன்றும், இவைகளெல்லாம் பூஸ்வர்க்கங்களெனப்படும். இவைகளில் ஜம்பூத்வீபத்திலிருக்கும் எட்டு வர்ஷங்களிலும் புஷ்கரத்வீபத்திலிருக்கும் இரண்டு வர்ஷங்களிலும் மானிடரெல்லோருக்கும் பத்தாயிரம் வருஷமாயுளுண்டாயிருக்கும்; பிணியும், பொருமை, பிறர் குணதூஷணம் (அஸூயை) இவைகளொன்றுமில்லாமலிருக்கும்; அனைவரும் உத்தம சாதியராயிருப்பதால், சாதியில் உயர்வு தாழ்வு இல்லாமலிருக்கும்; சாதிவித்யாசமில்லாமையாலேயே ஆசாரபேதமில்லாமலிருக்கும். இங்கு இருக்கும் மனிதரெல்லாம் எப்பொழுதும் பசியும் தாகமுமில்லாமல் பரமஸந்துஷ்ட—

ராய், தேவதைகளும் தாமும், ஸமானவேஷத்துடனும், ஸமானசக்தியும், ஸமானபுத்தியாயு மிருப்பர். ப்லக்ஷ, சால்மலி, குச, க்ரௌஞ்ச, சாகத்வீபங்களிலிருக்கும் முப்பத்தைந்து வர்ஷங்களிலும் வர்ஷபர்வதங்களிலும் காலமெப்பொழுதும் த்ரேதாயுக ஸமமாயேயிருக்கும். இவ்விடத்திய மனிதர்களும் தேவகந்தர்வர்களும் கூடியாடிக்கொண்டு ஐந்தாயிரம் வருஷம் ஆயுளுண்டாகி, ஆதி, வ்யாதியொன்றுமில்லாமல் ஸுகத்திலிருப்பர். ப்ராஹ்மண, க்ஷத்ரிய, வைச்ய சூத்ரரென்னும் சுத்தசாதியராய் ஸதாசாரஸம்பன்னராயுமிருப்பதல்லாமலொருவரும் கலப்புஜாதியரில்லாமலிருப்பர். இவைகளில் இளாவ்ருதவர்ஷத்தில் பலபல போகங்களுக்கு ஆஸ்பதமாய் அழகான ஸ்தானங்களிருக்கின்றன. அவையெவையெனில்:— மஹாமேரு அசையாமலிருக்கும் பொருட்டோ வென்னுமாப்போலே பலமான கீல்கள்போல் நான்கு திசையினும் நான்கு பர்வதங்களிருக்கும். அவைகளில் கிழக்கு திசையில் மந்தரபர்வதமிருக்கும். அதன்மேல் ஆயிரத்துநூறு யோஜநமுயரமான கடமரமிருக்கும் அந்த மரத்திற்கு ஆயிரம் பெரிய கிளைகளும், பதினாயிரம் சிறிய கிளைகளுமாகி யெல்லாக் காலத்திலும் மலர்களும், பழங்களுமுண்டாய்ச் சுற்றி ஆயிரம் யோஜனை திவ்யபரிமளமாயிருக்கும். இந்த பர்வதத்தினருகில் கிழக்கே சைத்ரரதமென்னும் ச்ருங்காரத் தோட்டமும், அருணோதமென்னும் ஸரஸ்ஸுமிருக்கும். மேருவுக்குத் தெற்கில் கந்தமாதனமென்னும் பர்வதமிருக்கும். அதன்மேல் ஆயிரத்துநூறு யோஜனமுயரமான நாவல் மரமிருக்கும். இதன் கிளைகளிலிருந்து ருசியாயும் ம்ருதுவாயும், ஸுகந்தமாயும், மஹாகஜ அளவாயுமிருக்கும், பழங்கள் சற்றெல்லையில் விழுந்து கரைந்து ஜம்பூநதியென்னும் ஆறாய் மேருவைச்சுற்றிப்

புனல் பெருகிக்கொண்டிருக்கும். அதன் கரைமண்கள் அந்த ரஸத்தினால் நனைவதால் ஜாம்பூநதஸ்வர்ணமயமாய் தேவர்களின் அலங்காரத்திற்குத் தகுந்திருக்கும். அதன் தென்னண்டையில் கந்தமாதனமென்னும் ச்ருங்காரத்தோட்டமும், மானஸமென்னும் ஸரஸ்ஸுமிருக்கும். மேருவின் மேற்கே விபுலமென்னும் பர்வதமிருக்கும். அதன்மேல் ஆயிரத்துநூறு யோஜனமுயரமான அரசமரமிருக்கும். அதன் பழங்கள் எப்பொழுதும் மஹாகும்ப அளவாய் பரிமளயுக்தமாயிருக்கும். அதற்கு மேற்கில் வைப்ராஜமென்னும் ச்ருங்காரத்தோட்டமும், ஸிதோதமென்னும் ஸரஸ்ஸுமிருக்கும். மேருவின் வடக்கே ஸுபார்ச்வமென்னும் பர்வதமிருக்கும். அதற்குமேல் ஆயிரத்துநூறு யோஜனமுயரமுள்ள ஆலமரமிருக்கும். அதன் பழங்கள் எப்பொழுதும் மஹாகும்ப அளவாய் பரிமளயுக்தமாயிருக்கும். அதனருகில் நந்தனமென்னும் ச்ருங்காரத் தோட்டமும் ஸிதோதமென்னும் ஸரஸ்ஸுமிருக்கும். இந்த நாலு பர்வதங்களின் புறவலயத்தில் பல பர்வதங்களிருக்கும். இவை தாமரை கேஸரங்களின் மயமாயிருப்பதால் கேஸரபர்வதங்களெனப் படும். அவை யெவையெனில்:— மேருவிற்குக் கிழக்காய் ஸிதாப்ப, உதகுஞ்ஜ, மார்ஷ, விருங்க, மணிச்ருங்க, ஸபிந்து, மந்தர, வேணு, மந்த, ஸமேக, நிஷத, தேவபர்வதங்கள் என்னும் இந்த பர்வதங்களிருக்கும். மேருவிற்குத் தெற்கே த்ரிசிர, த்ரிச்ருங்க, கபிங்க, பதங்க, குசக்ர, தாம்ராப, விசால, ச்வேதோத, ஸமூல, வஸுதார, ரத்னதார, ஏகச்ருங்க, மஹாமூல, கஜசைல, பிசாசக, பஞ்சசைல, கைலாஸ, ஹிமவந்தமென்னும் இந்த பர்வதங்களிருக்கும். மேருவிற்கு மேற்கே கபில, பிஞ்ஜக, பத்ரஸுரஸ, மஹாபல, குமுத, மதுமந்த, அஞ்ஜந, மகுட,

க்ருஷ்ண, பாண்டர, ஸஹஸ்ரசிகர, பாரியாத்ர, த்ரிச்ருங்க மென்னும் இந்த பர்வதங்களிருக்கும். மேருவின் வடக்கே சங்ககூட, ரிஷத, ஹம்ஸ, நாக, கபிங்க, இந்த்ரசைல, நீல, கனகச்ருங்க, சதச்ருங்க, புஷ்கர, மேகசைல, விரஜ, ஜாருதி, த்ரிச்ருங்கமென்னும் இந்த பர்வதங்களிருக்கும். இந்த கேஸரபர்வதங்களின் தடவரைகள் ரமணீயமாய், தேவதைகளுக்குக் க்ரீடா ஸ்தானங்களாயிருக்கும். அவை யெவையெனில், மேருவிற்குக் கிழக்காய், விதாம்ப குமுத பர்வதங்களின் நடுவே, மூன்னூறு யோஜந நீளமும், நூறு யோஜந மகலமுமாய், இனிமையாய் நிர்மலமாய் இருக்கும் ஜலத்தினால் பூர்ணமான ஸ்ரீஸரஸ்ஸென்னும் குளமிருக்கும். அதனுள் மரக்காலளவான தாமரைகளிருக்கும். அவை களில் கோடிதளங்களுடைய ஸ்வர்ணமயமான ஒரு தாமரை யில் ஸாக்ஷாத் மஹாலக்ஷ்மி உறைவள். இந்த குளத்தினோ ரத்தில் நூறு யோஜனை யகலமும், இருநூறு யோஜனை நீள முமான வில்வமரவனமிருக்கும். அதனுள் மரங்கள் எப் பொழுதும் பலபுஷ்பயுக்தமாய் கூப்பிடு தூரத்தில் பாதி[5] உயரமாயிருக்கும். அங்கேயும், மஹாலக்ஷ்மி வித்தஸங்க நிஷேவிதையா[6] யிருப்பதால் அந்த வனத்திற்கு ஸ்ரீவன மென்று பெயராயிருக்கும். மேலும் வைகங்க மணிசைல மென்னும் இந்த பர்வதங்களின் நடுவே இருநூறு காத நீள மும் நூறுகாத மகலமுமான ஒரு தண்ணீர் சுனையிருக்கும். அதனடியில் கூப்பிடு தூரத்தில் பாதி உயரமான பலமரங் களினால் பிரகாசிக்குமொரு மஹாவனமிருக்கும். அதன் நடுவில் காச்யபமுனிக்கு ஆச்ரமமாயிருக்கும். மற்றும் மஹாநீல குண்டமலைகளின் நடுவே தாமரைக் கூட்டத்தி னால் அழகான பிரகாசமுடைய ஸுகந்தியென்னும் ஒரு குளமிருக்கும். அதனண்டையில் ஐம்பது யோஜனை நீளமும்

முப்பது யோஜன மகலமுமான பனைமரவனமிருக்கும். அந்த மரங்கள் கூப்பிடு தூரத்தில் பாதி உயரமாயிருக்கும். தேவசைலமென்னும் மலையின் தாழ்வரையில் செடிமரங்க ளொன்று மில்லாமல் ஆயிரம் காத நீளமும் நூறு காதம் அகலமும் ஸமதளமாய் ஒரு கல்லினால் கட்டப்பட்ட அறை போல் அதன்மேல் முழங்கால் உயரம் நீருடன் ஐராவதத் திற்கு க்ரீடாஸ்தானமாயிருக்கும். இவையெல்லாம் மேரு வுக்குக் கிழக்கே இருக்கும் ஸ்தானங்கள். மேருவின் தெற்கே த்ரிசிர பதங்க மலைகளின் நடுவில் தித்திப்பாய் தெள்ளிய நீருடைத்தான பஹுதகமென்னும் நதி பெருகிக்கொண் டிருக்கும். அதன் கரையில் நூறு காத நீளமும் முப்பது காதமகலமுமான அத்திக்காடு இருக்கும். அந்த மரங்கள் ஒரு அம்பு எய்யும் உயரமாய் பவளவர்ணமான மண்குடப் பருமனான பழங்களுடன் கூடி, அங்கு கர்தம ப்ரஜாபதிக்கு ஆச்ரமமாயிருக்கும். தாம்ரபதங்க கிரிகளின் நடுவே நூறு காதம் நீளமும், நூறு காதம் அகலமுமான ஸரஸ்ஸு மிருக்கும். அதனுள் செந்தாமரைகள் பாலசூர்யனைப்போல் ப்ரகாசமாயிருக்கும். அந்த ஸரஸ்ஸின் மத்தியிலிருக்கும் ஒரு மலைமேல் கோட்டைகொத்தளங்களால் விளங்கும் ஒரு வித்யாதரபுரமிருக்கும். விசால ச்வேத பர்வதங்களின் நடுவே முப்பது காதம் அகலமும் ஐம்பது காதம் நீளமா யிருக்குமொரு குளமிருக்கும். அதன் கரையில் ஒரு பெரி தான மாமரமிருக்கும். அதனில் மாம்பழங்கள் ஸ்வர்ண ஸங்காசமாய் அத்யந்தம் பரிமளயுக்தமாய் மண்குடப் பரும னாயிருக்கும். வஸுதாரா ரத்னதாரா பர்வதங்களின் நடுவே முப்பது காதம் நீளமும் நூறுகாதம் அகலமுமான ஒரு பலாசவனமிருக்கும். அதன் பூக்கள் எப்பொழுதும் நூறுகாத பர்யந்தம் பரிமளித்திருக்கும்; அதனில் சூர்ய

னுக்கு ஆச்ரமமாயிருக்கும். மேருவின் மேற்கே ஸுபார்ச்வ சிகி பர்வதங்களின் நடுவே நூறுகாதம் அகலமும் நூறு காதம் நீளமும் நெருப்பால் சுடப்பட்ட சூடான நிலமாயிருக்கும். அதன் நடுவே இருபது காத நிலம் அக்னி மண்டலமாயிருக்கும். அதனுள் எப்பொழுதும் ப்ரளய காலாக்னி விறகில்லாமல் எரிந்துகொண்டிருக்கும். குமுத, அஞ்ஜன பர்வதங்களின் நடுவே புண்யஹ்ரதமென்னும் குளமிருக்கும். அதன் தீரத்தில் பத்து காதம் அகலமும், பத்து காதம் நீளமுமான மாதுளை வனமிருக்கும். அதனுள் எப்பொழுதும் மஞ்சள் வர்ணமாய் பெரிய பழங்களிருக்கும். அதனுள் ப்ருஹஸ்பதிக்கு ஆச்ரமமாயிருக்கும். பிஞ்ஜர ஸுரஸ பர்வதங்களின் நடுவே அநேக யோஜனை நீளமும், அநேக யோஜன மகலமுமான மஹாத்ரோணியென்னும் குளமிருக்கும். அதனுள் விஷ்ணுவுக்கு ஸ்தானமாயிருக்கும். க்ருஷ்ண பாண்டர பர்வதங்களின் நடுவே முப்பது காதமகலமாயும், தொண்ணூறு காதம் நீளமாயும் மரம் செடிகளொன்றுமில்லாமல் நிஷ்பங்கதீர்க்கிகை என்னும் குளமிருக்கும். அதனுள் ஐந்து காத விஸ்தாரமான ஆலமரமிருக்கும். அந்த மரத்தில் சந்திரவர்ணனும் நீல உடை அணிந்தவனும் ஸஹஸ்ரவதனனென்னும் ஸ்வாமி யக்ஷாதிகளா லெப்பொழுதும் பூஜிக்கப்படுவான். ஸஹஸ்ரசிகர குமுத பர்வதங்களின் நடுவே ஐம்பது காதம் அகலமான பல தித்திப்புப் பழங்களை உடைத்தான வனமிருக்கும். அதனுள் சந்திரனுக்கு ஆச்ரமமாயிருக்கும். மேருவின் வடக்கே சங்ககூட நிஷத பர்வதங்களின் நடுவே அநேக யோஜன மகலமான புருஷஸ்தலமென்னும் ஸ்தானமிருக்கும். அதனுள் மரங்கள் அநேக யோஜனமுயரமாயிருக்கும். கபிங்க நாக பர்வதங்களின் நடுவே நூறு காதம் அகலமும் இருநூறு

காதம் நீளமுமாய் த்ராக்ஷகர்ஜூர வனமிருக்கும். அதனுள் பழங்கள் எப்பொழுதும் மிக மதுரமாயிருக்கும். புஷ்கர மேக பர்வதங்களின் நடுவே நூறு காதம் நீளமும் அறுபது காதம் அகலமுமான கல்லினால் கட்டப்பட்ட அறையிருக்கும். அதனுள் நான்கு திசையிலும் அநேக யோஜனை யகல நீளமுள்ள நான்கு குளங்களும் நான்கு வனங்களுமிருக்கும். கேஸர மர்யாதா பர்வதங்களின் மேல் எண்வகைத் தேவதைகளின் நகரங்களிருக்கும். இவையெல்லாம் போகபூமி யெனப்படும். இவைகளில் அநுபவிக்கும் போகம் அநித்ய மானதால் யான் இவைகளை ஆசைப்பட்டவனல்ல. நித்ய போகமென்னும் உன் கைங்கர்யத்தையே ஆசைப்பட்டேன். நிகில போக ப்ரதனென்னும் நீ எனக்கு இதை நிலைநிறுத்துவது, இதை நிலைநிறுத்துவது, அநந்யஜன ஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1, நிகிலபோகப்ரதா — ஸமஸ்த பாக்கியங்களையும். கொடுப்பவனே! (கிருபைசெய்பவனே)

2. ஜம்பூத்வீபம்:—இந்த பூமியானது ஜம்பூத்வீப முள்பட ஏழு த்வீபங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவை முறையே ஸப்தஸமுத்ரங்களால் த்வீபங்களாகச் சூழப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளுக்குள்ளே ஜம்பூத்வீப மென்பது எல்லாவற்றிற்கும் நடுவிலிருக்கின்றது. மேல் விவரங்களெல்லாம் விஷ்ணு புராணத்தில் காண்க.

3. வர்ஷங்கள் :—கண்டங்கள்.

4. மஹாமேரு பர்வதம்:- ஜம்பூத்வீபத்திற்கு நடுவில் இந்த ஸ்வர்ணபர்வதமானது பூமியென்னுந் தாமரை மலருக்குக் கர்ணிகையைப்போல் விளங்குகின்றது.

5. கூப்பிடு தூரத்தில் பாதி:— கன்னடநாட்டு கிராமங்களில் "ஒந்துகூகுதாரி" என்றால் ஒரு மனிதன் கூப்பிட்டால் எவ்வளவு தூரம் கேட்குமோ அவ்வளவு தூரமென்று அர்த்தம். இந்த அளவில் பாதி.

6. ஸித்தஸங்க நிஷேவிதையாய்:—ஸித்தர் ஸமூஹத்தால் ஆராதிக்கப்பட்டவளாய்.

7. ஐராவதம்:—தேவேந்த்ர வாஹனமான நான்கு தந்தங்களையுடைய வெள்ளை யானை, திக்கஜங்களிலொன்று.

8. ப்ரளயகாலாக்னி:— நான்முகனின் ஒரு பகல் முடிவில் ஒரு நைமித்திக ப்ரளயம் உண்டாகும். இந்தத்தின ப்ரளயத்தில், பூலோக, புவர்லோக, ஸுவர்லோகங்கள் தகிக்கப்பட்டு நாசமாகும். இதுவே பிரளயாக்னி.

பதினேழாம் விண்ணப்பம்.

பா— "நரகத்தில் இருந்தப்படுமவர் முன் ஒரு முறையும் உன் திருவடித்தாமரைகளைப் பற்றிலர்," என்று பகை அரசர் வேசிகளுக்கு விடாறனவன் மகா பராக்ரம சாலியின் திருவடித்தாமரையில் அமர்ந்து சொன்னான்.

நரகாந்தகா! நரகம் என்பது துக்கத்தை அநுபவிக்கும் ஸ்தானம். இந்த நரகங்கள் ஏழு பாதாள லோகங்களின் கீழ் இருக்கும் இருட்பள்ளத் தண்ணீருக்குக் கீழாயும் பிரும்மாண்டச் சுவரைப்பற்றின கர்போதகத்திற்கு மேலாயுமிருக்கும் ஸமவெளி ப்ரதேசத்தில் தென்திசையிலிருக்கும் ரௌரவம், ஸூகரம், ரோதம் என்னும் இவை முதலாய் அநேகவிதமாயிருக்கும். ரௌரவமென்னும் நரகத்தில் இருக்குமவனை யமபடர் மானை வேடர்கள் துளைப்பதுபோல், தடையின்றி எப்பொழுதும் பாணத்திற்கு இரையாக்கிக் கொண்டிருப்பர். தான் ஸாட்சியாயிருந்தும் கண்டபடி சொல்லாதவனும், காறுதனைச் சொல்கிறவனும், தர்மாதிகாரத்தில் நின்று பக்ஷபாதம் செய்புமவனும், பொய்ச் சொல்லுமவனும் இந்த நரகத்தில் விழுவர். வேட்டையில் சிக்கிக்கொண்ட பன்றியைத் துன்புறுத்துவதுபோல் எப்பொழுதும் வருத்திக்கொண்டிருக்கிற அந்த நரகம் ஸூகரமெனப்படும். கர்ப்பத்தைக் கரைத்தவனும், மூக்கு வாயை மூடிக்கொல்கிறவனும், பசுக்களைக் கொல்கிறவனும் இதில் விழுவர்.

நில மாளிகை செய்து பள்ளத்தில் புதைக்கப்படுமவர் நரகம் "ரோத" மெனப்படும். ப்ரம்மஹத்தி, மத்யபானம், பொன்திருடல், குருவின் மனைவியைக் கெடுத்தல், இக் குற்றங்களைச் செய்பவருடன் கூடியிருத்தல் எனப்படும் பஞ்சமஹா பாதகங்களைச் செய்யுமவர் இதில் விழுவர்.

உயரமான பனைமரத்திலிருந்து நிலத்திற்குத் தள்ளப்படும் நரகம் தாளமெனப்படும். ராஜாவைக் கொல்கின்றவனும், வைச்யனைக் கொல்கின்றவனும் இதில் விழுவர்.

காய்ச்சின எண்ணைப் பாண்டத்தில் கொதிப்பிக்கும் நரகம் தப்தகும்பமெனப்படும். பதிவ்ரதையை விற்கின்றவனும், குதிரையைக்கொன்று விற்கின்றவனும், நம்பினவர்களைக் கைவிடுமவனும், உடன்பிறந்தாளைச் சேருகின்றவனும், ராஜாவின் வேலைக்காரனைக் கொல்லுமவனும் இதில் விழுவர்.

நெருப்பில் பொரித்து உவர்ப்பான உப்பில் புரளுவிக்கும் நரகம் லவணமெனப்படும். தாய் தந்தை முதலான பெரியோர்களைத் தூஷிப்பவனும், வேத தூஷணை செய்பவனும், வேதவிக்ரயம் செய்பவனும் (கூலிக்கு வேதத்தை சொல்லிக் கொடுக்குமவனும்) மாமன் பத்நியோடு புணர்கின்றவனும் இதில் விழுவர்.

இருட்டு மூடிக்கொண்டவிடத்தில், காட்டு ஈ, அட்டை முதலிய க்ரூர ஜந்துக்கள் இடைவிடாமல் கடிக்கும் நரகம் க்ருமிபக்ஷமெனப்படும். தேவத்வேஷம், ப்ராஹ்மணத்வேஷம் செய்பவனும், ஸதாசாரத்தை விடுகின்றவனும் இதில் விழுவர்.

பிறர் உமிழ்ந்த நீரைக்குடிக்கும் நரகம் லாலாபக்ஷமெனப்படும். தேவபூஜை, பித்ருகர்மம் இவை முதலானவை ஒன்றுமில்லாமல் தனக்கென்று சமைத்துக் சாப்பிடுகின்றவர்கள் இதில் விழுவர்.

பட்டாக்கத்தி, சூரிக்கத்தி முதலிய அலகுகள் நட்டிருக்கும் கிணற்றில் தள்ளும் நரகம் விசஸனமெனப்படும். ஆயு

நம் செய்து பிழைப்பவரும், 'வேருங்கை' முதலிய கபடாயு தங்களைத் தரித்தவரும் இதில் விழுவர்.

காய்ச்சின கால்விலங்கைக் காலுக்குத் தொடுத்து நெருப்பு ஜ்வாலை ஒன்றின்மேலொன்று ஓங்கும் கிணற்றில் தலைகீழாகத் தூக்கும் நரகம் அதோமுகமெனப்படும். சாஸ்திர நிஷித்தமான வஸ்துக்களை பரிக்ரஹிக்குமவர் இதில் விழுவர்.

அதிக துர்க்கந்தமான சீயுடைய சிற்றாற்றின் நரகம் பூயவஹம் எனப்படும். ஸாஹஸஞ்செய்பவனும் ம்ருஷ்டான்னத்தை யாவரையும் விட்டுத் தானொருவனே உண்பவனும், அவல், மாம்ஸம், பால், தயிர், நெய், தேன் முதலான நல்ல பதார்த்தங்களையும், எள்ளு, உப்பு முதலானவையும் விற்கிற வனும் இதில் விழுவர்.

காய்ச்சின சீ, ரக்தம் நிறைந்த கிணறு ருதிராம்பஸ மெனப்படும். செம்மறியாடு, கோழி முதலியவைகளைச் சூது போருக்கு விடுபவனும், சமைத்த சட்டியில் உண்பவனும், விஷமிடுகின்றவனும், அரசர்களிடம் இல்லாத கோள் சொல் பவனும், மனைவி ஸம்பாதித்த பணத்திலிருந்து பிழைப்பவ னும், அமாவாஸ்யை, ஸங்க்ரமணம் முதலிய பர்வகாலங் களில் அப்யங்கம்,[1] ஸ்திரீஸங்கமம் முதலானவைகளைப் பண்ணினவனும், வீட்டைக் கொளுத்திவிடுகின்றவனும், பட்சி நிமித்தத்தைச் சொல்லுமவனும், பட்சிகளைப் பிடித்து விற்று வாழுமவனும், கிராம புரோஹிதனும் இதில் விழுவர்.

நெருப்புப்போல் காய்ச்சின நெய்ச்சிற்றாறு வைதரணி எனப்படும். தேனீயை நாசம் செய்யுமவனும், ஊரை அழிப்பவனும் இதில் போய் விழுவார்கள்.

காய்ச்சின இரும்பு ஆணிகள் நாட்டப்பட்டிருக்கும் நிலத்தில் நடக்கச்செய்யும் நரகம் கிருஷ்ணம் என்னப்படும். பணம், வயது இவைகளால் செருக்கடைந்து எல்லைமீறி நடப்பவனும், எச்சில், தீட்டு இவைகளுக்குக் கூசாதவனும், இந்திரஜாலம் முதலான மோசஞ்செய்யும் வித்யைகளினால் பிழைப்பவனும் இதில் விழுவார். இப்படி இவை முதலான அநேகவிதமான பாபஞ்செய்பவர்கள் யாதனைப்படும்படியான நரகங்கள் அநேகவிதமாய் எண்ணில்லாமலிருக்கும். உன்னுடைய திவ்ய ஸங்கீர்த்தனத்திலிருந்தே ஸகல நரகபயமும் பரிஹாரமாவதால், உனக்கு நரகாந்தகனென்னும் பெயர் ஆகியிருக்கும். இப்படிப்பட்ட உன்னையே விசேஷமாய் நம்பியிருக்கும் என்னுடைய பயத்தைப் போக்கடித்து உன்னுடைய திருவடி கைங்கர்யத்தைக் கொடுத்து க்ஷமிக்கவும், க்ஷமிக்கவும், ஆநந்தஜனஸம்பலா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. அப்யங்கம்:—தைலாதிகள்கொண்டு எல்லா அவயவங்களையும் மர்த்திக்கையாகிற ஒருவகை தேஹ ஸம்ஸ்காரம்; எண்ணெ ய்முழுக்கு.

பதினெட்டாம் விண்ணப்பம்.

பா— "கர்வமுடைய பாபிகளும் உன் திருவடியை நினைத்த மாத்திரத்தில் பரிசுத்தர்" என்று ஸித்தகூடத்வஜாங்கனென்னும் விருதாளி, ஸித்தர்களால் அர்ச்சிக்கப்படும் திருவடியுகளத்திற்கு விண்ணப்பம் செய்தான்.

பரமபாவனு! பாபங்களென்னுமவை, மானஸிகங்களென்றும், வாசிகங்களென்றும், காயிகங்களென்றும் மூன்று விதங்களாயிருக்கும். நிஷித்த பதார்த்தங்களை உண்பதும், அயோக்யர் வீட்டில் உண்ணுவதும், யஜ்ஞாதிகர்மங்களுக்கு தகாதவனுக்கு அவற்றைச் செய்விப்பதும், அயோக்யரிடத்தில் தானம் ஏற்கிறதும், பிறர் மனையாளோடு புணர்கிறதும், அயோக்யர் ஸபையில் ஸ்தானம் வஹிப்பதும், பிறர் உடைமையை அபகரித்தலும், ஜீவஹிம்சை செய்வதும் முதலானவை காயிகமான பாவங்களெனப்படும்.

நிஷ்டுர வார்த்தைகளைச் சொல்லுவதும், பொய் சொல்கிறதும், கோட்சொல்கிறதும், இஹபரத்திற்குப் பிரயோஜனமில்லாத வீண்வார்த்தையில் காலங்கழிப்பதும், விவாதம் செய்வதும், வேதவிக்ரயஞ்செய்வதும், புறம்பேசுவதும் முதலானவை வாசிகமான பாவங்களெனப்படும்.

பிறருக்குத் தீங்கு எண்ணுவதும், தகாத ஆசையும், தகாத கோபமும், லோபமும், அஜ்ஞானமும் செருக்கும், உட்பகையும், முதலானவை மானஸிக பாவங்கள் எனப்படும்.

இந்தப் பிரகாரமான பாபங்களைப் பண்ணினவர், எந்தெந்த விதமான சரீரத்தில் எந்தெந்த விதங்களில் பாபங்களைப் பண்ணினர்களோ, மரணந்தத்தில் அதே பிரகார

மான யாதனுசரீரத்தை யடைவர். யாதனுசரீரமென்பது —அறுத்தாலும் துளைத்தாலும் கிழித்தாலும் சுட்டாலும் அழிந்துபோகாமல், தொட்டாலே சுருங்கும்படி ம்ருதுவாய், மிதமற்ற வேதனையை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும். இப்படியிருக்கும் சரீரத்தில் அந்த பாபிகளை யாதனைப் படுத்தும் க்ரமம் எப்படியெனில் :—

இந்தப் பாபியை நிறுத்தி ரம்பத்தால் அறுப்பதும், கைவாளால் கொத்துவதும், உவர்ப்பான நிலத்தில் உருட்டு வதும், எலுமிச்சம் புளிச்சிற்றூற்றில் முழுகிவைப்பதும், காய்ச்சின எண்ணை பாண்டத்தில் கொதிப்பிப்பதும், கூராக்கின கோடாரியால் (உடலில்) எல்லாப் பூட்டுகளைக் கத்தரிப்பதும், பருந்து, காக்கை, நாய், நரி இவைகளுக்கும் பூதப்ரேத பிசாசுகளுக்கும் குடல், உதிரம், மாம்ஸம், இவைகளைப் பங்கிடுவதும், சாணை பிடித்த சஸ்திரக்கத்திபோ லிருக்கும் இலைகளால் பளபளப்பாயிருக்கும் காடாகிற அஸிபத்ரவனத்தில் அந்தப் பக்கத்திலிருந்து இந்தப் பக்கத்திற்கு ஓடவித்தும், இந்தப் பக்கத்திலிருந்து அந்தப் பக்கத்திற்கு ஓடவித்தும், உடலின் மாம்ஸத்தையும் குடல்களையும் கத்தரிப்பதும், கவணில் வைத்து வீசி வீசி எறிவதும், உயரமான மலையின் நுனிக்கோட்டுக் கல்லின்மேல் உட்கார வைத்து சறுக்கச்செய்து தலைகீழாக்கித் தள்ளுவதும், காய்ச்சின வாணலியின்மேல் புரட்டுவதும், உடலையெல் லாம் பெரிது சிறிதாகக் கத்தரிப்பதும், கத்தரித்த துண்டு களைக் குடத்தில் நிறைத்துக் கொதிப்பிப்பதும், இவை முதலான யாதனைகள் பலவும் கோடி யுகம் அனுபவித்து, மறுபடியும் பூமியில் பிறக்கும்போழுதும் மானஸிக பாபங்களைச் செய்தவர் பட்சி மிருகங்களாகவும், காயிக பாபங்களைச் செய்தவர் புல் செடி மரங்களாயும் பிறப்பர். இந்தப்பாவி

களிலும பிரமஹ ஹத்தியைச் செய்தவர், நாய், பன்றி, கழுதை, ஒட்டகம் இவைகளின் யோனிகளிலும், ஆடு, கோழி, மான், பட்சிகளிலும், சண்டாள யோனிகளிலும், பல தடவை பிறந்துக்கொண்டிருப்பர். ஸுராபானம் பண்ணின அந்தணர் க்ருமி கீட பதங்க யோனிகளிலும், அமேத்ய பக்ஷகங்களான நாய், பன்றிகளிலும், ஹிம்சை செய்யும் புலி, கரடி முதலானவைகளிலும், தொடப்படாத காக்கை, கோட்டான் முதலியவைகளிலும், அந்த்யசாதியிலும் பலதடவை பிறந்துகொண்டிருப்பர். பொன் திருடல் செய்தவர், பாம்பு பல்லிகளிலும், நீர்க்காக்கை, நீர்க்கோழி முதலான ஜலசர பட்சிகளிலும், பூதப்ரேத பிசாச ப்ரம்ஹ ராக்ஷஸ ஜாதியிலும் பிறந்துக்கொண்டிருப்பர். குருவின் மனையாளோடு புணர்ந்தவர் புல், புதர், முட்செடிகளாயும், பிணத்தைச் சாப்பிடும் நாய், நரிகளாயும், கொடிய செயலில் நிற்கும் மனிதர்களாயும் பிறந்துகொண்டிருப்பர். இந்த மகா பாவிகளுடன் கூடியாடுகின்றதாகிற 'தத்ஸம்யோகம்' என்னும் பாவத்தைப் பண்ணினவர்கள் பிரம்மராக்ஷஸின் யோனியில் பிறநதுகொண்டிருப்பர். இப்படி இவை முதலான பலவித பாவங்களைச் செய்தவர் பல பாபயோனிகளிலும் பிறந்துக்கொண்டிருப்பர். இந்த பாபிகள் தங்கள் பாவமனைத்திற்கும் தனித்தனியே ப்ராயச்சித்தம் பண்ணுவதெனில் ஜந்மகோடியிலும் முடிவு அடையாது. தயாளுவான உன்கடாக்ஷத்தால் மனதில் விவேகம் உதித்து, பிந்தின பாவங்களுக்குப் பச்சாத்தாபமுண்டாய், சக்தி இருந்த அளவு பிராயச்சித்தத்தை ஆசரித்து, நீ ஆண்டவன், தான் ஆள் என்றுமெண்ணம் கூடி, உன்னையே நினைத்திருப்பது என்னும் க்ருஷ்ணனுஸ்மரண மொன்றிலிருந்தே[1] ஸமஸ்தபாவமும் ஸவாஸநமாய்ப் போகுமென்னும் சாஸ்த்

ரார்த்த தத்துவத்தை யறியும்பொழுது நீயே பரமபாவனனெனப்படுவாய். ஆகையால், நீ என்னுடைய பாவங்களைப் பெரிதெனக் கொள்ளாமல் உன்னுடைய பாவனத்வத்தைப் பிரகாசிப்பித்து என்னை ரட்சிப்பது, என்னை ரட்சிப்பது, அநந்யஜநஸுலபா ! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா !

குறிப்புகள்

1. சாந்திராயண முதலான வ்ரதங்களாயும், யஜ்ஞம், தானம் முதலான கருமங்களாயும், விதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸகல பிராயச்சித்தங்களுக்கும் மேலான பிராயச்சித்தம் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய ஸ்மரண ஸங்கீர்த்தனாதிகளேயாம். அதாவது எம்பெருமான் நிருபாதிக ஸர்வசேஷி என்றும், தான் அவனுக்கு ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் நிருபாதிக தாஸன் என்றும், ஆகையால் அவைகளில் கர்த்ருத்துவாதிகள் ஸ்வாதந்திரியத்தாலல்லவென்றும், அவைகளைப் போக்கும் உபாயம் அவனே என்றும் நினைத்து, அவன் திருவடிகளையே சரணமடைந்து, அவன் திருநாமங்களைக் கீர்த்தனஞ் செய்துகொண்டிருத்தல். ஆகையால் இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுஸ்மரண பிராயச்சித்தமானது பகவத் குணப் பிரபாவத்திலும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலும் தெளிந்து நிற்கின்ற விலக்ஷணாதிகாரிக்கேயல்லது மற்றவர்களுக்கன்று. மற்றவர்களுக்கோ கர்மாதிகளே என அறியவேண்டும்.

ஜபஹோம அர்ச்சனாதி ஸகல கருமங்களிலும் ஸ்ரீமந் நாராயணனை ஸ்மரணஞ்செய்து அவனிடம் சரணமடைந்த மகாத்மா அப்போதே ஸகல பாபத்தினின்றும் கிலேசங்களினின்றும் நீங்கினவனாய் மோட்சமடைவான்.

பத்தொன்பதாம் விண்ணப்பம்

பா.— "ச்ரிய: பதி,[1] லோக கர்த்தா, கௌஸ்துபன் அத்புதவைபவமுள்ளவன், ஜகத்ரூபன், அஸாத்யஸாதகன், அசேஷஸமன், பரதத்வன், ப்ருதக்ரூபவிசித்ர கர்மபலதாயகன்," என்னும் இவ்வகையில் தைத்யாரிக்கு, மஹிமஹேந்திரன் ப்ரீதியுடன் பதினெட்டு உதார பத்யங்களைச்

பா.— பதினன்கு லோகங்களையும் ஆராயுமளவில் இவை ஸுகத்தைக் கொடுப்பதில்லை, மற்றும் அநித்யம்; பரப்ரம்ஹமொன்றே நித்யம், அமிதாநந்தமயம், என்றும் தெரியவருகிறது; இந்த முடிவான அர்த்தத்தை ஆராயுமளவில் "பண்டிதர்களுக்கு இந்த நிலையில் (லீலாவிபூதியில்) வைராக்யமும், மோக்ஷத்தில் ஆசையும் உண்டாகும்" என்று ஸனகமுனியால் நன்றாக ஆராதிக்கப்படுமவனுக்கு ப்ரௌடப்ரதாபன் மிகவும் ஸந்தோஷத்தோடு அன்புடன் சொன்

பா.—"முக்தியில் ஆசையும், இதல்லாத விஷயங்களில் விரக்தியும் கலந்தவர்களுக்கு (இவற்றையநுஸரித்து ஈச்வரனைப் பற்றுமவர்களுக்கு) மோட்சத்திற்கு அவனே உபாயமென்பது யுக்தம்" என்று சிகதேவேந்திரன் கண்டநிட்டு, அநிதர[2] பக்த குடும்பனுக்குச் சொன்னான்.

பா.— மூன் ஈராறு பத்யங்களில் ஒரே முகமாய் முக்திக்கு உபாயத்தையும் மோட்சத்தையும் பண்டித மண்டலம் ஒப்பும்படி நாராயணன் திருவடியில் அபேதயவிக்ரமன் விண்ணப்பம் செய்தான்.

மோக்ஷதானைகதீக்ஷிதா[3]! வையத்தார் ஆசைப்படும் புருஷார்த்தங்களில் அர்த்தகாமாதிகள் ஸ்திரமற்றவைகளும் அல்பஸுகங்களுமென்று அவைகளைக்கழித்து, நித்ய

மும், நிரவதிகாநந்தரூபமான மோட்சமொன்றையே புகழ்ந்து, இதைப்பெறுவதற்கு கர்மம், ஜ்ஞானம், பக்தி இவைகள் உபாயங்களென்று வேதாந்தங்களிலிருந்து அறிவித்தாய். இந்த தத்துவார்த்தத்தைப் பெரியோர் உபதேசத்தினின்றும் அறிந்து ஆராயுமளவில் கர்மயோகமென்பது—அறிவும், த்ராணமும், ஸத்வமுமில்லாத எமக்கு நீ இவையெல்லாம் கொடுத்து, நீ கொடுத்த ஸாமக்ரியிலிருந்து உன் ஸேவையென்னும் நித்ய கர்மங்களை எங்கள் கையினால் நீயே செய்விக்கிறதனால், வர்ணாச்ரமதர்மங்களை யாம் செய்வோமென்னும் கர்த்ருத்வத்திற்கும், இந்த கர்மத்திலிருந்து இந்த பலத்தை அடைவோமென்னும் இச்சைக்கும் காரணமில்லையென்று அறிந்து, இந்த நினைவு கூடி வர்ணாச்ரமதர்மங்களை அநுஷ்டிக்கும் விவேகம்.

ஜ்ஞானயோகமென்பது :— இந்த கர்மயோகத்திலிருந்து பூர்வத்திய ஸகல பாபங்களென்னும் தூய்மையின்மையைக் கழித்து நிர்மலமான அந்த : கரணத்தில் சாஸ்திரத்தில் சொல்லும் முறையில் இருபத்துநான்கு தத்வங்களின் நிலையை அறிந்து, இவையெல்லாவற்றிற்கும் அதிகம் எனப்படும் ஜீவாத்மபரமாத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தபடி அறியும் அறிவு.

பக்தியோகமென்பது:—ஜீவ, பரமர்களின் நிலைமையை அறிந்து நித்யமென்னும் வர்ணாச்ரம கர்மத்தை அநுஷ்டித்துக்கொண்டு, வேதாந்தத்தில் ஆணையிட்ட வகையில் ப்ரீதிரூபமாய் உன் திருவடிகளை இடைவிடாமல் நினைக்கும் நிதித்யாஸனம்.[4] இவற்றின் நிலையை ஆராயுமளவில், கர்மயோகம் மனதிற்குச் தூய்மையுண்டுபண்ணிக்கொண்டு ஜ்ஞானயோகத்தை உண்டாக்கி பக்தியோகத்திற்கு அங்கமாயிருப்பதன்றிக்கே தானாய் மோக்ஷஹேதுவன்று. ஜ்ஞானயோக

றும் பக்திசெய்த ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தையும் பக்திக்கு விஷயமான உன் ஸ்வரூபத்தையுமறிவித்துப் பக்தியோகத்தை வளர்த்துவதன்றித்தானாய் மோக்ஷஹேதுவன்று. பக்தி யோகம் ஆண்டவன் எனப்படும் உன் அடியில் தாஸர் எனப்படும் யாம் செய்யும் ப்ரீதி. உலகத்தில் ஆளுடைய னுக்கு ஆட்கள் மேல் பிறந்த ப்ரீதியே கார்யகரமன்றிக்கே ஆளென்னுமவனுக்கு ஆள்பவனிடத்தில் உண்டான ப்ரீதி கார்யகரமன்றாததனால் பக்தியும் ஸாக்ஷாத் மோக்ஷஹேது வன்று. உன் ப்ரீதியொன்றே மோக்ஷஹேதுவாகையால் உன் தயாப்ருகத்தில் பிறந்து வளர்ந்த பராங்குச,[5] பரகால[6] யதிச்ரேஷ்டர்கள் முதலானவர்கள் தொடங்கி லக்ஷ்மணா சார்யர்[7] பர்யந்தமான பெரியோர்களைக் கடாக்ஷித்து என்னி டத்தில் தயைசெய்வது, தயைசெய்வது, அநந்யஜனஸுலபா! ஸ்ரீயதுசைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. உதார கத்யங்கள் :— எல்லா அர்த்தங்களையும் கொடுப்பதான வசனகாவ்யங்கள்.

2. அநிதர :— எப்பொழுதும் வேறு ஸம்பந்தமில்லாமல் விஷ்ணுஸம்பந்தமாயிருக்கும்.

3. மோக்ஷதானைக தீக்ஷிதன் :—மோட்சத்தைத்தானம் பண்ணுவதை முக்கியமாக வைத்துக்கொண்ட ஒரு பட்டப்பெயர் உற்றவன்.

4. நிதித்யாஸனம் :— த்யானம் செய்யவேணுமென்னும் உறுதியான (தீர்மான) புத்தி.

5. பராங்குசர்:—நம்மாழ்வார்.

6. பரகாலர் :—திருமங்கைமன்னன்.

7. லக்ஷ்மணாசார்யர் :—ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர்.

இருபதாம் விண்ணப்பம்.

பா.— "ஸாத்விக சாஸ்திரங்களிலேயே தத்துவம் நிர்ணயிக்கப்படும்" என்று ஸாத்வநிதி திருவடியில் வைஷ்ணவ தத்துவத்தை எடுத்துக் காண்பிப்பதில் பண்டிதனானவன் விச்வாஸத்துடன் அமர்ந்து சொன்னான்.

ஸத்வப்ரவர்த்தகா![1] வேதாந்தார்த்தத்தை நிர்ணயிக்குமளவில் இதிஹாஸ புராணங்களாலேயே நிர்ணயிக்கவமையும். அவைகளில் ஸ்ரீராமாயணம், பாரதம் முதலான இதிஹாஸங்கள் உன்னுடைய மஹிமையையே சொல்லுவதால் ஸாத்விகங்களாய் ஸர்வாம்சத்திலும் ப்ரமாணங்களாயிருக்கும். ஸகல புராணங்களுக்கும் சதுர்முகன் ப்ரவர்த்தகனானபடியால் அந்த சதுர்முகனுக்கு யாதொரு நாளில் (கல்பத்தில்) யாதொரு குணம் விஞ்சியிருக்குமோ அந்த நாளில் சொன்ன புராணம் அந்த குணமாயிருக்கும். அதெப்படியெனில் :—சதுர்முகனின் தினத்திற்கு கல்பமென்று பெயர். சதுர்முகனும் ப்ரக்ருதியில் சிக்குண்ட காரணத்தால் அவனுக்கும் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் இந்த குணங்களுண்டு. யாதொரு கல்பங்களில் ஸத்வகுணம் ப்ரபலமாயிருக்குமோ அந்த நாள்களில் சொன்ன புராணங்கள் ஸாத்விகங்களெனப்பட்டு உன் மகிமையைப் புகழ்ந்து மோக்ஷஸாதனமாயிருக்கும். மற்றும் யாதொரு நாளில் ரஜோகுணம் விஞ்சியிருக்குமோ அந்த நாளில் சொன்ன புராணங்கள் ராஜஸமெனப்பட்டு சதுர்முகனின் ஏற்றத்தைச் சொல்லி ஸ்வர்க்கம், ஐச்வர்யம் முதலான மத்யம பலஸாதனமா யிருக்கும். மற்றும் யாதொரு நாட்களில் தமோகுணம் பிரபலமாயிருக்குமோ, அந்த நாட்களில் சொன்ன புராணங்கள் தாமஸங்களெனப்பட்டு ருத்ரனின்

ஏற்றத்தைச் சொல்லி அதோகதி ஸாதனமாயிருக்கும். ஆகையால் சதுர்முகன் ஸத்வம் விஞ்சின தினங்களில் சொன்ன ஸாத்விக புராணங்கள் முக்கிய ப்ரமாணங்களாய் இருக்கும். மற்றைய ராஜஸ, தாமஸ புராணங்களில் ஸாத்விக புராணத்திற்கு விரோதமில்லாத அம்சமெல்லாம் பிரமாணமாயிருக்கும். விருத்தமாயிருக்கும் அம்சம், தங்கள் அர்த்தத்தில் பிரமாணமாயில்லாமல் ஸ்தோத்திரபரமாயிருக்கும். இந்த மர்யாதையை அறியாமல் ராஜஸ, தாமஸ புராணங்களில் சொல்லியதெல்லாம் பிரமாணமென்று நம்பி நடக்கிறவர்களுக்கு மத்யமகதியும் அதோகதியும் உண்டாகுமென்று மத்ஸ்ய புராணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. ஸ்ரீ பகவத்கீதையில் நீயும் சொன்னாய். இதன் நிலையை விசாரம் செய்ததில் பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷமென்பது அர்த்தபஞ்சக[2] தத்வஜ்ஞானமில்லாமல் கூடாது; அந்த தத்வஜ்ஞானம் ஸாத்விக சாஸ்திர பரிச்ரமமில்லாமல் கூடாது; அந்த ஸத்வகுணம் உன் ஜாயமான கடாக்ஷமில்லாமல்[3] கூடாது. ஆகையால் உன் ஜாயமான கடாக்ஷத்தைப்பெற்று ஸாத்விகராய் ஸாத்விகபுராணத்திற்கு அநுகுணமாய் வேதாந்தார்த்தத்தை நிர்ணயஞ்செய்யும் மகாத்மாக்களை, விசேஷமாய் நடப்பிக்கிற ஸத்வகுணத்தை எனக்கு அருளவேணும், அருளவேணும், அநந்யஜந வத்ஸலா! ஸ்ரீயதுசைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. ஸத்வப்ரவர்த்தகா:— ஸத்வகுணத்தை நம்முள் வ்யாபிக்கும்படி செய்பவனே.

2. அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞானம் :—அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞாநமாவது 1 ஸ்வஸ்ரூப, 2 பரஸ்வரூப, 3 புருஷார்த்தஸ்வரூப, 4 உபாயஸ்வரூப, 5 விரோதிஸ்வரூபங்களை உள்ளபடி அறிகை.

3. ஜாயமான கடாக்ஷம் :—பிறக்கும்பொழுது சேதநன்மேல் விழும் ஈச்வரகடாக்ஷம்.

இருபத்தொன்றும் விண்ணப்பம்.

பா— "யோகம், ஸாங்க்யம், பாசுபதம்—இவ்வாக மங்களெல்லாவற்றிற்கும் பாஞ்சாராத்ரம் பெரிது," என்று துர்மதங்களை வியர்த்தனம் செய்வதில் ஆச்சரிய சரிதமுள்ளவன் அந்த கோவிந்தனிடம் ப்ரீதியுடன் சொன்னான்.

ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரா[1] ! தந்த்ரங்களென்பவை ஸாங்க்யமும், யோகமும், பாசுபதமும், ஸ்ரீபாஞ்சாராத்ரமுமாம். இவைகளுக்கு ஸித்தாந்தங்களென்றும், ஆகமங்களென்றும் பெயராம். இவற்றில் ஸாங்க்யதந்த்ரமென்பது இருபத்தைந்து தத்துவங்களின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபணம் செய்யப் பிறந்திருப்பதனால் தத்துவநிரூபணம் செய்யுமம்சத்தில் பிரமாணமாயிருக்கும். இந்த தத்துவ நிரூபணத்தில் எல்லோரும் ப்ரீதியைக் கொள்ளவேண்டுமென்று இவ்விருபத்தைந்து தத்துவங்களையும் கொண்டாடுங் கொண்டாட்டம் அளவுமீறி "இத் தத்துவங்களினின்றே உலகம்பிறப்பது, இவைதவிர இருபத்தாறும் தத்துவமான ஈச்வரனைக் கண்டவர் யார்?" என்றிவை முதலான வேதவிருத்தங்களான சில வசனங்களிருக்கின்றன. இந்த பாகம் ஸ்தோத்திரமன்றிக்கே பிரமாணமன்று. யோகதந்த்ரமென்பது யமநியமாதி[2] யோகங்களை நிரூபிக்கப் பிறந்திருப்பதால், யோகநிரூபணம் செய்யுமம்சத்தில் பிரமாணமாகும். இந்த யோக நிரூபணத்தில் எல்லோருக்கும் ப்ரீதியை யுண்டு பண்ண வேண்டுமென்று ஜகதீச்வரனுக்கும் இந்த யோக மகிமையாலேயே ஜகதீச்வரத்வ முண்டாயிற்று, என்னுமிவை முதலான வேதவிருத்தங்களாய் சில வசனங்களிருக்கும். அந்த பாகத்தில் தோத்திரரூபமேயன்றிப் பிரமாணமன்று. பாசுபதமென்பது தர்மம், அர்த்தம், காமம் என்னும்

மூன்றுவகைப் பலஸாதனமான இதர தேவதைகளை யுபாஸனம் செய்யும் வழியை நிரூபிப்பதற்காகப் பிறந்தமையால் அந்தந்த தேவதைகளை யுபாஸனம் செய்வதில் ப்ரீதியை யுண்டுபண்ணுமம்சத்தில் பிரமாணமாகும். இந்த தேவதாந்தர உபாஸனைகளில் எல்லோரும் ப்ரீதியுடன் முயற்சிக்க வேண்டுமென இந்த தேவதாந்தரங்களே பரதத்துவம் என்றிவை முதலான வேதவிருத்தங்களாய்ச் சில வசனங்களிருக்கும். அந்த பாகத்தில் ஸ்தோத்திரமாத்திரமன்றிக்கே பிரமாணமன்று. ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரமென்பது வேதாந்த தாத்பர்ய விஷயமான பகவதுபாஸநா நிரூபணார்த்தமாய்ப் பிறந்திருப்பதால் ஸர்வாம்சத்திலும் வேதாந்தத்திற்கேற்றதாய்ப் பிரமாணமாயிருக்கும். இவ்வர்த்தம் மஹாபாரதத்தில் சாந்திபர்வத்தில் நன்றாய் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அஃதெங்ஙனேயெனில்:—மோக்ஷதர்மத்தில் நிஷ்டாநிர்ணயாத்தியாயத்தில்[3] வேதங்களும், ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரமும், ஸாங்க்யமும், யோகமும், பாசுபதமுமென்னுமிந்த ஐந்து ஸித்தாந்தங்களும் ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமான தத்துவ நிலைகளை நிர்வாஹிக்கின்றனவா? எல்லாம் ஒரே தத்துவத்தின் நிலையை யாதரிக்கின்றனவா? என்று கேள்விமூலம் விசாரித்துப் பலவழிகள் ஒரே பட்டணத்தைச் சேர்ந்து ஒரே நிலையை யடைவதைப்போல் வேதமும் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரமும் மற்ற மூன்று தத்துவங்களும் உன்னுடைய மஹிமையை நிர்வாஹித்து ஒரே நிலையையடையுமென்று நிர்ணயமாயிருக்கிறது. இப்படிக்குத் தந்த்ரங்களெல்லாம் உன்னை நிர்வாஹித்து உனக்குப் பரதந்த்ரமாயிருக்கையால் நீ ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரனென்னப்படுவாய். இப்படியிருக்கும் நீயே எனக்கு உன் நிலையை யறிவிப்பது, அறிவிப்பது, அநந்யஜனவத்ஸலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரா—எல்லா தந்த்ர ஆகமங்களுக்கும் மேலானவன்.

2. யமநியமாதி—யம, நியம, ஆஸன, ப்ராணுயாம, ப்ரத்யாஹார, த்யான, தாரண, ஸமாதி ரூபமான அஷ்டாங்கயோகம்.

3. நிஷ்டாநிர்ணயாத்யாயம்—எந்த நிலையில் நிற்கக் கூடாது, எந்நிலையில் நிற்கவேண்டுமென்பதை நிர்ணயிக்கு மத்தியாயம்.

இருபத்திரண்டாம் விண்ணப்பம்.

மா— "விஷயங்களின் வரிசையை ஆராய்ந்ததில் ஸ்வஹிததத்துவத்தை அறிந்தவர்களுக்கு வைராக்யம் ஸுலபம்" என்று பிரமனால் ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவனுக்கு பராக்ரமம் உள்ளவர் ஸேனையைச் சூரையாடினவன் விண்ணப்பம் செய்தான்.

அநந்யஜன ஸுலபா! உலகத்தில் மனிதர்களில் சப்தாதி விஷயங்களைவிட்டு உன்னையே விசேஷமாய் நம்பினவர்கட்கு நீ ஸுலபனென்று அறிந்த மஹாத்மாக்கள் உன் திருவடிகளைச் சார்ந்து தங்களுடைய பாரத்தை இறக்கி ஸுகத்திலிருப்பர். இன்னும் சிலர், பண்டிதரென்று சொல்லிக்கொள்ளுமவர், சரீரம் உள்ளவரையிலும் விஷயங்களைவிடக்கூடாமையால் உன்னுடைய பஜனை துர்க்கடமென்பர். அவர்கள் சொல்லும் சில குயுக்திகள் உள. அவையெப்படியெனில் :— விஷயங்களை விட்டுவிடுதலென்பது இருவகை. விஷயங்களனைத்தையும் நாசம்செய்வது ஒன்று; அல்லாவிடில், விஷயங்களிருந்தாலும் அவற்றில் ஒட்டாமலிருப்பது மற்றொன்று. இவைகளில் நீ உண்டுபண்ணின விஷயங்களனைத்தையும் நாசப்செய்தால் உன் உடைமைகளைக்கெடுத்த ஸ்வாமித்ரோஹம் வரும். விஷயங்களில் ஒட்டு இல்லாமலிருப்போமென்றால் இந்த ப்ரக்ருதி மண்டலத்தை விட்டுப்போகாமையாலேயே ஸாத்யமன்று. ஊரிலிருக்கும் வனிதாதி விஷயங்களைவிட்டு வனத்தில் இருந்தாலும், நீரில் முழுகி இருந்தாலும், ஆதிபரதனைப்போலும், ஸௌபரியைப்

போலும் மான்குட்டி, மீன் முதலிய விஷயங்கள் ஸம்ஸார பந்தத்தை உண்டுபண்ணுமல் விடாது. ஆகையால் விஷயத்தை விடுதல் அஸாத்யமென்பர். இவர்கள் ஒருதடவையும் வேதாந்தத்தை அறிந்தவரென்னும் ஒரு பெரியோர் அடிநிழலிலிருந்து பொழுதைக் கழித்தவரன்று. பெரியோர் உபதேசத்திலிருந்து அறிந்தால் விஷயபரித்யாகம் மிகவும் ஸுலபமாயிருக்கும். அதெப்படியென்றால்— ஆளொருவன் அரசனை எண்ணுமல் அவன் பொக்கிஷத்திற்குச் சேரவேண்டிய நாடு நகரங்களிலிருக்கும் வஸ்துக்களைத் தனக்கென்று கூட்டிக்கொண்டு தன் இச்சை வந்தபடி சில வழித்துக் கெடுத்தால் பொருளாசைக்காரனும், ஸ்வாமித்ரோஹியுமாவான். அப்படியல்லாமல் தான் ஆள் என்னும் நினைவுடன்கூடி அவன் ஸேவைக்கென்று ஸம்பாதித்த அனைவற்றையும் அப்பொழுதைக்கப்போதே ஒப்புவித்து அவன் ஸாப்பிட்டு மிகுதியான அம்ருதாந்நத்தை உண்டு, அவன் உடுத்துக் களைந்த பீதகவாடையையும் ஆபரணங்களையு மணிந்து, ஐச்வர்யத்தையடைந்து பெருமைப்பட்டால் நிஸ்ப்ருஹனும், விச்வாஸியுமாவான். ஆக உன் கைங்கர்யத்தைக் கருதும் தன் ஸ்வரூபத்தை யறியாமல், தான் ஸ்வதந்த்ரன் என்னும் ஜ்ஞானத்தினுல், தன்னுடைய போகார்த்தமாக விஷயங்களை அனுபவிப்பவனுக்கு விஷயத்பாகமும் உன்னிடத்தில் பக்தியும் கூடாது. அப்படியன்றிக்கே தான் உனக்கு ஆளென்னும் நினைவுண்டாய், வர்ணுச்ரமமென்னும் உன் கைங்கர்யங்களில் தன் ஆற்றலுக்கேற்றவகையில் வஞ்சனையில்லாமல் நடந்துகொண்டு வேதசாஸ்த்

ரங்களென்னும் ப்ரமாணங்களோடு நீ கருணித்த விஷயங்களை யனுபவித்தால் அது உன் கைங்கர்யமல்லாமல் விஷயாஸக்தியன்று. இப்படி நடந்துகொண்ட வஸிஷ்ட விச்வாமித்ரர்கள் க்ருஹஸ்தாச்ரமத்திலிருந்து நித்யபிரம்ஹசாரியும், நித்யோபவாஸியுமெனப்பட்டார்கள். ஆகையால் நீ அவர்களுக்கு ஸுலபனெனப்படுவது. விஷயவிரக்தியைக் கொடுத்து உன்னிடத்தில் பக்தியை எனக்குக்கொடுப்பது, எனக்குக்கொடுப்பது, அநந்யஜனஸுலபா! ஸ்ரீயதுசைலவல்லபா!

இருபத்துமூன்றும் விண்ணப்பம்

பா— "முக்தி வழிக்கு ஜ்ஞானிகள் மதத்தில் கேவலகர்மம் தகுதியற்றது" என்று அறிகதோரில் அறிந்தவன் ப்ரீதியுடன் ஸுகுமாரமான திருவடிகளில் பணிந்து ஹரிக்கு விண்ணப்பம் செய்தான்.

ஸகல கர்மபலப்ரதா! கர்மமென்பது மானிடர் செய்யும் கார்யம். அது ஸத்கர்மம், துஷ்கர்மமென்று இருவகைப் படும். ஸத்கர்மமென்பது உன் நிரூபமான வேதசாஸ்திரங்களில் புகழ்ப்பெற்ற நடத்தை. ஸத்கர்மத்தால் புண்யமும், துஷ்கர்மத்தால் பாபமும் உண்டாகும். புண்யமென்பது உனது உகப்பு. பாபமென்பது உன் கோபம். புண்யத்தினின்று ஸுகமும் பாபத்தினின்று துக்கமுமுண்டாகும்.

அந்த ஸத்கர்மமும் நித்யமென்றும், காம்யமென்றும் இருவகைப்படும். நித்யமென்பது இந்த வர்ணத்தார், இவ்வாச்ரமத்தார், இதை நடத்தவேண்டும், இதை விடவேண்டும் என்று நீ ஸ்வருசியில் கட்டுப்படுத்தின கார்யம். இதை உன் பக்தர் நீ ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வசக்தி, பக்த வத்ஸலன் என்று உன்னையே விசேஷமாய் நம்பி, உன் குணங்களுக் கடிமைப்பட்டு, உன் கட்டளையைக் கடைப்பிடித்து, உன் கைங்கர்யத்தி லீடுபடுவதே ஸ்வயம்பலமென்று கொண்டு, செய்து மோக்ஷத்தை யடைவர்.

காம்யமென்பது, உன் மனம் வாராதிருந்தும் அவரவர் ஆசைப்படுகிறார்களென்ற நிர்ப்பந்தத்தினால் இந்தப் பலத்தை யுத்தேசித்தவன் இக்கர்மத்தைச் செய்வதென்று உதாஸீன புத்தியில் நீ கட்டுப்படுத்தியது. பலத்தில் ஆசையால் இந்த காம்யகர்மங்களை ஸாங்கமாய் ஆசரித்தவர்க

துஷ்கர்மமென்பது அதில் கடிக்கப்பட்ட நடத்தை

ளுக்கு இவ்வுலகில் ப்ருத்வீபதித்வம் (அரசு) வரையிலுமான ஐச்வர்யமும், பரத்தில் ஸத்யலோகாதிபத்யம் வரையிலுமான ஐச்வர்யமுமாம்.

துஷ்கர்மமென்பது நீ ஆஜ்ஞாபித்ததை விடுவதும், கழித்ததை நடத்துவதுமென்று இருவகைப்படும். இதிலிருந்து இவ்வுலகில் சித்ரவதைவரையிலுமான துக்கமும், பரத்தில் மஹாநரகத்தில் விழுவது வரையிலுமான யாதனையும் உண்டாகுமென்று வேதாந்த மறிந்தோரான பெரியோர்களைக் கேட்டறிந்தேன்.

இதன் நிலையை விசாரித்ததில், காம்யகர்மமும், துஷ்கர்மமும் உன் மனதிற்கு வாராமையால் உன்னடியைச் சேரவொட்டாமல் ஸம்ஸாரமென்னும் சிறைவீட்டில் தள்ளிக் கால்கட்டாயிருப்பதால், முறையே பொன், இரும்பு கால் விலங்குகளாயிருக்கின்றன. ஆகையால் இவ்விரண்டு வகை பந்தத்திற்குள்ளும் அகப்படாமல், உன்னையே விசேஷமாய் நம்பி, நீ உகந்தருளி நியமித்த கைங்கர்யத்தைச் ஸந்தோஷமாய்ச்செய்து, உன் உகப்பென்னும் பெருமையை யடையும் பேற்றை எனக்கருளுவது, அருளுவது, அநந்யஜனவத்ஸலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

இருபத்துநான்காம் விண்ணப்பம்

பா— "உதாஸீனத்தோடு மற்றவைகளையும்[1] ஆதரத்தோடு முக்திபதத்தையும் நீ கொடுப்பாய்," என்று யாதவ நாராயணனென்னும் விருதுள்ளவன் அன்புடன் அந்த தேவ தேவனது திருவடியில் செப்பினான்.

ஸர்வாபீஷ்டப்ரதா![2] ஜீவாத்மர் ப்ரக்ருதியில் ஆழ்ந்திருப்பதால் தம்தம் ஸ்வரூபத்தை மறந்து தாம் ஸ்வதந்த்ர ரென்றெண்ணி, தேகமே தாமென்று மயங்குவர். இந்த அஜ்ஞானம் அவித்யையெனப்படும். தாம் ஸ்வதந்த்ர ரென்பதால் தம் தம் ஹிதத்தைச் செய்வோமென்று கார்யாகார்யத்தை[3] யறியாமல் தங்களிச்சை வந்தபடி நடப்பர்; அது கர்மமெனப்படும். அக்கர்மமும், யஜ்ஞமும், தானம், தவம் முதலான ஸத்கர்மமென்றும், அக்ருத்யகரணம், க்ருத்யாகரணம்[4] முதலான பாபகர்மமென்றும் இருகூறாயிருக்கும். இப்படியான பலதிறப்பட்ட கர்மங்களில் பலங்கொடுக்கும் கர்மங்களை யாசரித்திருப்பானொருவனுக்குக் கர்மத்திலப்யாஸ மேற்படுவதால், தான் நடப்பிக்க வேண்டுமென்ற நினைவில்லாமல் மறந்திருந்த காலத்திலும், தன்னையறியாமலே முன் நடந்த கர்மத்தில் ப்ரவ்ருத்தி பிறக்கும். இது வாஸனையெனப்படும். மேலும், தான் நடத்தின கர்மத்தில் மேலும் மேலும் தான் செய்வனென்ற ப்ரீதியுண்டாகும்; இது ருசியெனப்படும். இப்படி ருசி கூடி நடந்தவர் அந்த கர்மத்தின் பலத்தை உண்ண அநுகுணமாய் நீ கொடுத்த தேவ மனுஷ்யாதி சரீரத்தில் புகுவர்; இது ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமெனப்படும். இப்படி சரீரமே ஆத்மா என்று மயங்குகல் முதலான அவித்யையும், அந்த மயக்கத்தால் நடத்தும் நடத்தையென்னும் கர்மமும், அந்த நடத்தையை யங்கீ

கரித்து தானறியாமலிருந்தபொழுதும் ப்ரவர்த்திக்கும் வாஸனையும், அந்த நடத்தையில் ப்ரீதியென்னும் ருசியும், அந்த ருசியோடு செய்த கர்மத்தின் பலமான சரீரஸம்பந்தமும், இவையே ஜன்மஜன்மங்களில் சுற்றிச்சுற்றி வருவதனால் ஸம்ஸாரசக்ரமென்பது. இந்த ஸம்ஸார சக்ரத்தில் கஷ்டப்படும் ஜீவாத்மர் அவரவர் நடத்தையிலிருந்து ஸ்வரூபமறியாதபடி நீ அவர்மேல் தயைசெய்து. ஸுகதுக்கானுபவத்திலிருந்து அவரவர் கர்மத்தைக் கழித்துக்கொண்டு ஒருகால் உன்னைப் பூஜித்து முக்தியை யடைவதற் கநுகுணமான மனுஷ்ய சரீரத்தை யுண்டுபண்ணுவதால், நீ ஸம்ஸாரிகளில் தயையுள்ளவனென்பது. இப்படியிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளில் சிலருக்கு வைராக்யமும் பிறந்து முமுக்ஷுக்கள் எனப்பட்டு அவர்களுக்கு மோக்ஷோபாயத்தை ஸித்தப்படுத்திக்கொடுப்பது நீயாதலால், நீ முமுக்ஷுக்களில் தயை உள்ளவனென்பது. நித்யமுக்தர்களுக்கும், மோக்ஷத்தை பெற்றவர்க்கும் நிரவதிகாநந்தத்தை இடைவிடாமல் வளர்த்துவதால் முக்தர்களிடத்திலும் தயாளுவென்பது. இப்படி ஸர்வஸமனென்னும் நீ உன் அருளமுதக் கடலலைகளினால் என்னுடைய துஷ்கர்மங்களென்னும் கர்மங்களைக்கழித்து உன்னவனென்னும் பெருமையை உத்பவிப்பது, உத்பவிப்பது, அரங்கராஜ ஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. மற்றவைகளையும் :—மோக்ஷமல்லாத வேறு பலங்களையும்.
2. ஸர்வாபீஷ்டப்ரதா :— மிகப் பிரியமான எல்லா வற்றையுமளிப்பவனே.
3. கார்யாகார்யம் :—செய்யத்தக்கதும், தகாததும்.
4. அக்ருத்யகரணம், க்ருத்யாகரணம் :— செய்யக் கூடாததைச் செய்வதும் செய்யவேண்டியதை விடுவதும்.

இருபத்தைந்தாம் விண்ணப்பம்.

பா— "பலவகையில் பலனுண்டாவது உன்னின்றே, வேறொன்றினின்றுமல்ல, இது திண்ணம்," என்று கல்யாண தீர்த்தத்தை[1] நிலையாய்க்கொண்டவனடியில் அயர்ச்சியின்றி ஸத்யபராக்ரமன் உரைத்தான்.

ப்ரபந்நஜனபரிபாலகா![2] காப்பதென்பது யோகக்ஷேமங்களைச் சுமந்து நடத்துவது. யோகமெனில் முன்னடையாத ஐச்வர்யத்தைக் கோர்த்துக்கொடுப்பது. க்ஷேமமெனில் முன்னமேயிருக்கும் ச்ரேயஸ்ஸுக்களைக் காப்பாற்றுவது. இவை இரண்டிற்கும் நீயே ஸ்வதந்த்ரகர்த்தா[3]. மற்றைய காரணங்களெல்லாம் உன்னதீனமெனப்படும் உபகரணங்கள். இந்த நிலையையறியாமல் சிலர் சாஸ்த்ர தாத்பர்யத்தில் மயங்குவர். அவர்களில் கேவலகர்மடர்[4] கர்மத்திலிருந்தே பலன் என்றும், இதரதேவதைகளை விசேஷமாக ஆராதிப்போர் தேவதாந்தரத்திலேயே யென்றும், சோதிடவறிஞர் க்ரஹானுகூலம் பொருந்திய காலத்திலிருந்தேயென்றும், லௌகிகர் புருஷப்ரயத்னத்திலிருந்தேயென்றும், நாஸ்திகர் காரணமொன்றுமின்றிக்கே தன்னின்று தானேயென்றும் சொல்லுவர். இந்த பக்ஷங்களெல்லாம் யுக்திவிருத்தங்கள்.

அஃதெங்ஙனேயெனில்:—கர்மமென்பது தாம் நடக்கும் நடத்தை. அது அசேதனமாயிருப்பதால் புருஷன் ஆசைப்படும் பலத்தையறிந்து கொடுக்க முடியாது. தேவதாந்தரமும் சேதனமானாலும் தன் யோகக்ஷேமத்திற்குன்னை வேண்டுவதனால் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தில் பலனன்று. புருஷப்ரயத்னமே பலஸாதகமாகில், காரணமொன்றில்லாதிருந்தாலும் எப்பொழுதும் எல்லாருக்கும் எல்லா பலனுமாக

வேண்டும். ஆகையாலிவையொன்றும் பலத்தைத் தருவன வல்ல.

மேலும், உலகத்தில் ஆட்களை ரக்ஷிக்குமரசனுக்கு ஆட்கள் செய்யும் பணிவிடைபோல் கர்மம்; ஆள் செய்த பணிவிடையை அரசனுக்கும் அரசன்கொடுத்த ஊதியத்தை ஆட்களுக்கும் சேர்ப்பிக்கும் மத்யஸ்தன்போல் தேவதாந்தரங்கள்; ஊதியத்தைக் கொடுப்பதற்கு குறிப்பிடப்பட்ட போல் காலம்; அரசனது பணிவிடையில் கைகால்களையாட்டுவதுபோல் புருஷப்ரயத்தனம்; ஆளுமவனுடைய உகப்பையறியா வூழியனைப்போலத் தன்னின்றுதானே பலனென்பது. இப்படியிருக்கத் தான் செய்யும் பணிவிடையிலேயே பிழைப்பேனென்றும், மத்யஸ்தனாலேயே வளர்வேனென்றும், ஏற்படுத்தின நாள் வந்தால் சம்பளம் வருமென்றும், விஷயங்களையொட்டித் தன்னுடைய வியர்வையின் பலத்தினாலேயே தான் வளர்வேனென்றும், காரணமில்லாமல் பெருமையடைந்திருக்கிறேனென்றும் எண்ணுகின்றவர்கள் ஆளுமவனுடைய ஊழியத்தில் நன்றாய் நின்று கடைவாயிலறியாராவார்.

ஆகையால இந்த மயக்கங்களைவிட்டு உன்னாலேயே பிழைப்பேனென உன்னை விசேஷமாய் நம்பினவர் எப்போர்ப்பட்டவராயினும் அவர்களது யோக க்ஷேமங்களைச் சுமந்து நடத்துவேனென்று நீ முன்னமே அர்ஜுனனுக்குக் கூறினதை மறவாமல் இப்பொழுதென்னை ரட்சிப்பது, ரட்சிப்பது, அநந்யஜனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. கல்யாணதீர்த்தம் :—திருநாராயணபுரத்திலுள்ள கல்யாணி என்னும் முக்ய தீர்த்தம்.

2. ப்ரபன்னஜன பரிபாலகர்:—ப்ரபத்தி செய்தவர்களைக் காப்பவனே.

ப்ரபத்தியாவது:— "இப்படிப்பட்ட முக்யஸாதநமான பக்தியாதல், கர்மஜ்ஞானத்தில் பரம்பரா ஸாதநத்தாலே யாதல், அதற்கு உறுப்பான ஆத்மாலங்காரங்கள் ஒன்றுமில்லாமையாலும் உத்தரோத்தரம் ஸம்பாதிக்கைக்கு அதிகாரமாதல், இச்சையாதல், இல்லாமையாலும் மற்ற அனுகூலபரிகரங்களொன்று மின்றியே விபரீத பரிகரங்களில்லாததின்றியே இருக்கையாலும், இப்படி இருந்தோமேன்று அநுதாபங்கூட வின்றிக்கே த்வேஷம் பெருத்திருக்கையாலும், அல்பஜ்ஞனைகயாலே அறியவல்லதொன்றின்றியே விஷயாக்ராந்தசித்தனுகையாலே தன்வசமின்றியே, அல்பகால வர்த்திபாகையாலே ஒன்றும் செய்கைக்கு அவஸரமின்றியே இருக்கையாலும், தேச காலங்கள் பேதித்தாலும், 'நம்மால் எம்பெருமானை ஸாதிக்கப்போகாது, ஆகையாலே எம்பெருமானை இழந்தோமித்தனையாகாதே' என்று சோகிக்கிறவன் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரி"—அப்பன் ஸ்ரீனிவாஸாசார்யா ரருளிச்செய்த அஷ்டச்லோகீவ்யாக்யானம்.

3. ஸ்வதந்த்ரகர்த்தா:—இஷ்டப்படி நடத்துபவன்.

4. கேவலகர்மடர்:— பொருளறியாமல் கேவலம் கர்மாசரணையிலேயே ஆழ்ந்தவர்கள்.

இருபத்தாறும் விண்ணப்பம்.

பா—“எல்லாவற்றையும் ரக்ஷிப்பவன் நீ ஒருவனே, வேறு யாரும் ஸாமர்த்தியமுள்ளவரன்று”—என்று பத்மநாபன் திருவடிகளில் பெரிய பகைவர் ஸேனையை வேட்டையாடுவோன் அன்புடன் உரைத்தான்.

ஸர்வரக்ஷகா![1] நீ ஒருவனே அனைவரையும் காப்பாற்றுபவன். நீ யல்லாமல் மற்ற தேவதாந்தரங்களும், தகப்பன் முதலான பந்துக்களும், தனதான்யாதி ஐச்வர்யங்களும் ரக்ஷகரல்லர். அதெப்படியெனில்—நான்முகன் ரக்ஷகனன்றென்பது தன் தலையைப் போக்கடித்துக் கொண்டதும் அல்லாமல் வேதாபஹாரண[2] காலத்தில் செய்வதறியாமல் மோசம் போனதால் தெரியவந்தது. ருத்ரனும் ரக்ஷகனன்று என்பது வ்ருகாஸுரனுக்கு வரமளித்து அதனால் கஷ்டப்பட்டதுமல்லாமல் கையில் அஸ்த்ரம் பிடித்துக்காத்திருந்தும் தன்னெதிரில் தோள்கள் கத்தரிக்கப்பட்டதனால் கூக்குரலிடும் வாணாஸுரனை விட்டுத் தோற்றோடினதனாலும் தெரியவந்தது. இந்திராதி தேவதைகளும் ரக்ஷகரல்லரென்பது ஹிரண்யகசிபு, பலி, வ்ருத்ராஸுரன் முதலானோர் உபத்ரவங்களிலிருந்து தத்தம் நிலைகளைவிட்டு விரைந்தோடியதில் தெரிந்தன. தகப்பனும் ரக்ஷகனன்று என்பது ஹிரண்யகசிபுவினால் தெரியவந்தது. உடன்பிறந்தவர்களும் ரக்ஷகரல்லரென்பது வாலியால் தெரிந்தது. பிள்ளைகளும் ரக்ஷகரல்லரென்பது கம்ஸனாலும், பதிகளும் ரக்ஷகரல்லரென்பது பாண்டவர்களாலும், தனதான்யாதி ஐச்வர்யங்களும் ரக்ஷகங்களல்லவென்பது தாயாதிகள், பகைவர், நெருப்பு, திருடர், வெள்ளம் முதலியவற்றாலழிவதிலிருந்தும் தெரியவந்தது. இப்படித்தாம் ரக்ஷகரல்லாமலிருந்தும் அற்பபுத்திகளுக்கு ரக்ஷ

கங்கள்போலத் தோன்றி மோசம்செய்வதால் (இவை) ரக்ஷகாபாஸங்களெனப்படும்.[3] அப்படியன்றிக்கே நான்முகனுக்கு வேதங்களை மீட்டுக் கொணர்ந்தளித்தும், ருத்ரனுக்கு வ்ருகாதி உபத்ரவங்களைப் போக்கடித்தும், இந்த்ராதிகளுக்குத் தான வேந்த்ரர்களை வென்று அவரவரதிகாரங்களில் நிறுத்தியும், ப்ரஹ்லாதனுக்கபயத்தையும், ஸுக்ரீவனுக்கு ராஜ்யத்தையும், உக்ரஸேனனுக்கு அரசதநத்தையும், த்ரௌபதிக்கு அபிமான ரக்ஷையையும் சேர்த்துக்கொடுத்து ஸர்வரக்ஷகனெனப்பட்டுப் பிரஸித்தியைப்பெற்ற உன்னைச் சரணடைந்து உன்னுடைய செல்லடிகளே உபாயமும் உபேயமுமென்று விசேஷமாய் நம்பி மற்றெல்லாவற்றையும் துறந்து அநந்யகதி[4] யெனப்பட்டேன். என்னை ரக்ஷிப்பது, ரக்ஷிப்பது, அநந்ய ஜனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. ஸர்வரக்ஷகா—அனைத்தையும் ரக்ஷிப்பவனே! அதாவது அநிஷ்டங்களைப்போக்கி இஷ்டங்களைத்தருகை.

2. வேதாபஹரணமாவது—வேதங்களைப் பறிகொடுத்துப் பிரமன் தவித்து நின்றது. இவ்வாபத்தைப்போக்கினது ஹயக்ரீவாவதாரத்தில். எம்பெருமான் ஆதிகாலத்தில் நான்முகனைப்படைத்துப் பிரளயகாலத்தில் மறைந்துகிடந்த வேதங்களைப் பிரகாசப்படுத்தி அவனுக்குபதேசித்து அனுக்ரஹிக்க, அப்பிரமன் வேதங்களைக் கண்ணுகக்கொண்டு விச்வஸ்ருஷ்டியைச் செய்ய ஆரம்பித்தபோது பகவானிடத்தினின்று ரஜஸ் தமோகுணங்களின் வடிவமாகத் தோன்றிய மது கைடபரென்னுமிரண்டஸுரர்கள் அந்த வேதங்களையபகரித்துக்கொண்டு கடலினுட் புகுந்து பாதாளம் சென்ற

னர். வேதங்களைப் பறிகொடுத்த நான்முகன் இன்னது செய்வதென்று தோன்றாது திகைத்து நெடுங்காலம் 'கண்ணிழந்தேன், தனமிழந்தேன்' என்று கதறியழுது பிறகு சிறிது தெளிந்து எம்பெருமானைத் துதிக்க, அவரும் ஹயக்ரீவரூபியாக எழுந்தருளிப் பாதாளம்சென்று மதுகைடபர்களை ஸம்ஹரித்து வேதங்களை மீட்டுவந்து பிரமனிடமளித்தார்.

'முன் ஒருகல்பத்தின் அந்தத்தில் பிரமன் துயிலுகையில் அவன் முகங்களினின்றும் வெளிப்பட்டுப் புருஷரூபத்துடன் உலவிக்கொண்டிருந்த நான்கு வேதங்களையும் சோமுகனென்னும் கொடிய அஸுரன் கவர்ந்து கொண்டு பிரளய வெள்ளத்துள் மறைந்து செல்ல, எம்பெருமானதனை யுணர்ந்து ஒரு பெருமீனாகத்திருவவதரித்து அப்பெருங் கடலினுட் புகுந்து அவ்வஸுரனைத் தேடிப்பிடித்துக் கொன்று வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து பிரமனிடம் கொடுத்தருளினன்'—என்ற வரலாறு முண்டு. இவ்வஸுரன் பெயரை ஹயக்ரீவனென்பாரு முண்டு. மத்ஸ்யாவதாரம், ஹம்ஸாவதாரம், ஹயக்ரீவாவதாரம் என்ற மூன்றவதாரங்களால் எம்பெருமான் பிரமனை வேதாபஹரணமாகிற ஆபத்தில் நின்றும் விடுவித்தான். புராணபேதத்தாலும் கல்பபேதத்தாலும் கதைகளைச் சிறிது வேறுபடக் கூறுதலுண்டு. (ரத்நப்ரபா.)

3. ரக்ஷகாபாஸம்—ஆபாஸம் எனில் பொய்த்தோற்றம். உதாரணமாக, ஆபாஸதர்மம் எனில் வஸ்துதः அதர்மமாயிருந்து தர்மம்போலே தோற்றுவது. அப்படியே ரக்ஷகத்வமும்.

4. அநந்யகதி—வேறுபுகலொன்றில்லாதவன்.

இருபத்தேழாம் விண்ணப்பம்.

பா—"தன்னிருப்பில் தான் ஏக்கமற்று உன்னிருப்பை யறிபவன் வீடு பெறுவன், இது திண்ணம்" என்று துணிந்து வரும் வீராம் பகைவரைச் சிறைபடுத்துபவன் உயர்ந்த மகிமையுடையானுக்குப் ப்ரீதியுடன் சொன்னான்.

அகில லோகசரண்யா![1] நீ அடைக்கலம் புகுந்தார் இடரைக் களைந்து அவர் விரும்பின அளிப்பாய், எல்லாம் (நம்மையும் நம் ஹிதா ஹிதங்களையும்) அறிவதால் ஸர்வஜ்ஞனென்றும் அறிந்தபடி செய்து முடிப்பதால் ஸர்வசக்தியும் என்று பெரியோர்களால் கேட்டு ஆசையால் உன்னை யடைக்கலம் அடைவேனென முயற்சித்தேன். இப்பொழுதும் என்னுடைய தோஷங்களை யெண்ணிப் பின்வாங்குவேனெனில், உன்னுடைய குணங்கள் என்னுடைய பயத்தைத் தீர்த்து, பலவந்தமாய் இழுத்துக்கொண்டு போய் உன் திருவடி நிழலில் நிறுத்துகின்றன. அதெங்ஙனேயெனில்-அநாதி காலமாய் இதுவரையிலும் நான் செய்த அநேகமான பாபங்களை நினைத்துப் பின்வாங்குமளவிலேயே அடைந்தவர் தோஷத்தை போக்யமாகக்கொள்ளும் உன் வாத்ஸல்யகுணம் முன்வந்து என்னைக்கச்சைகட்டுவிக்கிறது. அறிவீனனும் அசக்தனுமானதால் உன் சித்தமுவந்தபடி சிறிதுகூட நடக்க மாட்டாத என்னை நீ எந்த வகையில் கைபிடிப்பாயென்றெண்ணித் திகைக்குமளவில், நீ உடையனும் நான் உடைமையும் என்கிறதால் உடையவன் உடைமையைக் காப்பாற்றுவதற்குக் கூலியில்லை என்கிற ஸ்வ-ஸ்வாமி-ஸம்பந்த[2] ஜ்ஞானம் அபயத்தைக்கொடுக்கிறது. அகில ஹேயப்ரத்

யனீகனென்னும் உன் மேன்மையையும், ஸகல ஹேயாஸ்பத மான என் கீழ்மையையும் பார்த்து, உனக்குமெனக்கும் சேர்க்கையில்லையென்று பின்வாங்குமளவிலேயே, பெரியவனா யிருந்தும் தாழ்ந்தவர்களோடு வாசிபறக்கலந்து ஸந்தோஷப் படுத்தும் உன் ஸௌசீல்யகுணம் என்னை வரும்படி இழுக் கிறது. ப்ரம்மாதிகளுக்கும் அவாங்மனஸகோசர[3]னென் னும் உன்னை நான் காண்பதரிதெனப் பின்போமளவில், யது சைலதீபமெனப்பட்டு ஸகலஜனநயனானந்தமான உன் திவ்ய மங்கள விக்ரஹம் என்னை யாட்கொள்கின்றது. இப்படி யாகையால் ஞானபக்தி வைராக்யாதி ஸத்குணஸம்பன்னர் களுக்கும், அகிஞ்சனர்களும்[4] அநந்யகதிகளுமான[5] என்னைப்போன்றவர்களுக்குமொரே ரக்ஷகமாய் ஸர்வசரண் யன் எனப்பட்ட உன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்தேன். என்னைக்கைபிடித்துக் காப்பாற்றுவது, காப்பாற்றுவது, அநந்யஜன ஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. அகிலலோக சரண்யா!—நம்முடைய நன்மை தீமைகளையும் பாராதே ஸமஸ்த லோகங்களையும் ரக்ஷிக்கக் கூடியவனே.

2. ஸ்வ-ஸ்வாமி-ஸம்பந்தம் — உலகத்தில் பொருளை யுடையவன் அதைத்தனது இஷ்டப்படி அனுபவிக்கவும், பெட்டியில் வைத்துப் பேணவும், பிறர்க்குதவவும் தானே ஸ்வதந்த்ரனாய் எப்படி உபயோகிக்கிறானோ, அப்படி இவ் வாத்மாவை ஈச்வரனும் ஒருபடி வைக்கவும் தள்ளவும், எடுக்

கவும் ஸ்வதந்த்ர பாத்யதை யுடையவன்; ஜீவாத்மாவும் அப்பொருள்போலவே ஸ்வாதந்த்ர்யமின்றி அவனனுகூலத்துக்கே கடமைப்பட்டு என்றும் வாழக்கூடியவன்.

3. அவாங்மனஸகோசரன் — வாக்குக்கும் மனதிற்கு மெட்டாதவன்.

4. அகிஞ்சனர் — ஒரு ஸாதனமுமில்லாதார்.

5. அநந்யகதிகள் — வேறுகதியற்றவர்.

இருபத்தெட்டாம் விண்ணப்பம்.

பா— "மாயையையும் அதன் கார்யங்களையும் இந்த இடத்தில் விடுவித்து நீ ப்ரார்த்தனையை நிறைவேற்றுவாய்" என்று, அந்த மாயாவிகளான மராட்டியரை வென்று அதினையாக்கிக்கொண்டவன் மாயாதீதனுக்குத்[1] தண்டம் ஸமர்ப்பித்து விண்ணப்பித்தான்.

ஸகலஜீவதயாபரா! ஜீவாத்மா பலராய நித்யரென்றும், முக்தரென்றும், பத்தரென்றும் மூன்றுபடியாயிருப்பர். அவர்களில் நித்யர் உன் ஸத்ய ஸங்கல்பத்தால் ஒரு தரமேனும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமில்லாமல் எப்பொழுதும் உன்னுடைய ஸன்னிதியிலிருந்து உன் கல்யாண குணங்களையனுபவித்துக்கொண்டே உன்னுடைய பலவித கைங்கர்யங்களிலீடுபட்டிருப்பர். முக்தரென்போர் அநாதிகாலத்திலிருந்து ஸம்ஸாரத்திலிருந்து உன் கடாக்ஷத்தினால் ஸத்வகுண ஸம்பன்னராய் முக்தியை யடைந்து நித்யரைப்போல் உன்னுடைய கைங்கர்யபரராயிருப்பர். பத்தரென்பார் ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்பட்டு ப்ரக்ருதி பரதந்த்ரராயிருப்பர்.[2] இந்த பத்தர்களும் ஸம்ஸாரிகளென்றும், முமுக்ஷுக்களென்றும் இருவகைப்பட்டிருப்பர். ஸம்ஸாரிகள் உன்னை மறந்து விஷயானுபவத்தில் ஆஸக்தியுள்ளவராயிருப்பர். முமுக்ஷுக்களோ உன் கடாக்ஷத்தினால் விஷயங்களில் வைராக்யம் பிறந்து அதனாலிந்தப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை நீக்கவேண்டுமென்று உன்னையடைக்கலம் புகுவர். இந்த நித்யர்களுக்கும் முக்தர்களுக்கும் அபேக்ஷிதமான உன் கைங்கர்யத்தையும், முமுக்ஷுக்களுக்கு அபேக்ஷிதமான மோக்ஷத்தையும் நீயே மனமுவந்து கொடுத்தருள்வாய். ஸம்ஸாரிகளுக்கபேக்ஷிதம் எனப்படும் இஹபர ஐச்வர்யங்களை அவரவர் தொழும்

தேவதாந்தரங்களின் அந்தர்யாமியாயிருந்து அருள்வாய். இப்படி நீ ஸர்வ ஆத்ம வர்க்கங்களிலும் தயைசெய்து கொண்டிரா நிற்க, நான் இன்று உன்னைப்பிரார்த்திக்கும் சாபல்யத்தைப் பொறுத்து, என் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றவேண்டும், நிறைவேற்றவேண்டும், அநந்ய ஜன வைலபா ! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா !

குறிப்புகள்

1. மாயாதீதன்—(1) மாயையை நீக்கிப் பார்க்கப் படுவோன்.

   (2) மாயைக்கு விலக்ஷணமானவன்.

2. ப்ராக்ருதபாரதந்த்ரர்—ப்ராக்ருதிக்குட்பட்டவர்.

இருபத்தொன்பதாம் விண்ணப்பம்.

பா— "உன்னுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹம், ஸ்ரீலக்ஷ்மிக்கு நிலை, நித்யபோக்யம் [1], நிரவத்யம் [2]," என்று செல்வாராயர் [3] திருவடித்தாமரைகளில் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து, தானிவராஹனென்னும் விருதாளி சொன்னான்.

திவ்யமங்கள விக்ரஹா! பிறக்கும் பொழுது உன்னுடைய கடாக்ஷத்தைப்பெற்று ஸாத்விகரானவர்கள் ப்ராக்ருதமான சப்தாதிவிஷயங்கள் தோஷங்களென்றறிந்து அவைகளில் ப்ரீதியைவிட்டு, பரமபோக்யமான உன்னுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை அபேக்ஷிப்பர். குமதிகள் [4] சிலர் உனக்கு விக்ரஹமில்லையென்று அபலாபனஞ் செய்வர். அவர்கள் சொல்லும் குயுக்தி[5]களெப்படியென்றால்—பரமாத்மனுக்குச் சரீரமுண்டாகில் ஜீவாத்மனைப்போல் கர்மவச்யனுவன் [6]; சரீரமே ஆத்மாவென்ற மயக்கத்தால் ஸம்ஸாரியுமாவான்; சரீரமுள்ளவனுக்கு இந்த்ரிய ஸந்நிக்ருஷ்டவஸ்து [7] ஸாக்ஷாத்காரமன்றி [8] ஸகலவஸ்து ஸாக்ஷாத்கார மில்லாமையால், ஸ்வாதீனமாய் இருக்கும் காலத்தில் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் காலத்திலல்லாமல் எண்ணியதெல்லாவற்றையும் செய்யக் கூடாமையாலே அல்பசக்தியுள்ளவனுமாவான். ஆகையால் பரமாத்மனுக்குச் சரீரமில்லை எனச்சொல்வர். இந்த பக்ஷம்[9] யுக்தாயுக்த விசாரம் [10] செய்யுமறிஞருக்கு ஒவ்வாது. அஃது எங்ஙனேயெனில்—தேவ திர்யக் ஸ்தாவரரூபமான ஸகலஜீவ சரீரத்திலும் அந்தர்யாமியாயிருந்தும்[11] நிர்லேபனு[12] யிருப்பவனுக்குத் தனக்கென்று ஒரு சரீரம் உண்டானால் முன் சொன்ன தோஷம் வருமென்பது யுக்தமன்று. தேவமனுஷ்யாதிகள் தம்தம் பூர்வகர்மாநுகுணமான சரீரத்திலிருந்து கர்மபலத்தை யனுபவிப்பதால் அவர்களுக்குச் சரீர ஸம்பந்

தம் தோஷாவஹமானது.[13] பரமாத்மன் தான் கர்மபரவசனல்லாதிருப்பதனால், ஜீவாத்மாவை அந்தந்த வ்யாபாரத்தில் கர்மாநுகுணமாய் ப்ரேரிப்பதற்காக தேவமனுஷ்யாதி சரீரத்திலிருப்பது தோஷாவஹமன்று. இப்படி தோஷமான தேவதிகளுடைய சரீரங்களிலிருந்தும் நிர்தோஷனாயிருக்கும் உனக்கு அப்ராக்ருதமான[14] உன் திவ்ய விக்ரஹ ஸம்பந்தத்தினால் தோஷலேச ப்ரஸக்தியில்லை[15]; மேலும் உன் திவ்யமங்கள விக்ரஹம் உன் மகிமைக்குத் தகுந்ததாய் உன் மனதிற்கு உகந்ததான ஸௌகந்த்ய, காந்தி, யௌவனம் முதலான ஸகலகுணங்களையும் கொண்டு; ஞான, பல, ஐச்வர்ய, வீர்ய, தேஜஸ், ஸௌசீல்யாதி ஸ்வரூபகுணங்களுக்கு ப்ரகாசமாய், லக்ஷ்மீ நிவாஸ ஸ்தானமாய் உன் இச்சைபோலிருப்பதால், உனக்கு அதிசயாவஹமென்று[16] பெரியோர் சொல்வர். அப்பேர்ப்பட்ட திவ்யமங்கள விக்ரஹ ஸாக்ஷாத்கார ரஸ ஸர்வஸ்வதானத்தினால்[17] என்னுடைய மனோரதத்தை நிறைவேற்றுவை, நிறைவேற்றுவது, அநகய ஜனஸுலபா! ஸ்ரீமது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. ஸித்தபோக்யம்—ஸித்தர்களுக்கு (ஸநகஸநந்தநாதிகள்) அனுபவிக்கும் பொருள்.

2. நிரவத்யம்—தோஷமற்றது.

3. செல்வாரயர் — செல்வப்பிள்ளை (திருநாராயணபுரத்து ஸம்பத்குமாரன்)

4. குமதிகள்—அறிவற்றவர், துர்மதிகள்.

5. குயுக்திகள்—நேர்மையில்லா யுக்திகள்.

6 கர்மவச்யன்—கர்மத்திற்குட்பட்டவன்.

7. இந்த்ரியஸந்நிக்ருஷ்டவஸ்து — இந்த்ரியங்களுக்கு அவைகளாலறியும்படியான அளவு ஸமீபமாயிருக்கும் வஸ்து.

8. ஸாக்ஷாத்காரம் — கருவிகாரணாதிகளுக்கெல்லாம் ஸாக்ஷியாயிருப்பது, நேரிலுணர்கை, ப்ரத்யக்ஷம்.

9. பக்ஷம்—கட்சி.

10. யுக்தாயுக்த விசாரம்—தகுந்தது தகாததென்று யோசிக்கை.

11. அந்தர்யாமியாயிருத்தல்—சேதனர்களுள்ளே ப்ரவேசித்து ஸகலப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் நியந்தாவாயிருக்கை.

12. நிர்லேபன்—ஒட்டில்லாதவன்.

13. தோஷாவஹமாவது—தோஷத்தையேற்பது.

14. அப்ராக்ருதமான—மாயையென்கிற மூலப்ராக்ருதியின் பரிணாமமான ப்ருதிவ்யாதி பஞ்சபூதங்களாலுண்டாகாததான.

15. தோஷலேசப்ரஸக்தியில்லை—தோஷத்தின் அணுவளவின் விசாரங்கூட இல்லை.

16. அதிசயாவஹம்-பெருமையைச் செய்யும் பொருள்.

17. ஸாக்ஷாத்கார ரஸ ஸர்வஸ்வதானம்—ஸாக்ஷாத்கார ரஸத்தைப் பூரணமாகக் கொடுப்பது.

முப்பதாம் விண்ணப்பம்.

பா:—"ஸ்ரீநாத! நித்யநிரவதிகானந்த[1]! அநந்த[2]! உன்னுடைய ஸேவையே பலன்" என்று நானாவிதமான கிரீடங்களை யணியும் அரசர்களை வென்றவன் அந்த நிர்மலனடிக்கு விண்ணப்பம் செய்தான்.

ஸகல கல்யாணகுணாத்மகா![3] உனக்கு நாங்கள் ஏழேழு பிறவிக்கும் பலவிதமான கைங்கர்ய பாரானையின் எப்பொழுதும் உன் திருவடி கைங்கர்யம் செய்வது எங்களுக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தம்[4] என்பது மாத்திரமன்று. மற்றும் உன்னடியில் கைங்கர்யபரர்களுடன் வாசியறக் கூடியிருக்கும் த்ருப்தியடையாமல் அர்ஜுநாதிகளிடத்தில் ஆளாயிருக்கும் நிலை, அரசனாயிருக்கும் நிலை, இவைகளைக் கலைகிழாக்கிச் சந்தோஷத்துடன் நடத்தும் ஸுசீலனென்றும்; அவர்களிடத்தில் கண்ட குற்றங்களைச் சகிப்பதல்லாமல் ப்ருகுமுனி முதலானவர்களிடத்தில் நீயே தவறியவனைப்போல் ஸமாதானம் செய்யும்படியான மிக்க பொறுமையுள்ளவனென்றும்; அவர்களைச் சூழ்ந்த இடர்களை நீ இருக்குமிடத்திலிருந்தே ஸங்கல்பமாத்திரத்தால் போக்கடிப்பதன்றி கஜேந்த்ரனுடைய முறையிட்டைக் கேட்டவந்நாள் கதறிக்கொண்டு நீ வேகமாய் வந்து தவினதான மிகுதியான தயையுள்ளவனென்றும்; அவரவர்கள் செய்யும் ப்ரதிஜ்ஞைகளை நிறைவேற்றுவதல்லாமல் பீஷ்மனிடத்தில் உனது ப்ரதிஜ்ஞாஹானியை யங்கீகரித்த பக்தப்ரயோஜனகபரனென்றும்; அவர்கள் அர்ச்சனவிதியில் நிவேதனம்செய்தது அற்பமானு

லும் அமுது செய்வதுமல்லாமல், ஸுசரிதன் குமாரன் வேறொரு உபகரணமின்றி முன்வைத்த பிக்ஷான்னத்தைப் பிரத்யக்ஷமாய் அங்கீகரித்த ஸுலபனென்றும்; அவர்களுக்குக் கொடுப்பதெல்லாங்கொடுத்துப் மேலும் த்ருப்தியின்றி இராமானுஜாசார்யருக்கு உன்னையே கொடுத்து, யதிராஜ குமாரன் எனப்பட்ட அத்யந்த த்யாகியென்றும்; அவர்களுக்குத் தேசவிசேஷத்தில்[5] ஸாயுஜ்யத்தைக் கொடுப்பதல்லாமல் இங்கிருக்குமனைவரும் காணும்படி என்னுடைய ராஜன்யபாலனை உன்னுடைய அர்ச்சாவிக்ரஹத்தின் மெல்லிய திருவடித்தாமரைகளில் சேரவைத்த பரமரக்ஷகனென்றும்; இவைமுதலான உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களைக் கேட்டறிந்து ஸந்தோஷமடைந்து, இந்த உடையனுக்குக் குற்றேவல் செய்வதைக்காட்டிலும் வேறொரு ஆனந்தமில்லை யென்று விருப்பால் இப்பொழுது நான் புதிய குற்றேவலாளன் எனப்பட்டுச் சேர்ந்தேன். என்னை ஆட்கொள்வது, ஆட்கொள்வது, அநந்யஜனஸுலபா! ஸ்ரீயது சைலவல்லபா!

குறிப்புகள்

1. நித்யநிரவதிகானந்த — ஆனந்தமயனுன இவனது ஆனந்தம் அபரிச்சின்னமாய் வாயினல் சொல்லவும், நெஞ்சால் நினைக்கவும் முடியாது (தைத்திரீயோபநிஷத் ஆனந்தவல்லி பார்க்கவும்.)

2. அநந்த—ஸ்வரூப, குண, விபூதிகளில் எல்லையில்லாதவன்; ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தினுலும் அழிவற்றவன் விஷ்ணு.

3. ஸகல கல்யாணகுணாத்மகா — ஸகலசப்தம் குணபூர்ணிகையில் எம்பெருமானாருளிச்செய்த குணங்களையெல்லாம் சொல்லுகிறது. குணங்களுக்குக் கல்யாணத்வமாவது, ஆச்ரிதர்க்குப் பரமபோக்யமாயிருக்கை. திவ்யமங்களவிக்ரஹத்துக்கு திவ்யாபரணங்கள்போலே யாயிற்று; திவ்யாத்மஸ்வரூபத்துக்கு குணங்கள் ஔஜ்வல்யகரமா யிருக்கும்.

4. ஸ்வதஸ்ஸித்தம்—பிறப்போடே பிறந்தது.

5. தேசவிசேஷம்—ஒரு குறிப்பிட்ட இடமான ஸ்ரீவைகுண்டம்.

முடிவுரை

இது எல்லா உலகங்களையும் பிறப்பிக்கும் வல்லமை முதலியவைகளில் விளையாடுமவனும் (ஸர்வஜகதுதய விபவாதி லீலனும்); பெரிய பிராட்டியாரின் அன்பில் முழுகினவனும் (இலக்குமி லோலனும்); எவ்விதமான பொல்லாங்கின் சாயையும் இல்லாதவனும் (அகில ஹேய ப்ரத்பநீகனும்); சுத்தஸத்வ திவ்யமங்கள விக்ரஹனும் (அப்ராக்ருத ப்ரதீகனும்); ஸகலபோக்ய வஸ்துக்களையுமுடையவனும், குறைவற்றவனும் (அவாப்த ஸமஸ்தகாமனும்); அளவிட அரிதான கல்யாணகுண ஸமூகத்தை உடையவனும் (அனந்த கல்யாணகுணகணாராமனும்); பிரமனால் ஆராதிக்கப் படுமவனும் (ஸாரஸபவபூஜிதனும்); ஸனகமுனியினால் துதிக்கப்பட்டவனும் (ஸனகமுனி ஸபாஜிதனும்); யதிராஜ ஸம்பத்குமாரனும்; தன்னை அடைந்தவர்களை காப்பாற்றுவதில் தீட்சை கொண்டவனும் (ஆச்ரிதரக்ஷா பராயணனும்); இப்படிப்பட்ட யாதவகிரி நாராயணன் திருவடித் தாமரைகளின் கைங்கர்யத்தில் வளர்ந்து மேன்மைபெற்ற யாதவகுலத்தை உயர்த்தினவனும் நற்குணங்களின் ஏற்றத்தையுடையவனுமான தேவராஜ அரசனின் பேரனும், அத்திரிகோத்திரத்தில் பிறந்து தூய்மையுடையவனும், தொட்ட தேவராஜனின் வயிற்றில் பிறந்தவனும்,............ இப்படியெல்லாம் சொல்லப்பட்டு புகழ்வாய்ந்த ஸ்ரீமத் அப்ரதிமவீர நரபதி ஸ்ரீ சிக்கதேவ மஹாராஜனால் இயற்றப் பெற்ற அரிய நூல்களில் "சிக்கதேவராய விண்ணப்பம்" என்னும் நூலுக்கு ஜயமங்களம்.

[கீழ் சொன்ன விருதுகளையும் மேலும் சிலவற்றையும் வசனரூபத்திலுள்ள இம்முடிவுரை கூறுகிறது. ஆனந்தகரமான சைலியில் இயற்றப்பட்டிருக்கிறது.]

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

Sri Ramakrishna Printing Works, Woods Road, Madras 2